

คำนำสำนักพิมพ์

ลิชวัน...บันทึกในห้วงรัก หรือชื่อภาษาจีน ลิชวันหวังชือ (淞川往事) ผลงานของ ซือต้งโหวว อีกหนึ่งนิยายซาบซึ้งกินใจที่ไม่ควรพลาด ได้รับการตอบรับและชื่นชมจากผู้อ่านนิยายออนไลน์อย่างท่วมท้น จนได้รับการดัดแปลงเป็นซีรีส์โทรทัศน์เรื่อง *Remembering Lichuan* (遇见王淞川) นำแสดงโดยหวังอี้เสียง (Godfrey Gao) ซึ่งหลายคนรู้จักกันดีในบทบาทของหลี่วู่บู (ลิโป้) ในซีรีส์เรื่อง จูล่ง ขุนพลเทพสงคราม และเจียวจวินเยียน ทำให้เรื่องนี้ยิ่งเป็นที่ติดตามอย่างกว้างขวาง

หากพูดถึงความ “ดราม่า” เคล้าน้ำตา เรื่องนี้นับว่าเข้มข้นและชวนลุ้น ถ้าให้เปรียบก็เหมือนซินเดอเรลลาพบรักกับเจ้าชาย แต่เจ้าชายคนนี้ไม่ใช่เจ้าชายที่สมบูรณ์แบบ เรื่องราวของทั้งสองก็ไม่ได้สมบูรณ์แบบอย่างในนิทาน ทั้งที่รักกันแต่กลับไม่อาจอยู่ด้วยกัน คนหนึ่งผลักไส คนหนึ่งไล่ตาม...แต่ทั้งหมดนี้ก็คือความรัก เป็นความรักในอีกรูปแบบหนึ่ง ที่ต้องผ่านบทพิสูจน์มากมายกว่าจะเคียงคู่กันได้

สิ่งที่เป็นเสน่ห์ของนิยายเรื่องนี้คือการบอกเล่าเรื่องราวที่โล้รายละเอียดต่างๆ ได้อย่างพลี๊วไหว จนผู้อ่านรู้สึกเหมือนกำลังรับรู้เรื่องราวด้วยภาพ ทั้งที่เป็นการเล่าอย่างสบายๆ ผ่านความทรงจำของนางเอก ซึ่งนี่ก็เป็นลักษณะเด่นในงานเขียนของซือต้งโหวว นับเป็นหนึ่งในผลงานคุณภาพที่สำนักพิมพ์อรุณหวังว่า จะทำให้ผู้อ่านได้อิ่มเอมในทุกตัวอักษร

สำนักพิมพ์อรุณ

พฤศจิกายน ๒๕๖๑

Chapter ๑

พูดจบ พ่อก็หายวับไปอย่างรวดเร็ว
เร็วจนไม่ทันได้เห็นฉันท่านาร่วง

วันที่เดินทางไปเรียนต่อมหาวิทยาลัยนั้น พ่อไปส่งฉันถึงสถานีรถไฟ เราหิ้วกระเป๋าเดินทาง นั่งรถสามชั่วโมงเต็มกว่าจะไปถึงตัวเมืองของมณฑลรถไฟถึงช้ากว่ากำหนดเดิมครึ่งชั่วโมง ตอนเรากระหืดกระหอบเข้าไปที่ชานชาลา ก็เหลือเวลาอีกแค่สิบห้านาทีก่อนรถไฟจะออก พ่อไม่ชอบไปส่งใคร ยิ่งพอถึงช่วงเวลาสุดท้ายก่อนที่จะต้องจากลา พ่อยิ่งไม่ชอบเข้าไปใหญ่ พ่อจั่ววางสัณนิษฐานของฉันเรียบร้อยแล้ว พ่อก็ลงจากรถไฟไปทันที

“อย่าคิดแต่เรื่องจะเก็บเงินให้มากนักละ ขึ้นหนึ่งค่าเดือนหน้า พ่อจะส่งเงินไปให้”

ฉันพยักหน้าทั้งน้ำตาคลอ

“อย่าลืมไปเปิดบัญชีธนาคารไว้ก่อนด้วย เอาเงินที่พกติดตัวไปฝากซะ อย่าทำหายตั้งแต่ไปถึงซะละ”

“ค่ะ”

“ตั้งใจเรียนนะ”

“ค่ะ”

“เสียเวลา เราเป็นคนบ้านนอกจนๆ ที่ไปอยู่เมืองใหญ่ ถึงจะจน แต่เราก็มีอุดมการณ์ จำคำพ่อไว้นะ คนเราทำอะไรต้องมีขอบเขต ต้องยึดมั่นในคุณธรรม”

ตั้งแต่เลิกจนโต ไม่รู้ว่าพ่อพูดเรื่องการยึดมั่นในคุณธรรมกับฉันมา

ก็ร้อยรอบแล้ว รวากับว่าพ่อมีชีวิตอยู่ในช่วงปีสุดท้ายของสมัยราชวงศ์หมิง* ที่จริงแล้วพ่อเป็นครูสอนหนังสืออยู่ที่โรงเรียนมัธยมในตำบลเล็กๆที่เราอาศัยอยู่นั่นแหละ เดิมพ่อเป็นนักศึกษาอาสาสมัครจากในเมืองที่ถูกส่งให้มาทำงานในชนบท ต่อมาได้แต่งงานกับแม่ แล้วก็เลยอยู่ในตำบลเล็กๆนี้เรื่อยมา ตอนนั้นพ่อดูแลและไถ่ถอนเงินวัย หนวดกลายเป็นสีดำกลายเป็นสีขาวเสียแล้ว

“รู้แล้วค่ะพ่อ”

พ่อยิ้มแล้วพูดว่า “พ่อไปก่อนนะ ปายนี้มีสอนอีก”

พูดจบ พ่อก็หายวับไปอย่างรวดเร็ว เร็วจนไม่ทันได้เห็นฉันท้าตาร่วง

ฉันนั่งเบียดเสียดอยู่ในรถไฟสามวันเต็มกว่าจะถึงเป่ย์จิง หลังจากนั้นก็นั่งรถประจำทางต่ออีกหลายป้ายตามคำแนะนำที่เขียนไว้ใน “หนังสือตอบรับเข้าศึกษาต่อ” จนในที่สุดก็มาถึงมหาวิทยาลัย S สถาบันแห่งนี้เป็นมหาวิทยาลัยครุศาสตร์ ความจริงแล้วคะแนนสอบของฉันสูงพอที่จะเข้าเรียนต่อที่เป่ย์ต้า^๒ได้ แต่ไม่รู้ว่าทำไมเป่ย์ต้าถึงไม่รับฉัน สถาบันที่รับฉันเข้าเรียนกลับเป็นมหาวิทยาลัยครุศาสตร์ S ซึ่งฉันเลือกไว้เป็นอันดับสอง เดิมสาขาที่ฉันเลือกคือสาขาเศรษฐศาสตร์ระหว่างประเทศ แต่สาขานี้ก็ไม่รับฉัน สุดท้ายกลับเป็นสาขาภาษาต่างประเทศที่รับฉันเข้าเรียน^๓ ถึงแม้ว่าภาษาต่างประเทศของฉันจะดีมาก แต่ฉันก็ไม่เคยคิดว่าจะใช้ความรู้ด้านนี้ประกอบอาชีพไปทั้งชีวิต ฉันจึงก้าวเข้าประตูใหญ่ของมหาวิทยาลัย S ด้วยความผิดหวังอยู่บ้าง ฉันเข้าแถวเพื่อดำเนินการตามขั้นตอนเข้าศึกษาต่อ

* สมัยราชวงศ์หมิง (ค.ศ. ๑๓๖๘ - ๑๖๔๔) ตอนปลาย โดยเฉพาะในช่วงปีสุดท้าย นับเป็นช่วงที่มีขุนนางที่ยึดมั่นในคุณธรรมและยืนหยัดในความถูกต้องมากที่สุด ในประวัติศาสตร์จีน ขุนนางผู้ขึ้นชื่อว่ามีคุณสมบัติดังกล่าว ได้แก่ เหวินเทียนเสียง ลือเซอผา

^๒ ชื่อเรียกย่อๆของ “เป่ย์จิงต้าเสวีย” หรือมหาวิทยาลัยเป่ย์จิง (Peking University) เป็นมหาวิทยาลัยอันดับหนึ่งของประเทศจีน

^๓ ระบบการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาของประเทศจีนเรียกย่อๆว่า “เกาเซ่า” เป็นระบบการสอบแบบเอนทรานซ์ โดยจะจัดสอบพร้อมกันทั่วประเทศ ผู้เข้าสอบสามารถเลือกสาขาและสถาบันที่ต้องการเข้าศึกษาต่อได้หลายอันดับ และการคัดเลือกนักศึกษาเข้าศึกษาต่อโดยสถาบันอุดมศึกษาจะแบ่งออกเป็นหลายรอบ ตามกลุ่มประเภทและสังกัดของสถาบันอุดมศึกษานั้นๆ

จนเสร็จเรียบร้อย จากนั้นก็เดินไปตามแนวร่วมไม้ใบเขียวอยู่นานกว่าจะหาห้องพักของตัวเองเจอ

ประตูห้องพักเปิดอยู่ เมื่อมองเข้าไปก็เห็นที่นอนหกที่ “ไม่ขาดไม่เกินที่นอนเตียงล่างทั้งสามที่มีส้วมสาธารณะวางกองอยู่แล้ว เด็กสาวสามคนกำลังนั่งคุยกันอยู่บนเตียงของตัวเอง เด็กสาวตัวสูงคนหนึ่งในกลุ่มนั้นหันมามองฉันแวบหนึ่ง พลังถาม “เธอเป็นนักศึกษาใหม่หรือ”

ฉันพยักหน้า

“สาขาอะไรละ”

“สาขาภาษาต่างประเทศ”

“คิ้วของเธอเลิกขึ้น “ภาษาอะไรหรือ”

“ภาษาอังกฤษ”

เธอชี้ไปยังที่นอนชั้นบนของเตียงสองชั้นหลังหนึ่ง พลังบอกว่า “เตียงชั้นล่างมีเจ้าของหมดแล้ว เตียงชั้นบนยังว่างอยู่ เธอเลือกเอาสักที่ก็แล้วกัน”

เธอสวียมาก จมูกโด่ง ตาโต ผิวขาว กิริยาท่าทางดูนิ่งและสบายๆ

“เธอชื่ออะไรหรือ” เธอคนนั้นถามขึ้นอีกครั้ง

“เซี่ยเสี่ยวชิว”

“ฉันชื่อเฟิงจิ้งเออร์ นี่เว่ยไห่สยา นี่หนิงอานอาน พวกเราเป็นคนเป่ยจิง” เธอชี้ไปที่นักศึกษาหญิงซึ่งแต่งตัวทันสมัยอีกสองคน “พวกเราเป็น 룸เมทของเธอ”

“หวัดดีจ๊ะ ทุกคน”

“เดี๋ยวจะมีคนช่างให้อีกคนมาอยู่ร่วมห้องกับเราด้วย มาถึงแล้วละ แต่กำลังไปติดต่อเรื่องเรียนที่ยังจัดการค้างอยู่” หนิงอานอานชี้ไปที่ส้วมสาธารณะที่วางกองอยู่ตรงมุมประตู ผ่านไปครู่หนึ่งเธอก็ยื่นมือมาไหว้ฉัน “จิ้งเอ๋อช้วน “แล้วก็ยังมีที่นอนอีกที่ว่างอยู่ตลอดเวลา นั่นเป็นที่นอนของหลิวเซวียน เธอเป็นเจ้าหญิงน้อย

“หอพักนักศึกษาจีนระดับปริญญาตรีส่วนใหญ่จะจัดให้พักห้องละ ๖ คน โดยมีที่นอนเป็นเตียงสองชั้นจำนวน ๓ เตียง มีสภาพแออัดมาก

ของอธิการบดีหลิว บ้านเธอก็อยู่ในรั้วมหาวิทยาลัย^๕นี่แหละ ส่วนใหญ่เธอจะพักอยู่ที่บ้านมากกว่า”

“พวกเรารู้จักกันมาก่อนอยู่แล้วเหอ” ฉันถามเสียงเบา

“เราเรียนม.ปลายที่เดียวกัน”

ฉันไม่ได้พูดอะไรอีก รีบเปิดกระเป๋าใส่สัมภาระอย่างรวดเร็วที่สุด แล้วเป็นขึ้นไปบนเตียงนอนชั้นบนเพื่อจัดที่นอน ข้าวของของฉันน้อยมาก ฉันจึงจัดที่นอนเสร็จอย่างรวดเร็ว

เว่ยไห่สยามองไปรอบๆ แล้วถามขึ้น “นี่...เธอไม่ได้เอาถุงมาเหอ”

ฉันส่ายหน้า “ไม่ได้เอามา ไกล่หน้าหนาวแล้ว ที่นี่ยังมีถุงอีกเหอ”

เว่ยไห่สยยิ้มน้อยๆ “ถุงไม่ได้มีไว้กันยูง แต่เป็นโลกอีกโลกหนึ่ง ในถุงเป็นโลกส่วนตัวของเธอ เธอต้องมีความลับส่วนตัวบ้างสิน่า”

ฉันรู้สึกได้ว่าคำพูดนี้แฝงความไม่หวังดีไว้ ฉันเหยียดหลังตรงทันที มองตาเธอพลาญพูดว่า “ฉันไม่มีความลับส่วนตัวอะไร”

สายตาของทั้งสามคนมองกันไปมา คำพูดไร้เสียงส่งต่อไปมาผ่านทางสายตา ในที่สุดหนึ่งอันอันก็พูดยิ้มๆว่า “ถึงห้องนี้จะอยู่ชั้นสี่ แต่ก็มิฝุ่นเยอะ ยิ่งงูหมึงไว้ลึกหลังดีกว่า เวลานอนจะได้หายใจจากอากาศสะอาดๆ ถ้าทุกคนมีมุ้งห้องนี้ก็จะได้เป็นระเบียบด้วย หรือเธอว่าไง อ้อ เธอชื่ออะไรนะ”

“เซี่ยเสี่ยวชิว”

ตอนบ่ายฉันไปซื้อมุ้งที่ร้านขายของชำ ใช้เงินไปสี่สิบไคว่^๖ จากนั้นก็ซื้อหนังสือเรียนของเทอมนี้ ใช้เงินไปร้อยสามสิบไคว่ จึงเหลือเงินติดตัวอยู่แค่สามสิบไคว่

^๕ มหาวิทยาลัยในประเทศจีนส่วนใหญ่จะจัดให้นักศึกษาพักในหอพักของมหาวิทยาลัยทุกคน หากนักศึกษาเป็นคนท้องถิ่นอยู่แล้ว สามารถอาศัยอยู่ที่บ้านกับครอบครัวได้ แต่จะต้องชำระค่าหอพักเช่นเดียวกับนักศึกษาคนอื่น ๆ นอกจากนี้ อาจารย์มหาวิทยาลัยรุ่นเก่ายังมักอาศัยอยู่ในห้องพักที่ทางมหาวิทยาลัยจัดสรรให้ ซึ่งส่วนใหญ่จะอยู่ภายในพื้นที่ของมหาวิทยาลัยนั่นเอง ที่พักนี้ถือเป็นสวัสดิการอย่างหนึ่งที่มหาวิทยาลัยจัดสรรให้อาจารย์

^๖ ภาษาพูดของหน่วยเงิน “หยวน”

อาหารในโรงอาหารมหาวิทยาลัยแพงมาก มือหนึ่งต้องใช้เงินอย่างน้อยสองโคว

เมื่อกลับมาถึงหอพักนักศึกษาหญิงก็เห็นเด็กสาวจากช่างไหนดึงอยู่ในมุ้งที่ตัวเองกางไว้เรียบร้อยแล้ว เธอชื่อเซียวหฺยุย ตัวเล็ก ๆ ผิวขาวเนียน ผอมยาว ดำเงางาม กำลังนั่งขัดสมาธิกินช็อกโกแลตอยู่ ดูเหมือนปีศาจสาวตัวน้อย

“ตอนกลางคืนหอประชุมในมหาวิทยาลัยมีหนังฉาย บัตรใบละสามโคว เราไปกันเถอะ พอหนังจบก็จะเป็นงานเต้นรำ ผู้หญิงไม่ต้องซื้อบัตร จิ้งเอ๋อร์ บอดีการ์ดของเธอจะมารีเปล่า” หญิงอานอานถามยิ้ม ๆ

“ดี ๆ!” ทุกคนยกมือขึ้น ยกเว้นฉัน

“ช็อกโกแลตมัย” เซียวหฺยุยยื่นให้ฉันชิ้นหนึ่ง “ของ Dove ยี่ห้ออื่นฉันไม่กิน”

“ขอบใจ ฉัน...ไม่ค่อยกินของหวาน”

“กินเถอะ จะเกรงใจอะไร” เธอยึดช็อกโกแลตใส่มือฉัน

“ก็ได้ ขอบใจนะ”

ระหว่างกินช็อกโกแลต เซียวหฺยุยอุทานดัง “จี้” ครั้งหนึ่ง แล้วจู่ ๆ ก็พูดว่า “ฉันว่านะ คนที่นอนเตียงชั้นบนกับเตียงชั้นล่างควรสลับที่นอนกันทุกเทอมถึงจะถูกต้อง คนที่นอนเตียงชั้นล่างเทอมนี้ เทอมหน้าก็ย้ายขึ้นมานอนเตียงชั้นบน ส่วนคนที่นอนเตียงชั้นบนก็ย้ายลงไปนอนเตียงชั้นล่าง ทุกคนจะได้มีโอกาสนอนเตียงชั้นล่าง แบบนี้ถึงจะแฟร์ เสียชีวิต เธอคิดว่าไง”

ฉันพยักหน้า

เฟิงจิ้งเอ๋อร์หน้าเจื่อนไปเล็กน้อย เว่ยไห่สยามองมาที่เราสองคนอย่างไม่พอใจแวบหนึ่ง ส่วนหญิงอานอานยิ้มพลางเอ่ย “เทอมหน้ายังอีกตั้งนาน เอาไว้ให้ถึงเทอมหน้าค่อยว่ากันอีกทีเถอะ บางทีพอถึงตอนนั้นเธออาจจะชินกับการนอนเตียงชั้นบน แล้วไม่อยากร้ายลงมาก็ได้”

เซียวหฺยุยกัดช็อกโกแลตแรง ๆ คำหนึ่ง “ฉันย้ายลงไปแน่! ตอนนี้นัดฉันก็เริ่มไม่ชินแล้ว!” เธอจ้องไปที่ทุกคน ถลึงตาด้วยความโกรธจนตากลมโปน

อาจเพราะทนสายตากดดันนั้นไม่ไหว เว่ยไห่สยาจึงหันมาถามฉัน “แล้วเธอล่ะ เสียชีวิต เธอก็ไม่ยากนอนเตียงชั้นบนด้วยรีเปล่า”

“ฉันว่าที่เซียวห่วยพูดก็มีเหตุผล จะนอนเตียงชั้นบนหรือเปล่านั้นไม่ใช่ประเด็น แต่ที่สำคัญคือความยุติธรรม”

“ไปดูหนังกันก่อนเถอะ” หนิงอานอานคว่ำกระเป๋าสะพายใบเล็กแล้วเดินออกไป เฟิงจิ้งเอ๋อร์รีบตามออกไปติดๆ

“เสียวชีว เธอไม่ไปเหรอ” เซียวห่วยถาม

“ฉันจะรอเจอคนบ้านเดียวกันคืนนี้”

มีเสียงหัวเราะดังมาจากนอกประตูห้อง “ยังไม่ทันเริ่มเรียนภาษาต่างประเทศ ก็ลืมนโยบายจีนชาแล้ว คุณคะ ตำแหน่งส่วนขยายบอกเวลาต้องไว้ข้างหน้าต่างหากล่ะ” เป็นเสียงของเว่ยไห่สยา

ที่จริงจันเจอลินซิงซึ่งเป็นคนบ้านเดียวกับฉันแล้ว เธอมาจากตำบลเล็กๆ ตำบลเดียวกับฉัน เป็นนักศึกษาปีสี่ สาขาประวัติศาสตร์ เรียนใกล้จบแล้ว ตอนบ่ายที่ได้เจอกัน หลังจากทักทายกันเรียบร้อยแล้ว ฉันก็ถามถึงวิธีการอยู่ให้รอดในเป่ย์จิงจากเธอ

“ที่นี่ค่าครองชีพสูงมาก เธอต้องหางานพาร์ทไทม์ทำถึงจะพออยู่รอด”

ฉันเห็นด้วยอย่างที่สุด จึงรีบบอกเธอว่าเงินที่ติดตัวมาใช้หมดไปแล้วกว่าครึ่งจู่ๆเธอก็ตบตันขาดังปั๊บบและนี่ก็อะไรขึ้นมาได้ “พี่รู้มามีร้านกาแฟร้านหนึ่งกำลังรับสมัครคน ที่แรกก็ว่าจะไปสมัคร แต่มันไกลจากมหาวิทยาลัยพอสมควร ต้องนั่งรถประจำทางไปสี่ป้าย พี่เลยเปลี่ยนใจ เธออยากไปสมัครดูมั้ย ร้านสตาร์บัคส์นะ ไปเป็นพนักงานบริการลูกค้า งานไม่เหนื่อย หลักๆมีกะกลางวันกับกะกลางคืน เวลาทำงานยืดหยุ่นได้ พวกเขาชอบนักศึกษาที่เรียนภาษาต่างประเทศนะ เพราะที่นั่นมีชาวต่างชาติเยอะ ถ้าเธออยากไปทำก็บอกพี่ตอนี่เลย พี่จะได้โทรไปบอกเขาก่อน”

ลาถอยลงมาจากฟ้าจริง ๆ ฉันพยักหน้าติดๆกันหลายครั้ง

คนบ้านเดียวกันเขียนเรซูเม่ย่อๆให้ฉัน ให้ฉันยืมเสื้อผ้าชุดหนึ่ง ก่อนแยกกัน เธอยังยื่นลิปสติกให้ฉันอีกแท่งด้วย

“เรามาจากเมืองเล็กๆ พูดจาก็ติดสำเนียงท้องถิ่นอยู่แล้ว ถ้าไม่แต่งตัว

ให้ทันสมัยหน่อย คนอื่นจะยิ่งหัวเราะเอาได้ เธอพูดสำเนียงจีนมาตรฐาน^{๑๖} “ชัดอยู่ ไซ้มัย”

“ก็ได้อยู่ ไม่ติดสำเนียงถิ่นมากนัก”

“เสียงม้วนลิ้นหรือไม่ม้วนลิ้นไม่ต้องไปพูดถึง แต่เสียงตัวสะกด ‘-in’ กับ ‘-ing’^{๑๗} ต้องพูดให้ชัด”

“ฉันจะระวัง”

“เวลาพูดพยายามพูดคำภาษาอังกฤษปนเข้าไปด้วย อย่าพูดอะไรไปชื่อๆ ตามจริงตลอดเวลา อย่าให้ใครรู้พื้นเพของตัวเองส่งเดช ถ้าทำตัวซื่อๆ ก็จะถูก รังแกได้ เข้าใจมั๊ย”

“เข้าใจจะ ชอบคุณพี่มากที่สุดตอน” ฉันทำหน้าทะเล้น

“คนที่ทำงานในร้านกาแฟเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยทั้งนั้น เงินที่ได้จาก การทำงานเป็นเงินบริสุทธ์ เพราะฉะนั้นพี่เลยไม่กังวลว่าเธอจะเสียคน อย่าไป เอาอย่างนักศึกษาหญิงไม่รักดีในสาขาของเธอกับสาขาคณิตรีละ ไม่ว่าจะเป็นอิตัว หรือเมียน้อยเมียเก็บก็ทำได้หมดเพื่อให้ได้เงินมาใช้จ่ายอู้พี่”

“ค่ะ”

เมื่อหลินชิงแนะนำเรื่องงานเรียบร้อยแล้วก็ออกไปโทร.ติดต่อกับฉัน แล้ว ก็กลับมาบอกว่าร้านกาแฟมีช่วงทดลองงานสามวัน ให้เริ่มงานคืนนี้เลย จากนั้น เธอก็ถามฉันว่ายอมไปทำงานกะกลางคืนไหม กะกลางคืนเริ่มงานหกโมงเย็น ไปจนถึงเที่ยงคืน กะอื่นคนเต็มหมดแล้ว

ฉันก็ต้องยอมทำอยู่แล้ว

^{๑๖} “ผู้ทงฮว่า” (Common Speech of Chinese Language) เรียกภาษาจีนกลาง (Standard Chinese หรือ Mandarin Chinese) ที่ใช้สำเนียงมาตรฐานโดยอิงสำเนียงเป่ย์จิงเป็นพื้นฐาน ซึ่งจะมีความ แตกต่างจากภาษาจีนกลางสำเนียงไต้หวัน (กัวอู๋)

^{๑๗} สำเนียงการพูดของชาวเป่ย์จิงมักมีเสียงที่เกิดจากการม้วนลิ้นท้ายคำ (เออร์ฮว่า) ขณะที่ชาวจินทางใต้ มักออกเสียงตัวสะกด /n/ (เสียง“น” หรือแม่กัน) กับ /ng/ (เสียง“ง” หรือแม่กง) ไม่ชัด โดยมากจะพูดสลับ หรือความเป็นเสียงเดียวกัน

Chapter ๒

นั่นเป็นใบหน้าที่เราเห็นได้เฉพาะ

บนโฆษณาน้ำหอมในนิตยสารแฟชั่น

ออร่าแผ่กระจายราวกับเทพบุตร

เมื่อมาถึงป้ายรถประจำทาง ฉันจึงเข้าใจอย่างสุดซึ้งว่าทำไมหลินชิงถึงไม่อยากทำงานนี้ ห้าโมงเย็นเป็นช่วงเวลาที่ย่ำแย่ที่สุด เริ่มเช้างาน หกโมงเย็น ถ้าหากเพิ่งมารอรถที่ป้ายตอนห้าโมงครึ่ง ต้องไปสายแน่นอน

ฉันรอรถอยู่ยี่สิบห้า นาที ในที่สุดก็เบียดขึ้นไปบนรถประจำทางจนได้ รถประจำทางแล่นไปข้างหน้าอย่างเชื่องช้า ไฟแดงถี่ตลอดเส้นทาง ฉันเห็นสภาพหน้าตาของแต่ละคนที่ยืนอยู่บนรถดูไม่เจิดเลย ส่วนคนที่ได้นั่งก็ดูเหนื่อยอ่อนอย่างเห็นได้ชัด ฉันมองสำรวจเมืองเป่ย์จิงอย่างตั้งใจเป็นครั้งแรกผ่านหน้าต่างรถประจำทาง ที่จริงฉันดูรายการข่าว “ซินเหวินเหลียนปั๋ว”^{*} ทุกวัน จึงคิดว่าตัวเองคุ้นเคยกับเป่ย์จิงเป็นอย่างดี แต่เมื่อมาถึงที่นี่จริงๆ กลับพบว่าถนนหนทางทุกสายช่างไม่คุ้นตาเอาเสียเลย ตึกใหญ่ที่ไม่คุ้นเคย คนเดินถนนที่ไม่คุ้นเคย โฆษณาที่ไม่คุ้นเคย รถราที่ไม่คุ้นเคย สัญลักษณ์ต่างๆ ที่ไม่คุ้นเคย ทุกสิ่งทุกอย่างแปลกตาไปหมด และตัวฉันกำลังเดินหน้าไปสู่วิศวกรรมที่ไม่คุ้นเคยอย่างเงิบๆ

ช่วงฤดูใบไม้ร่วงทางเหนือ ฟ้ามืดเร็วมาก ฉันเดินทางระยะแค่สี่ป้ายรถประจำทาง แต่ดูเหมือนกับเริ่มเดินทางตั้งแต่กลางวันจนกระทั่งกลางคืน

ร้านกาแฟสตาร์บัคส์ที่อยู่อู๋ซันล่างของอาคารใหญ่หุหุราแห่งหนึ่ง ที่

^{*} Xinwen Lianbo รายการข่าวประจำวันที่ผลิตโดยสถานีวิทยุโทรทัศน์กลางแห่งสาธารณรัฐประชาชนจีน (China Central Television : CCTV) ออกอากาศพร้อมกันทุกสถานีทั่วประเทศจีนทุกวัน

น่าแปลกคือ แม้จะเป็นช่วงเวลาเลิกงาน แต่ถนนสายนี้กลับมีคนสัญจรไม่มาก ที่จอดรถข้างตึกกว้างพอที่จะจอดรถได้ยี่สิบคัน และมีรถจอดเต็ม จักรยานยนต์ยืนอยู่นอกประตูอาคารครัวหนึ่ง จัดผมผ้าและกระโปรง แล้วแอบส่องกระจกครัวหนึ่ง เมื่อเห็นว่าเรียบร้อยใช้ได้ ก็ผลักประตูเดินเข้าไป

ร้านกาแฟไม่ใหญ่นัก ในร้านเงียบมาก มีเพียงเสียงคนคุยกันเบาๆ พนักงานที่ให้บริการในร้านสวมเสื้อยืดสีด้าแบบเดียวกันทุกคน ไม่ว่าชายหรือหญิง ต่างก็ใส่ผ้ากันเปื้อนสีเขียวเข้ม พนักงานชายที่ชื่อถงเยว่เดินมารับฉัน ดูๆ แล้วอายุน่าจะไล่เลี่ยกับฉัน ตัวไม่สูง รอยยิ้มสดใส ดูเป็นคนง่าย ๆ

เขายื่นมือมาอย่างสุภาพ “สวัสดี เชีย...เสี่ยวชิวไซ้มัย ฉันเป็นผู้จัดการกะกลางคืน ทุกคนเรียกฉันว่าเสี่ยวถง”

“สวัสดีค่ะ เสี่ยวถง”

“เรซูเม่ของเธอเขียนได้ดีมาก ที่จริงแล้วไม่ต้องเขียนเป็นภาษาอังกฤษก็ได้ เขียนเป็นภาษาจีนก็โอเคแล้ว เพราะเหลาป่าน^๒ไม่รู้ภาษาอังกฤษ คินนี้ที่ร้านมีกันสี่คน รวมเธอด้วย เธอเรียนที่มหาวิทยาลัย S เหรอ”

ฉันพยักหน้า

“คินก็เรียนที่นั่นเหมือนกัน ภาคภาษาอังกฤษปีสอง เธอล่ะ”

“นักศึกษาใหม่ ภาคภาษาอังกฤษ”

“จริงหรอ วันนี้ตอนรับน้องฉันก็อยู่ ทำไมไม่เห็นเธอล่ะ”

“บางทีนายอาจจะเห็นแล้ว แต่จำไม่ได้”

“เหะๆ เธอพักอยู่โซนไหนล่ะ”

“โซนเหนือที่เจ็ด”

“โซนเหนือที่เจ็ด? โกลจากประตุมหาวิทยาลัยที่สุดเลยนี่ แบบนั้นก็ไปกินเนื้อพะย่อง^๓กับบะหมี่เนื้อฮาลาลไม่ค่อยสะดวกเท่าไร ชื่อหนังสือเรียนแล้วยัง”

^๒ มีความหมายเดียวกับคำว่า “เถาแก่” ในสำเนียงแต้จิ๋ว ในประเทศจีน คำเรียกเจ้าของกิจการหรือนายจ้างมีหลายคำแตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับแต่ละท้องถิ่น

^๓ “หยางโร่วชวน” คือเนื้อพะย่องย่าง ปรุงรสด้วยเครื่องปรุงจำพวกพริกพริกหอม เป็นหนึ่งในอาหารจำพวกปิ้งย่าง (เซาเซา) ขึ้นชื่อของคนทางเหนือ และเป็นที่ยอมรับทั่วประเทศ

“อืม แพงมากเลย”

“ถ้าเจอกันเร็วกว่านี้หน่อยก็ดี ฉันมีหนังสือเรียนที่ใช้แล้ว แบบเดียวกัน เบ๊ียบ ฉันไม่ค่อยรักเรียนเท่าไร สภาพหนังสือก็เลยยังแจ่มมาก ยกให้เธอได้หมดทุกเล่มเลย”

เชิงจริง ๆ พอดคิดถึงเมื่อเช้าที่ใช้เงินไปร้อยสามสิบโค้ว ความรู้สึกนั้นต้องเรียกว่าร้าวรานสุดๆ

“How would you like your coffee?” (คุณต้องการกาแฟแบบไหนครับ) เขายืนอยู่หน้าเครื่องคิดเงิน ระหว่างที่ทำงานไป จู่ๆก็โผล่ภาษาอังกฤษออกมาประโยคหนึ่ง เมื่อฉันหันไปมอง ก็เห็นคนต่างชาติคนหนึ่งกำลังยืนอ้อมอยู่หน้าเคาน์เตอร์

“Double cream, one sugar.” (นมสอง น้ำตาลหนึ่ง)

“Sure.” (ได้เลยครับ)

ฉันหลงใหลเสียงพูดนั้นโดยไม่รู้ตัว สำเนียงของเขาเหมือนกับสำเนียงที่ฉันเคยฟังใน *เพิงขงอิงอวี่*^๑

“ทำงานที่นี่มีโอกาสดูพูดภาษาอังกฤษเยอะมาก แต่เหล่าป่านไม่ค่อยชอบให้เราคุยกับลูกค้า ยกเว้นแต่จะมีลูกค้าไม่มาก และตัวลูกค้าเองก็อยากคุย เธอถึงจะมีโอกาสดูพูดสักสามสี่ประโยค แต่ห้ามทำให้เสียงาน”

หลังจากนั้น เขาก็แนะนำพนักงานที่กำลังทำงานอีกสามคนให้ฉันรู้จัก คนหนึ่งกำลังจะออกกะ ส่วนเด็กสาวอีกคนชื่อเย่ยั้งเหวิน เป็นนักศึกษาสาขาภาษาจีนของมหาวิทยาลัย M

งานในร้านกาแฟไม่ยากอย่างที่คิด ขึ้นแรกต้องฝึกใช้เครื่องชงกาแฟแบบต่างๆให้คุ้นเคย จากนั้นก็ท่องจำเมนู ซึ่งก็คือสูตรเครื่องดื่มชนิดต่างๆ เสียเวลาบอกว่า ถึงแม้รายการเครื่องดื่มบนเมนูจะมีมาก แต่รายการที่ลูกค้าสั่งบ่อยๆ

^๑ *Crazy English* ภาพยนตร์สารคดี ถ่ายทำโดยจางหยวน ที่ติดตามชีวิตและการสอนภาษาอังกฤษของหลี่หยาง ซึ่งเป็นนักการศึกษาและอาจารย์สอนภาษา เขาเป็นผู้คิดค้นแนวการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่แหวกแนว ที่เรียกว่า *เพิงขงอิงอวี่* (แปล : *Crazy English*) โดยแนะนำให้ผู้เรียนฝึกพูดภาษาอังกฤษด้วยวิธีอ่านออกเสียงประโยคภาษาอังกฤษดังๆซ้ำๆ ซึ่งเป็นวิธีที่ได้รับความนิยมอย่างมากในประเทศจีน

มือยังไม่ถนัด จึงจำง่ายมาก แคว้นเดียวก็ท่องได้แน่นอน นอกจากนี้ก็เป็นวิธีการเรียกขนาดถ้วยกาแฟ ชื่อเรียกขนาดถ้วยของที่นี่ไม่เหมือนร้านกาแฟอื่นที่นี่จะไม่เรียกว่าขนาดใหญ่ กลาง เล็ก แต่จะเรียกว่า Venti, Grande และ Tall

ฉันเปลี่ยนชุดทำงาน ที่ด้านข้างเคาน์เตอร์ เด็กสาวที่ชื่อเย่จิ้งเหวินกำลังเหล่ตามองไปนอกหน้าต่างอย่างใจลอย รูปร่างของเธออ่อนแอ หน้าตาเหมือนนางเอกหนังเรื่อง *ก๊วป๋ออันจิวสื่อ*^๔ มาก เธอจึงบอกว่าเป็นคนหนานจิง พ่อกับแม่เป็นอาจารย์มหาวิทยาลัย ฐานะทางบ้านไม่ลำบาก ที่มาทำงานที่นี่ก็เพื่อฝึกพูดภาษาอังกฤษ ฉันรู้สึกแปลกใจมาก เธอเรียนสาขาภาษาจีนนี่นา จะฝึกภาษาอังกฤษให้เก่งมากไปทำไม เธอจบจากโรงเรียนมัธยมแห่งหนึ่งที่มิดัตรานักเรียนสอบเข้ามหาวิทยาลัยชื่อดังสูง เดิมเธอจะสอบเข้าเป่ย์ต้า แต่คะแนนสอบออกมาไม่ดีเลยต้องยื่นขอสมัครเข้ามหาวิทยาลัย M แทน และเมื่อสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้แล้ว ก็น่าจะพักเสียที แต่เธอกลับเคยชินกับการสอบเสียแล้ว จึงพักไม่เป็น เมื่อเป็นแบบนี้ พอสอบภาษาอังกฤษระดับสี่ของระดับอุดมศึกษาผ่าน เธอก็สอบระดับหกต่อ^๕ เมื่อสอบระดับหกผ่านแล้วก็สอบ TOEFL สอบ TOEFL เสร็จก็สอบ GRE พอสอบ GRE แล้วก็เพิ่งจะคิดได้ว่าตัวเองเรียนสาขาภาษาจีน จะสมัครเรียนต่อต่างประเทศก็ลำบาก ขอวีซาก็ยิ่งยากเข้าไปใหญ่ สุดท้ายก็เลยมาทำงานพาร์ทไทม์ที่นี่เพื่อฝึกพูดภาษาอังกฤษ แล้วก็หาโอกาสทำความรู้จักกับคนต่างชาติสักคน จะได้ขอให้เป็นผู้รับรองให้เธอ แต่เหลาป่านไม่อนุญาตให้พนักงานคุยกับลูกค้า เธอจึงหาโอกาสไม่ได้เสียที

ที่จริงแล้วสิ่งที่ทำให้ฉันประทับใจในตัวเย่จิ้งเหวินก็คือดวงตาที่เปี่ยม

^๔ *过把瘾就死* หรือ *I Love You* เป็นภาพยนตร์ที่มีชื่อเสียงในจีนแผ่นดินใหญ่ เข้าฉายเมื่อ ค.ศ. ๒๐๐๓ บทภาพยนตร์ดัดแปลงมาจากนวนิยายชื่อเดียวกันของหวังชว่ กำกับการแสดงโดยจางหยวน นางเอกของเรื่องคือสวีจิงเหล่ นักแสดงและผู้กำกับภาพยนตร์ชื่อดังของจีน

^๕ การทดสอบภาษาอังกฤษระดับอุดมศึกษาของจีน โดยมีข้อกำหนดว่านักเรียนนักศึกษาทุกคนจะต้องเข้าสอบก่อนจบการศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีสุดท้าย ข้อสอบจะเป็นแบบทดสอบกลางจากกระทรวงศึกษาธิการ

ไปด้วยประกายผืนคูนั่น เมื่อเห็นเธอ ฉันก็นึกถึงตัวละครในนิยายของฉยงเหยา^๙ทันที ตัวละครตัวนั้นมีดวงตาเหม่อลอยที่พร้อมจะแสดงอารมณ์หวั่นไหวได้ตลอดเวลา มีริมฝีปากบางที่พร้อมทนรับความเจ็บปวด มีผมยาวเคลียไหล่ติดกับระดับมุกอันหนึ่ง ทาลิปสติกสีอ่อนๆ กลิ่นน้ำหอมจางๆ แม้แต่กิริยาท่าทางก็ยังนุ่มนวลบอบบางจนราวกับร่างกายของเธอจะสูญสลายไปในอากาศได้ตลอดเวลา ฉันเข้ามาทำงานในร้านได้สองชั่วโมงแล้ว แต่เยี่ยจิ่งเหวินพูดกับฉันแค่คำเดียวว่า “Hi”

วิธีการเก็บเงินจากลูกค้าง่ายมาก เดิมฉันก็สนใจพวกเครื่องมือดิจิทัลอยู่แล้ว หัดใช้ไม่นานก็เป็น

“เธอเป็นพนักงานใหม่ที่เรียนรู้งานเร็วที่สุดเท่าที่ฉันเคยเจอมา” ธงเยี่ยวุดอย่างพึงพอใจ พลังหัวเราะอยู่พักหนึ่ง ลูกค้านั่งหนึ่งลุกจากโต๊ะไปแล้ว บนโต๊ะมีจานที่ใช้แล้ววางอยู่หลายใบ แต่เยี่ยจิ่งเหวินกลับยังเหม่อลอยอยู่ที่เคาน์เตอร์เสียวธงได้แต่ถอนหายใจเอือกหนึ่ง แล้วเดินไปเก็บจาน พอกลับมาก็กระซิบกับฉันว่า “อย่าถือสาที่เสียวเยี่ยเย็นชากับเธอ จริงๆ แล้วเสียวเยี่ยนิสัยดี เพียงแต่วันนี้ชายในดวงใจของเธอมาที่นี่ ตอนนี้ก็เลยเป็นช่วงเวลาเสนาหาของเสียวเยี่ย” พุดจบ เขาก็ชี้ไปที่มุมหนึ่งริมหน้าต่าง

เมื่อมองตามทิศทางที่เขาชี้ไป ฉันก็เห็นด้านข้างของชายคนหนึ่ง นั่งโน้มตัวไปข้างหน้า ชายหนุ่มคนนั้นสวมชุดสูท นั่งอยู่ที่โต๊ะริมหน้าต่าง กำลังจดจ่ออยู่กับคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กของตัวเอง

“เขาเป็นคนจีน” ฉันยิ้มพลาบเอ่ย

“ต้องรวยแน่นอน” เสียวธงเสริม “ฟังจากสำเนียงการพูดน่าจะเป็นคนจีนที่อยู่ต่างประเทศ”

เวลาล่วงเลยมาถึงสามทุ่ม ลูกค้าค่อยๆ บางตา แต่ชายชุดสูทคนนั้นยังไม่มีทีท่าว่าจะลุกออกจากร้าน ราวกับเขาใช้ร้านกาแฟแห่งนี้เป็นที่ทำงานของตัวเอง

^๙ นามปากกาของเจินเจ้อ นักเขียนนวนิยายรักชื่อดังชาวไต้หวัน งานเขียนของเธอถูกนำมาสร้างเป็นละครและภาพยนตร์มากมาย

เสี่ยวถงบอกว่า ครึ่งปีก่อนตอนที่ชายคนนี้ปรากฏตัวที่ร้านครั้งแรก เสี่ยวเยี่ยก็ตกหลุมรักเขาโดยไม่สนอะไรทั้งสิ้น เพื่อให้ได้เจอหน้าเขา เธอไม่ลังเลที่จะมาทำงาน ไม่ลังเลที่จะเปลี่ยนมาทำงานกะกลางคืน ไม่ใช่แค่เสี่ยวเยี่ย แต่พนักงานสาวในร้านกาแฟที่นั่นก็เคยแอบชอบผู้ชายคนนี้นั่นทั้งนั้น เพียงแค่เขาโผล่เข้ามาในร้านเท่านั้นแหละ คิโน้นทั้งคิน สาวๆ ก็พากันใจลอย อัตราความผิดพลาดในการใช้เครื่องคิดเงินสูงขึ้น มีเพียงเสี่ยวถงซึ่งเป็นพนักงานชายคนเดียวเท่านั้นที่ยังคงทำงานได้ตามปกติ

“สาวๆ ที่ที่เฝ้าคอยให้เขามาที่ร้านกันทั้งนั้น มีฉันคนเดียวแหละที่ไม่อยากให้เขามา มาที่ไร ฉันก็ต้องทำงานเพิ่มเป็นสองเท่า แต่การที่เขามาก็มีข้อดีอยู่” เสี่ยวถงพูดต่อ “เขาให้ทิปเยอะมาก” ถ้าพวกสาวๆ มัวแต่หลงเสน่ห์จนรู้สึกลึกผิด ก็มักยกทิปบนโต๊ะผู้ชายคนนั้นให้เสี่ยวถงเพื่อเป็นการไถ่โทษ

ที่ร้านมีอาหารกลางวันกับอาหารเย็นอย่างง่าย ๆ ส่วนมากจะเป็นแซนวิชกับสลัดผลไม้ และลูกค้าต้องมารับกาแฟที่สั่งตรงเคาน์เตอร์เอง ดังนั้นจึงมีคนให้ทิปน้อยมาก โดยเฉพาะคิโน

“ที่นี่มีคนที่ให้ทิปบ่อยมั๊ย” ฉันถาม

“ไม่ค่อยมีใครให้ มีแต่ชายสูงวัยกับคุณนายที่มีอายุบางคนที่เราต้องเอากาแฟไปเสิร์ฟให้ที่โต๊ะ พวกเขาจะวางทิปไว้ให้ แต่ก็ไม่มาก” เสี่ยวถงพูด “มีแต่เขาคนเดียวที่ให้ทิปเยอะทุกครั้ง เพราะฉะนั้นพวกเราต่างเต็มใจให้บริการเขา เวลาเห็นเขาเข้ามาในร้าน ถ้าหากเราว่างพอ ก็จะเดินไปถามเขาถึงโต๊ะว่าต้องการสิ่งอะไร หลังจากนั้นก็ยกกาแฟไปให้เขาที่โต๊ะ”

“ทำไมล่ะ ลูกค้าที่มาร้านนี้ต้องเข้าคิวซื้อกาแฟกันทุกคนไม่ใช่หรือ”

“เขาเดินไม่ค่อยสะดวก”

“อ้อ” ตอนที่ฉันเพิ่งจะสังเกตเห็นว่าข้างโต๊ะที่เขานั่งมีไม้เท้าสีดำอันหนึ่งแขวนอยู่ แต่เขาก็ดูไม่ต่างอะไรจากคนปกติทั่วไป

“ไม่สะดวกยังไงหรือ” ฉันถามอีก

“ก็ไม่ได้ไม่สะดวกมาก แค่ขาซ้ายเดินกะเผลกนิดหน่อย”

“บางที่อาจจะแค่บาดเจ็บชั่วคราวก็ได้” ฉันพูด

“ไม่ใช่ รถของเขาจอดอยู่ตรงที่จอดรถคนพิการ รถ SUV ของ BMW”

“อะไรคือรถ SUV ของ BMW”

“รถที่คนรวยขับนะ แถมไม่กลัวเปลืองน้ำมันด้วยนะ”

“อ้อ”

“เขาล้างกาแฟ skinny latte (ลาเต้ใส่นมพร่องมันเนย) ตลอด แต่ถ้าเธอเห็นเขาเข้ามาในร้าน ก็ไม่ต้องไปทักเขาก่อน ให้เสิร์ฟเรียบร้อยแล้วไปเสิร์ฟเยี่ย เป็นพนักงานเก่าแก่ของที่นี่ นี่เป็นสิทธิพิเศษของเธอ แฮะๆ”

“skinny latte แบบไหนเธอ latte มีตั้งหลายแบบ”

“วานิลลาลาเต้”

ขณะที่กำลังคุยกันอยู่ ไม่รู้ว่าเสิร์ฟเยี่ยแวบมาถึงตัวพวกเรตอนไหน เธอกระซิบว่า “ไม่ใช่วานิลลาลาเต้ แต่เป็นกาแฟถ้วยใหญ่ วันนี้เปลี่ยนรสชาติแล้ว” พุดจบเธอก็แวบกลับไปเคาน์เตอร์แคชเชียร์ “เสิร์ฟถง ช่วยฉันคิดเงินหน่อย ฉันจะไปเสิร์ฟกาแฟ”

ด้านหน้าเคาน์เตอร์แคชเชียร์มีลูกค้ายืนน้อย เธอจึงผลจากเคาน์เตอร์ไม่ได้ แต่เห็นได้ชัดว่าเธอไม่อยากพลาดโอกาสเสิร์ฟกาแฟให้ชายหนุ่มที่โต๊ะริมหน้าต่างคนนั้น เธอทำสีหน้าวิงวอน

เสิร์ฟถงยิ้มเจ้าเล่ห์ “วันนี้เธอทำงานแยะมาก ฉันจะให้เสิร์ฟเยี่ยไปเสิร์ฟแทน อย่าโกรธเลยนะ ยังไงก็รักเป็นของเธอ”

กาแฟขงเสร็จอย่างรวดเร็ว ฉันยกกาแฟเดินไปที่โต๊ะริมหน้าต่าง ฉันไม่ยกรับกวนเขา กะว่าจะวางกาแฟไว้ที่โต๊ะเบาๆ แล้วเดินออกมา แต่เขากลับเห็นฉันแล้ว เขาเงยหน้าขึ้นมองฉัน

นั่นเป็นใบหน้าที่ได้เห็นได้เฉพาะบนโฆษณาน้ำหอมในนิตยสารแฟชั่น ออราแผ่กระจายราวกับเทพบุตร ฉันอึ้งไปพักหนึ่งและลืมหายใจ พลันรู้สึกว่าที่จริงแล้วเปย์จึงเป็นเมืองที่สวยงามเมืองหนึ่ง ขณะที่ใจลอยอยู่นั้นเอง มือของฉันก็สั่นเล็กน้อย กาแฟร้อนกระฉอกออกมาจากถ้วย รดลงบนนิ้วมือตัวเอง ฉันกลัวการถูกของร้อนลวกตั้งแต่เด็ก มือจึงสั่นแรงขึ้นอีก ถ้วยกาแฟร่วงจากมือ ได้ยินเสียงดังเค็ง ถ้วยกาแฟตกลงบนโต๊ะก่อน กาแฟหกเลอะเต็มตัวเขา จากนั้น

ถ้ายกก็ถึงตกลงบนพื้น แล้วกาแพ็กก็กระจายเต็มพื้น

“I’m...terribly sorry! Sir!” (ขอโทษจริงๆ ค่ะ คุณผู้ชาย) ระหว่างที่กำลังตกใจอยู่นั้น ฉันพูดภาษาอังกฤษไปประโยคหนึ่ง

ฉันไม่รู้ว่าจะทำไมจู่ๆ ตัวเองถึงพูดภาษาอังกฤษออกไป บางทีอาจเป็นเพราะฉันต้องประโยคตาม *เฟิงซวงอิงอวี่* บ่อยมาก หรืออาจเป็นเพราะฉันไม่อยากพูดภาษาจีนเพื่อไม่ให้คนอื่นจับสังเกตสำเนียงถิ่นของฉันได้ สุดท้ายฉันก็เห็นเสื้อเชิ้ตสีขาวสะอาดของเขาเป็นอนเป็นวงกว้าง เน็คไทสีฟ้าของเขาก็กลายเป็นสีน้ำตาล

เขามวดคิ้ว ไม่ได้พูดอะไร

“ขอโทษค่ะ ฉันเป็น...นักศึกษาฝึกงาน คุณถูกลวกตรงไหนรีเปล่าคะ”

“ผมไม่เป็นไร” เขาพูด เสียงนั้นทุ้มต่ำและเพราะมาก

ขณะที่ฉันกำลังจะตอบ เย้ยจิ้งเหว็นก็พุ่งพรดมาอยู่ข้างตัวฉัน “คุณผู้ชายคะ ต้องขอโทษด้วยจริงๆ ค่ะ คุณถูกลวกตรงไหนรีเปล่าคะ”

เขาส่ายหน้า

ฉันก้มหน้าลง เห็นกาแพ้งไหลหยดลงไปตามขาทางเกงของเขาไม่หยุด เลี้ยวถมองฉันอย่างไม่พอใจแวบหนึ่ง จากนั้นก็เอายาเตือนพื้นลื่นสีเหลืองมาตั้งที่ข้างโต๊ะ พร้อมกับรีบพูดว่า “คุณผู้ชายครับ ต้องขอโทษด้วยจริงๆ ถ้าหากสะดวก ช่วยเอาใบเสร็จค่าซักรีดมาให้เราด้วย เราจะเบิกค่าซักรีดคืนให้คุณ”

“ไม่ต้องหรอก ผมเป็นคนทำถั่วยากาแพ้งหล่นจากมือเอง ไม่เกี่ยวกับคุณคนนี่”

“จั้นเหอครับ” เลี้ยวเย้ยกับเลี้ยวถหันมามองฉันอย่างไม่เข้าใจพร้อมกัน

ฉันอึ้งอยู่พักหนึ่ง แล้วพูดแก้ว่า “ขอบคุณคุณผู้ชายที่หวังดีค่ะจริงๆ แล้วฉันเป็นคนทำกาแพ้งเอง คราวหน้า...ฉันจะระวังให้มากกว่านี้”

ระหว่างที่พูด ฉันอดหันไปมองเลี้ยวเย้ยแวบหนึ่งไม่ได้ นึกกลุ่มอยู่ในใจทำงานพลาดร้ายแรงขนาดนี้แล้วยังจะมี “คราวหน้า” อีกหรือเปล่า แต่เห็นได้ชัดว่าเลี้ยวเย้ยพอใจมากที่เห็นฉันก้มหน้ายอมรับผิดชอบ

ฉันรีบหาไม้ถูพื้นมาทำความสะอาดบริเวณนั้น เลี้ยวเย้ยยืนยันว่าจะเอากาแพ้งถั่วใหม่มาให้ แต่เขาปฏิเสธ ปิดไนต์บู้ก เก็บใส่กระเป๋าทิ้ง แล้วหยิบ

ไม่ทำพลาดลูกขึ้นยืน

“ระวังนะคะ พื้นลื่น” ฉันพูดเบาๆ ไปประโยคหนึ่ง

เขาพยักหน้าครั้งหนึ่ง แล้วเดินไปที่ประตูร้าน กดที่เปิดประตูบนประตูกระจกเลื่อนอัตโนมัติ แล้วเดินออกไปเงียบๆ

ความจริงเขาเดินไม่ช้าเลย เพียงแต่ทำเดินดูแข็งๆ

ฉันหันกลับมามองที่โต๊ะ บนโต๊ะมีเงินห้าสิบบาทวางไว้ เลี้ยวลงหยิบไปโดย

ไม่ลังเลแม้แต่หน่อย

มาทำงานวันแรกก็พลาดเสียแล้ว ฉันรู้สึกอายมาก จึงได้แต่ขอโทษเสียวดครั้งแล้วครั้งเล่า

“ไม่เป็นไร เธอไม่ใช่คนแรกที่ทำกาเฟหกใส่เขา สบายใจได้ เราไม่บอกเหลาป่านหรอก แต่คราวหน้าถ้าเจอหนุ่มหล่ออีกจะต้องนั่งกว่านี้” หลังจากนั้นเขาก็ขยับเข้ามากระซิบข้างหูฉัน พูดถึงล้อเล่นว่า “ขอเตือนด้วยความหวังดีสักประโยคนะ จะเชื่อหรือไม่แล้วแต่เธอ อย่าไปเสียเวลากับเขาเลย เขาไม่เคยมองสาวๆ เลยสักแวบเดียว”

Chapter ๓

จู่ ๆ ฉันก็นึกอยากเดินกลับไปเป็นเพื่อนเขา
แต่ในที่สุดก็ข่มความรู้สึกนั้นไว้ได้

หลังเลิกงาน กว่าจะกลับถึงหอพักก็เที่ยงคืนครึ่งแล้ว ได้ยินว่ามหาวิทยาลัยปิดไฟตอนสี่ทุ่มตรง แต่ตอนที่ฉันเดินขึ้นตึกหอพัก ทางเดินในตึกก็ยังมีคนเดินไปเดินมาอยู่ ฉันค่อย ๆ ย่องไปจนถึงประตูห้อง แต่แล้วกลับพบว่าประตูถูกล็อกจากด้านใน ฉันเคาะประตูเบา ๆ แต่ไม่มีใครสนใจ พอเคาะไปได้เกือบหนึ่งนาที จู่ ๆ ประตูก็เปิดออก หญิงอานอานในกระโปรงชุดนอนจ้องฉันอย่างเย็นชา “เคาะทำไม เธอไม่มีกุญแจเหรอ”

“ประตูล็อกจากด้านในนะ”

เธอยังตีสีหน้าเย็นชา “เธอไม่เคยได้ยินหรือว่าปีที่แล้วมีคดีข่มขืนในตึกนี้ ถ้าไม่ล็อกประตูด้านในแล้วเกิดเรื่องขึ้นมาจะทำยังไง ถ้าวันหลังเธอจะออกไปสนุกจนเลยสี่ทุ่มถึงจะกลับ ก็ให้กลับมาตอนเช้าเลยดีกว่า”

ฉันรู้ว่าเหตุผลของตัวเองไม่มีน้ำหนักพอ แล้วก็ไม่อยากต่อปากต่อคำเสียงดังกลางตึกแบบนี้ จึงได้แต่พูดไปตามความจริง “ฉันไม่ได้ไปเที่ยวเล่นจนลืมเวลา แต่ฉันเพิ่งทำงานทำได้ ต้องทำถึงเที่ยงคืนถึงจะเลิกงาน” ฉันรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจ น้ำตาลคลอเบ้า แต่ยังคงแสดงสีหน้าเข้มแข็ง และเม้มปากแน่น ไม่อยากให้เธอดูออก

หญิงอานอานอึ้งไปครู่หนึ่งแล้วพูดว่า “อ้อ” จากนั้นก็ดึงฉันเข้าไปในห้อง แล้วถามว่า “เงินไม่พอใช้เหรอ”

ฉันเม้มปาก ไม่ตอบอะไร

“โธ” เรอมองฉันครู่หนึ่ง ถอนหายใจแล้วบอกว่า “ไปนอนเถอะ ฉันจะบอกคนอื่นว่าวันหลังอย่าลืกรประตูด่านในอีก”

ฉันกลัวว่าจะทำเสียงดังมากไปกว่านี้ เลยไม่กล้าล้างหน้าแปรงฟัน ได้แต่ปีนขึ้นไปเตียงชั้นบนแล้วมุดเข้าไปใต้โปงผ้าห่มเงียบๆ ฉันนอนไม่หลับ เพราะคิดถึงค่าใช้จ่ายที่จะเกิดขึ้นตามมาซึ่งคาดการณ์ไม่ได้ ไหนจะยังเงินฝากอันน้อยนิดในบัญชีธนาคารอีก แต่ที่น่าดีใจคือร้านกาแฟจ่ายค่าแรงทุกกลางเดือน ทำงานอีกแค่สองอาทิตย์ ฉันก็จะได้ค่าแรงก้อนแรกแล้ว

เช้าตรู่วันรุ่งขึ้น ฉันตื่นขึ้นแล้วไปวิ่งออกกำลังกายและท่องศัพท์ที่สนามกีฬาเฟิงจิงเอ๋อร์กี้ยู่ที่สนามกีฬา ช่างๆ เธอมีนักศึกษาชายตัวสูงยืนอยู่ด้วย

จังหวะที่วิ่งผ่านทั้งสอง นักศึกษาชายคนนั้นก็ทักฉัน “Hi” เขาสวมเสื้อกล้ามสีขาวแค่ชั้นเดียว เผยให้เห็นกล้ามเนื้ออกแน่นปึก ดูแข็งแรงสง่างามเหมือนนักศึกษาสากลศึกษา

“เลี้ยวขวา วันนี้เราจะเข้าวิชาการอ่านเชิงลึก^๑ มั้ย” เมื่อเห็นฉันผ่านมาเฟิงจิงเอ๋อร์กี้พยายามหาเรื่องคุย

“ไปสิ”

“คะแนนเอนทรานซ์วิชาภาษาต่างประเทศ เธอได้กี่คะแนน” จู่ๆ เธอก็ถาม

“เก้าสิบห้า” ฉันตอบ

สีหน้าของเธอเปลี่ยนไปเล็กน้อย มองฉันอย่างสงสัย “จริงเหรอ”

“อืม”

“ได้ยินมาว่าโรงเรียนมัธยมปลายแถวบ้านเธอจัดสอบทุกวันตั้งแต่เข้าเรียนวันแรก เพื่อเตรียมตัวสำหรับการสอบเอนทรานซ์ ไม่มีวิชาดนตรี ไม่มีวิชาศิลปะ แล้วก็ไม่มีวิชาพละ”

^๑ วิชาการอ่านในหลักสูตรภาษาต่างประเทศของจีนมักแบ่งย่อยเป็น ๒ วิชา ได้แก่ Intensive Reading (การอ่านเชิงลึก) กับ Extensive Reading (การอ่านแบบกว้าง) โดย Intensive Reading จะเน้นฝึกฝนทักษะการอ่านอย่างพิถีพิถะเพื่อทำความเข้าใจเนื้อหาที่อ่าน ขณะที่ Extensive Reading เป็นการฝึกทักษะการอ่านทั่วไปอย่างกว้างๆ เพื่อจับใจความสำคัญ และมักกำหนดให้ผู้เรียนอ่านหนังสือนอกเวลาเพิ่มเติมเอง

ฉันอดอึ้งไม่ได้ ในชีวิตเรามักจะเจอคนประเภทนี้เสมอ คนที่ไม่เชื่อว่าบนโลกนี้จะมีใครฉลาดกว่าตัวเอง ทว่ามีแต่คนที่ต้องบากบั่นพยายามมากกว่าตัวเอง ป่วยการที่จะพูดแทงใจดำเธอ ฉันจึงได้แต่พยักหน้า “โรงเรียน ม.ปลายที่บ้านเกิดฉันก็เป็นแบบนี้แหละ”

“พ่อฉันก็เป็นอาจารย์ภาควิชาภาษาอังกฤษ” เฟิงจิ้งเออร์เอ่ย “แต่ไม่ได้สอนวิชาการอ่านเชิงลึก ตอนปีสี่ เธอลงเรียนนวนิยายอังกฤษร่วมสมัยของพ่อฉันได้นะ ส่วนมากพ่อฉันจะสอนวิชาของปริญญาโทกับปริญญาเอกนะ”

“เหรว พ่อเธอเป็นศาสตราจารย์เหรว” ฉันเบิกตาโต

“ศาสตราจารย์เฟิงเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ให้นักศึกษาปริญญาเอกนะ” นักศึกษาชายพูดแก้ไขข้อมูล

“เธอเรียกว่าอาจารย์เฟิงก็พอ”

“อ้อ ได้”

“แล้วพ่อเธอทำอะไรล่ะ” จู่ๆ เธอก็ถามขึ้น

“พ่อฉันก็เป็นอาจารย์เหมือนกัน สอนมัธยม” ฉันตอบ

“นี่รู้เจี้ยนนะ ตัว ‘รู้’ ที่แปลว่าถนน ‘เจี้ยน’ ที่แปลว่ารวดเร็ว”

“หวัดดี นายเรียนสาขาไหนเหรว”

“เศรษฐศาสตร์ระหว่างประเทศ”

“เขาเป็นนักศึกษาที่ทำคะแนนได้สูงสุดของโรงเรียนเราตอนสอบเอนทรานซ์นะ” เฟิงจิ้งเออร์มองเขาด้วยสายตาทอหวนเยิ้ม “ที่จริงเข้าเปย์ต้าได้อยู่แล้ว แต่กลับเลือกมาเรียนที่มหาวิทยาลัยครุศาสตร์ เขานะ แต่ไหนแต่ไรไม่ค่อยสนใจเรื่องสถาบัน”

“สาขาเศรษฐศาสตร์ระหว่างประเทศของมหาวิทยาลัยครุศาสตร์ก็ออกจะแข็งนี่นา”

“เพิ่งขึ้น ม.ปลายปีสาม^๒ เขาก็สอบ TOEFL ได้หกร้อยคะแนนแล้ว”

“โอ้โฮ! ฉันรู้สึกนับถือจากใจจริง

“ไม่รบกวนเวลาออกกำลังกายตอนเช้าของเธอละ เจอกันที่คลาสนะ!” เมื่อ

^๒ เทียบเท่ามัธยม ๖

เห็นฉันแสดงสีหน้านับถือ เฟิงจิงเอ๋อร์กี้ยิ้มอย่างพอใจ

เทอมนี้ฉันลงทะเบียนเรียนทั้งหมดห้าวิชา จึงต้องเรียนทุกวัน โดยเฉพาะวันอังคาร ช่วงเช้ามีเรียนหนึ่งวิชา ช่วงบ่ายมีอีกหนึ่งวิชา พอเรียนเสร็จก็บ้ายสีโม่งแล้ว ฉันต้องรีบกินข้าวเย็นแล้วรีบไปที่ร้านกาแฟให้เร็วที่สุด

พอเสี้ยววงเห็นฉันก็กระซิบบอก “อย่าไปทวงใจเสี้ยวเยี่ย เธออารมณ์ไม่ดี”
“เป็นอะไรเธอ”

“ปกติขายในดวงใจเธอจะมาตอนห้าโมงครึ่งทุกวัน แต่วันนี้ฉันไม่มานะสิ”
“ตอนนี้ยังไม่หกโมงเลย”

“ผู้ชายคนนั้นตรงเวลามาก เขามาถึงร้านห้าโมงครึ่งเป๊ะทุกครั้ง”

เขาพูดถูก คินั่นทั้งคืน หนุ่มซุดสูทคนนั้นไม่ปรากฏตัว เสี้ยวเยี่ยใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว เสี้ยววงจึงให้เธอไปเช็ดโต๊ะ กวาดพื้น ต้มกาแฟ ไม่กล้าให้เธอซิงเครื่องดื่ม และยังไม่กล้าให้เธอคิดเงิน เสี้ยวเยี่ยก็ไม่ได้ทำอะไร ทำทางเช็ดโต๊ะของเธอราวกับหุ่นยนต์ เธอเช็ดโต๊ะทุกตัวจนงาวบเหมือนกระดก

ถัดมาอีกสองสัปดาห์ หนุ่มซุดสูทก็ยังไม่ปรากฏตัว อาการของเสี้ยวเยี่ยเริ่มเปลี่ยนจากวิญญานไม่อยู่กับร่างกลายเป็นลูกลี้ลูกลั่น แล้วเธอก็กลายเป็นประเด็นเมาท์มอยช่วงกลางวันของเสี้ยววง

ฉันเริ่มกังวลมากขึ้นเรื่อย ๆ สงสัยว่าการไม่มาปรากฏตัวของชายหนุ่มคนนี้น่าจะเกี่ยวข้องกับเรื่องที่ฉันทำกาแฟหกใส่เขาโดยไม่ตั้งใจหรือเปล่า บางทีความซุ่มซำมของฉันอาจเป็นสาเหตุให้เขาไม่ชอบร้านกาแฟร้านนี้อีกต่อไป ร้านกาแฟในเป่ยจิงมีเป็นร้อยเป็นพัน แต่ละแวกนี้ก็พาเข้าไปลิบกว่าร้านแล้ว ราคาแพงกว่า บริการดีกว่า เขาไม่จำเป็นต้องมาร้านนี้ทุกครั้งเสียหน่อย

ช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์ เสี้ยวเยี่ยลาป่วยหนึ่งวันเพราะเป็นไข้หวัด วันรุ่งขึ้นตอนที่มาเข้ากะ คนที่ทำงานกะเช้าบอกเธอว่า พวกเขาเห็นหนุ่มซุดสูทมาที่ร้านช่วงเช้า

เขาอาจปรับเปลี่ยนเวลาการทำงาน ก็เลยไม่มาร้านกาแฟตอนกลางวันอีก เสี้ยวเยี่ยจึงรีบแลกกะทำงานกับคนกะเช้า และวันที่เธอเปลี่ยนกะทำงานนั้นเอง ฉันก็ได้เจอชายหนุ่มคนนั้นอีกครั้ง เขายังคงสวมสูทสีดำเข้มทั้งชุด การตัดเย็บ

ช่างเข้ารูป พอเหมาะพอดีกับตัวเขา และเขายังใช้ไม้เท้าสีดำ สะพายกระเป๋าหนังสีน้ำตาลที่ดูเหมือนใช้มานานปี

หลังจากหนึ่งทุ่มไปแล้วเป็นช่วงเวลาที่ร้านกาแฟงานยุ่งที่สุด มีคนเจ็ดแปดคนยืนเข้าแถวรอซื้อกาแฟ หนุ่มชุดสูทไม่ได้เดินตรงดิ่งไปนั่งที่โต๊ะริมหน้าต่างเหมือนที่เคย แต่กลับต่อคิวอยู่ท้ายแถวตามธรรมเนียมของร้าน เขารู้ว่าเวลาใดที่เขาควรได้รับสิทธิพิเศษและเวลาใดที่ไม่ควร ในช่วงเวลาที่วุ่นวายแบบนี้ เห็นได้ชัดว่าเขาไม่อยากรบกวนพวกเรา

ยืนต่อแถวอยู่ไม่กี่วินาที จู่ๆ เขาก็รีบเดินไปทางประตูอีกด้านหนึ่ง

เมื่อมองตามทางที่เขาเดินไป ฉันก็เห็นว่าด้านนอกประตูกระจกมีชายสูงวัยคนหนึ่งกำลังเดินอย่างทะมัดทะแมงมายังร้านกาแฟ ชายสูงวัยคนนั้นทำทางกระปรีกระเปร่า ใบหน้ามีสีเลือดฝาด สวมชุดสูทเนี้ยบเหมือนเขา หนุ่มชุดสูทรีบเดินไปที่ประตู แล้วดึงบานประตูเปิดออกแทนชายสูงวัย

“ลิซวน!” ชายสูงวัยยิ้มแย้มพลางเดินเข้ามาในร้าน แล้วจับมือทักทายกับเขา

“คุณง” ลิซวนทำทางของเขาดูเคารพชายสูงวัยคนนั้นมาก

“ไม่ได้เจอกันนานเลยนะ คุณพ่อเธอสบายดีมั๊ย”

“สบายดีครับ”

“แล้วเธอล่ะ” เขากวาดตามองชายหนุ่มด้วยสีหน้าเมตตา

“สบายดีเช่นกันครับ คุณงจะดื่มกาแฟสักหน่อยมั๊ยครับ”

“ดีสิ”

“กาแฟใส่นมมั๊ยครับ”

“อ้อ ไม่ใช่ กาแฟดำไม่ใส่น้ำตาล”

“เชิญทางนี้ครับ แถวโต๊ะริมหน้าต่างเจียบมาก”

เขาเดินนำชายสูงวัยไปยังที่นั่งริมหน้าต่าง วางกระเป๋าของตัวเองลง แล้วกลับมาเข้าแถวใหม่

ที่แท้เขาก็ชื่อ “ลิซวน”

เขาต่อคิวอยู่ประมาณสามนาที ในที่สุดก็มายืนตรงหน้าฉัน

“สวัสดีค่ะ!” ฉันทักทาย ใบหน้าของเขายังคงเป็นประกายสดใส เสียง

ของฉันสั้นเล็กน้อยโดยไม่รู้ตัว

“Hi. Could I have one venti ice skinny latte, whipped cream, with a touch of cinnamon on the top and one venti black coffee, no sugar?” (สวัสดีครับ ผมขอสกินนี่ลาเต้เย็นถ้วยใหญ่ ใส่วิปครีม โรยซินนามอนถ้วยหนึ่ง แล้วก็กาแฟดำไม่ใส่น้ำตาลถ้วยใหญ่อีกถ้วยหนึ่ง)

ภาษาอังกฤษสำเนียงอเมริกันแท้ๆ ฉันอิงไป

รอยยิ้มของเขาสื่อแว่วว่ากำลังแก้งฉันอยู่ “I thought you prefer me to speak English...” (ผมคิดว่าคุณอยากให้ผมพูดภาษาอังกฤษมากกว่า...)

“ประสาธ!” ฉันคิดในใจ แค่ว่ากาแฟหกใส่ครั้งแรก ถึงกับต้องเอาคืนกันแบบนี้!

“Of course.” (แน่นอนค่ะ) ฉันพยายามนั่งไว้ “Please have a seat. I’ll bring the coffee to you.” (เชิญนั่งรอสักครู่นะคะ ฉันจะเอากาแฟไปเสิร์ฟให้)

“No need, take your time. I’ll stay here waiting.” (ไม่เป็นไรครับ ไม่รีบกว่า ผมยืนรอตรงนี้ก็ได้) เขายืนกราน คงจะอยากรอดูฉันปล่อยไก่แน่ๆ

“ทั้งหมดสามสิบเจ็ดไควค์” ในที่สุดฉันก็เปลี่ยนมาพูดภาษาจีน

เขายื่นเงินหนึ่งร้อยไควให้ฉัน ฉันทอนเงินให้เขา

เขายื่นธนบัตรคืนให้ฉันหนึ่งใบ “ทอนเกินมาสิบไคว”

“ขอโทษค่ะ”

เสี่ยวถงซึ่งยืนอยู่ข้างๆ ถามเสียงเบาว่า “เขาจะรับอะไร”

ในสมองฉันว่างเปล่าไปหมด ตอบทั้งหน้าแดง “ที่เขาสั่งมันซับซ้อน จำไม่ได้แล้ว”

“What?” เสี่ยวถงดูเสียงเบา

“I’m sorry, what’s your order again?” (ขอโทษค่ะ คุณต้องการรับอะไรนะคะ รบกวนช่วยทวนอีกรอบ)

เขาพูดทวนซ้ำเบาๆอีกรอบ ในที่สุดฉันก็ได้ยินชัดเจน “Got it, thanks.” (เข้าใจแล้วค่ะ ขอบคุณนะคะ) ฉันหันไปบอกเสี่ยวถง “ลาเต้เย็นถ้วยใหญ่หนึ่ง ใส่วิปครีมกับซินนามอนนิดหน่อย แล้วก็กาแฟดำถ้วยใหญ่อีกหนึ่ง ไม่ใส่น้ำตาล”

เสียงวงซงกาแพเร็วขึ้นเทพ ฉันเอากาแพที่เขาสั่งวางลงบนถาด เขาถือถาดด้วยมือข้างหนึ่ง มืออีกข้างถือไม้เท้าค้ำยันตัว แล้วเดินตรงไปยังโต๊ะตัวเอง ฉันรู้สึกว่าเขาเดินกะเผลกมากกว่าปกติ กลัวว่าเขาจะเดินไปไม่ถึงครึ่งทางกาแพก็หมด สำหรับคนที่เดินเหินไม่สะดวกแล้ว การยกเครื่องดื่มถือเป็นการเคลื่อนไหวที่เสี่ยงอันตรายอย่างหนึ่งจริงๆ แต่ในที่สุดเขาก็ยกกาแพไปถึงโต๊ะได้อย่างปลอดภัย

ชายทั้งสองนั่งคุยกันเสียงเบาที่โต๊ะริมหน้าต่างอยู่ประมาณสามสิบนาที ชายสูงวัยลุกขึ้นพลางบอกลา ชายหนุ่มที่ชื่อลีชวนเดินไปส่งเขาที่ประตูและดึงบานประตูเปิดออกให้เช่นเดิม ชายหนุ่มยืนมองตามจนเขาจากไป หลังจากนั้นก็เดินกลับมายังที่นั่งของตัวเอง เปิดคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กแล้วเริ่มทำงาน

คืนนั้นทั้งคืน เขากินแซนดวิชทูนาหนึ่งที สลัดผลไม้หนึ่งที และลาเต้สองถ้วย จนกระทั่งฉันเลิกงาน เขาก็ยังคงนั่งอยู่ตรงนั้นไม่ขยับไปไหน เขามิพม์ไม่หยุดราวกับว่ามีงานมากมายที่ยังทำไม่เสร็จ

แล้วจู่ๆ ฉันก็ตระหนักได้ว่าทำไมเขาถึงชอบที่นี่ ชีวิตของเขาคงอ้างว้างโดดเดี่ยวมาก คนโดดเดี่ยวมักชอบอยู่ในที่ที่มีผู้คน โดยเฉพาะสถานที่อย่างร้านกาแพแห่งนี้ ซึ่งดูเหมือนจะมีผู้คนมากมาย แต่ผู้คนเหล่านั้นกลับไม่มีความเกี่ยวข้องกับใดๆ กับเขา

หลังจากเลิกงานวันนั้น เมื่อเก็บชุดทำงานเรียบร้อยแล้ว ฉันก็เปลี่ยนมาสวมเสื้อแขนสั้นอย่างที่เคยสวมเป็นประจำ แล้วเดินออกจากร้านกาแพ

กลางดึกในเปียงจิงทั้งแห้งและหนาว แต่ที่บ้านเกิดของฉันกลับชื้นและอบอุ่น คนที่ต้องเผชิญกับความเปลี่ยนแปลงอย่างมากมายมักจะมองข้ามสภาพอากาศที่แปรปรวน เหมือนอย่างวันนี้ ถ้าหากเป็นคนเปียงจิงย่อมไม่มีทางลืมติดเสื้อคลุมมาด้วยสักตัว แต่ฉันกลับทำได้เพียงเดินกอดอกแน่นอยู่ใต้แสงไฟถนนสีเหลืองสลัว

ป้ายรถประจำทางอยู่ไม่ไกลนัก รถช่วงกลางคืนจะมาทุกหนึ่งชั่วโมง แต่ฉันพลาดรถรอบเที่ยงคืนไปแล้ว นั่นหมายความว่าฉันจะต้องรอรถอยู่ริมถนนอันหนาวเย็นนี้ไปอีกห้าสิบนาทีเต็มๆ กว่ารถเที่ยวต่อไปจะมา ฉันเคยคิดจะ

ซื้อจักรยานสักคัน แต่เสียดวงเดือนว่า ดึกตื่นแบบนี้ เด็กสาวอย่างฉันถ้านั่งรถประจำทางจะปลอดภัยกว่าปั่นจักรยานมาก

ยังดีที่ฉันใช้เวลานี้ท่องศัพท์ได้ นอกจากเวลาล้างหน้า แปรงฟัน และเข้าห้องน้ำแล้ว ฉันใช้เวลาที่เหลือทั้งหมดในการท่องศัพท์ ฉันลืมนำสมุดจดศัพท์ออกมา แล้วเริ่มท่องศัพท์ภายใต้แสงไฟสลัว

ผ่านไปไม่กี่นาที จู่ๆก็มีรถคันหนึ่งแล่นมาจอดตรงหน้าฉัน ชายคนหนึ่งยื่นหน้าออกมา แล้วทักฉัน “Hi” เขาคือชายหนุ่มที่ชื่อ “ลิซวน” นั่นเอง

“Hi” ฉันทักกลับ

“ขึ้นรถสิ ผมไปส่ง” เขาพูด หลังจากนั้นประตูรถก็เปิดออก

ไม่รู้ว่าจะไรลใจให้ฉันขึ้นไปนั่งบนรถ สบายจริงๆ! เบาะหุ้มหนังแท้ภายในรถกว้างขวาง

“คุณพักที่ไหน”

“หอพักมหาวิทยาลัยครุศาสตร์ S”

“คาดเข็มขัดนิรภัยสิ”

ฉันคาดอยู่นาน แต่ก็คาดไม่ได้ เลยต้องถามเขาว่า “คาดยังไงคะ”

เขาเปิดประตูรถ หยิบไม้เท้าแล้วลงจากรถ เดินไปที่เบาะข้างคนขับแล้วก้มตัวลงมาช่วยฉันคล้องตัวล็อกเข็มขัดนิรภัยจนเจอ กร๊าก...เข็มขัดนิรภัยถูกล็อกเข้าที่ จากนั้นเขาก็เดินกลับมาอยู่ที่นั่งคนขับตามเดิม

“ขอบคุณค่ะ” ฉันพูดเสียงเบา

“ไม่เป็นไร” เขาสตาร์ทรถ แล้วขับออกไปตามทาง

มีหุ่่มหล่อยู่ข้างๆ เร็วแรงฉันจึงเหลือพอแค่หายใจ เวลาผ่านไปราวห้านาที เราต่างไม่ได้พูดอะไรกันเลย

“คุณเรียนสาขาภาษาอังกฤษหรอ” ในที่สุดเขาก็ถาม

“ถ้าฉันตอบคำถามนี้แล้ว คุณก็ต้องตอบคำถามของฉัน” ฉันพูด “คุณอยากรู้จริงๆหรอ”

เขามองฉันด้วยสายตาแปลกๆแวบหนึ่งแล้วพยักหน้า

“ปีหนึ่ง ภาคภาษาอังกฤษ” ฉันตอบ “ตาฉันถามคุณบ้าง คุณชื่ออะไรคะ”

เขาตกใจ “ดูเหมือนว่าผมจะไม่ได้ถามอายุคุณ ทำไมคุณต้องถามชื่อผมด้วย”
 “เพื่อความยุติธรรม”
 “หวังลีชวน” เขาตอบ “คุณเป็นคนที่ไหน”
 “ฉันเป็นคนต่างมณฑล ฉันไม่ชอบคนเป่ย์จิง”
 เขาหัวเราะ
 “แล้วคุณล่ะ”
 “ผมไม่ใช่คนเป่ย์จิง”
 “แต่คุณพูดสำเนียงเป่ย์จิง”
 “ปู่กับย่าผมเป็นคนเป่ย์จิงทั้งคู่ หรือต้องบอกว่าเป็นคนเป่ย์ผิง” เขาตอบ
 “คุณไม่มีเพื่อนหรือญาติพี่น้องที่เป่ย์จิงสักคนเลยเหรอ”
 “ไม่มี บรรพบุรุษแปดชั่วคนไม่มีเลยสักคน”
 “ถ้าอย่างนั้น คุณมาใช้ชีวิตอยู่ต่างถิ่นแบบนี้ คนที่บ้านไม่เป็นห่วงเหรอ”
 “ฉันเป็นผู้ใหญ่แล้ว เลือกทางเดินชีวิตของตัวเองได้”
 “อืม คำพูดแบบนี้เหมือนคำพูดของคนอเมริกันเลยนะ”
 “ฉันหัวเราะอย่างพอใจ “เมื่อที่คุณถามฉันไปสองคำถามแล้ว ตอนนี้ตาฉัน
 ถามคุณบ้าง”
 “จิ้งเหรอ ผมถามไปสองคำถามแล้วเหรอ”
 “ก็ใช่ละสิ”
 “จิ้งก็ได้”
 “คุณชอบเป่ย์จิงรีเปล่า”
 “ก็พอได้”
 “ทำไมคุณถึงชอบมาที่ร้านกาแฟร้านนี้มาก”
 “เพราะว่า...” เขาคิดอยู่ครู่หนึ่ง “จอตระตึงดวงมาก”
 “ฉันคิดถึงที่จอตระตึงคนพิการซึ่งมักจะว่างอยู่เสมอ แล้วกวาดตามองไปที่ขา
 ของเขาโดยไม่รู้ตัว ตอนขึ้นลงรถ ขาซ้ายของเขาเคลื่อนไหวไม่สะดวก แต่ดูเหมือน

^๓ Beiping (北平) ชื่อเดิมของเมืองเป่ย์จิงในช่วง ค.ศ. ๑๙๒๘-๑๙๔๙ และในช่วง ค.ศ. ๑๙๔๘-๑๙๔๙

เขาจะชินแล้ว แม้จะแก้ๆ กังๆ ลักหน้อย แต่การเคลื่อนไหวส่วนใหญ่เขาก็ทำได้ อย่างรวดเร็ว

“คุณยังมีอะไรจะถามผมอีกมั๊ย” เขาหันมา มองฉันด้วยสายตาประหลาด
ฉันมองหน้าเขาไม่ได้ ทุกครั้งที่มองหน้าเขาฉันจะหน้ามืดตาลาย เขามิ
ไบหน้าที่โดดเด่นหาที่ติไม่ได้ แม้แต่โครงหน้าด้านข้างก็ยังสมบูรณ์แบบขนาดนั้น
ถึงขั้นเอามาเป็นแบบพิมพ์เหรียญได้เลย

“ไม่มีแล้วค่ะ” ฉันแบมือสองข้างพร้อมกัน

“คุณอยากรู้ข้อมูลของคนแปลกหน้าแค่นี้เองหรอ”

“แค่นี้ค่ะ ขอโทษนะคะ” ฉันต้องเตือนเขาอย่างเสียไม่ได้ “คุณขับรถเร็ว
เกินพิกัดมาตลอดทางเลย”

“คุณกลัวความเร็วหรอ”

“ฉันกลัวตำรวจต่างหากค่ะ”

เขาหัวเราะ แล้วผ่อนความเร็วลง เมื่อขับต่อมาก็ไม่ถึงสิบนาทีก็มาถึง
ประตูใหญ่ของมหาวิทยาลัย ที่ประตูมีรปภ.ประจำอยู่ ไม่ว่ารถคันไหนก็ไม่สามารถ
เข้าไปข้างในได้

“ขอบคุณนะคะ จอดตรงนี้แหละค่ะ” ฉันรีบพูด

“หอพักที่คุณอยู่ใกล้จากประตูใหญ่นี้มั๊ย”

“ไม่ไกลค่ะ เดินนิดเดียวก็ถึง” ฉันไม่ยากรบกวนเขามากกว่านี้

เขาหาที่จอดรถ ลงจากรถแล้วพูดว่า “ถ้าคุณไม่ว่าอะไร ผมขอเดินไปส่ง
คุณถึงประตูหอพักได้มั๊ยครับ ตอนนีดี่มากแล้ว ในมหาวิทยาลัยก็อาจไม่ค่อย
ปลอดภัย” คำพูดนี้ ถ้าเป็นคนอื่นพูดคงดูเป็นการเสแสร้งเอาใจ แต่เมื่อเขาพูด
กลับดูจริงใจและเปิดเผย ช่างเป็นสุภาพบุรุษเสียจริง

“ไม่ต้องค่ะ ไม่ต้อง...ไม่ต้องจริงๆ!” ตลอดชีวิตที่ผ่านมา ไม่เคยมีใคร
ดูแลเอาใจใส่ฉันขนาดนี้ ฉันจึงรู้สึกตกใจและรีบโบกมือโบกมือปฏิเสธ

“คุณก็น่าจะรู้ ถ้าผมส่งคุณถึงตรงนี้ แล้วคุณเดินๆ ไป เกิดหายตัวไป
ขึ้นมา ในทางกฎหมายแล้ว ผมคือผู้ต้องสงสัยหมายเลขหนึ่ง”

ฉันมองเขา หัวเราะไม่มีเสียง

เมื่อเดินไปไม่กี่ก้าว เขาก็เอ่ยขึ้นอีก “ผมอาจจะเดินช้าหน่อย คุณคงไม่ถือสาละ ผมรู้ว่าถ้าคุณรีบวิ่งไป แปปเดียวก็ไปถึงหอ แต่ทางมันมีตึกขนาดนี้ สองข้างทางก็เป็นต้นไม้หมด ผมอยากให้คุณอดทนและเดินช้าๆ เป็นเพื่อนผม”

ทำไมผู้ชายคนนี้ถึงมีท่าทีเกรงอกเกรงใจตลอดเวลาเลยนะ ฉันตอบกลับเสียงดัง “ไม่ถือสาแน่นอนค่ะ”

ความจริงแล้วเขาเดินไม่ช้าเลย แต่เห็นได้ชัดว่านี่ไม่ใช่ระดับความเร็วที่เขาเดินในยามปกติ

“คุณเคยมาที่นี่หรือคะ” ฉันถาม

“ไม่เคย”

“แต่ว่าคุณต้องเคยเรียนมหาวิทยาลัยสินะ” ฉันถามอีก

“ทำไมเหรอ ผมดูเหมือนคนมีความรู้มากเลยเหรอ”

“เอ่อ...ก็ไม่ใช่เชิง ภาษาอังกฤษของคุณดีมาก”

“ผมเรียนที่ต่างประเทศนะ”

“อ้อ แล้วทำไมคุณถึงกลับมาอีกล่ะ เท่าที่ฉันรู้ หลายคนที่นี่กลัวอยู่อย่างเดียวว่าจะไม่ได้ไปต่างประเทศ”

“ถ้าฉันผมก็ถือเป็นคนส่วนน้อย”

ฉันมีคำถามมากมายที่อยากรู้ แต่คำถามเหล่านั้นเป็นคำถามที่ไม่เหมาะสมถามคนที่เพิ่งรู้จักกันครั้งแรก ดังนั้นจึงได้แต่ข่มความรู้สึกอยากรู้อยากเห็นของตัวเองเอาไว้

ฉันอยากให้ทางสายนี้ทอดยาวออกไป เพื่อที่เราจะได้เดินต่อไปด้วยกัน แต่น่าเสียดายที่ถึงหอพักเสียแล้ว

“ขอบคุณนะค่ะที่มาส่ง” ฉันกล่าวขอบคุณจากใจจริง

“ราตรีสวัสดิ์ครับ” เขาพูดเสียงเรียบ

เขามองตามจนฉันเดินเข้าไปในประตูใหญ่ของหอพัก หลังจากนั้นก็หันหลังกลับแล้วเดินจากไป ฉันรู้ว่าเขาจะต้องเดินคนเดียวอย่างน้อยเกินครึ่งชั่วโมงกว่าจะไปถึงประตูใหญ่ของมหาวิทยาลัย จู่ๆฉันก็นึกอยากเดินกลับไปเป็นเพื่อนเขา แต่ในที่สุดก็ข่มความรู้สึกนั้นไว้ได้

Chapter ๔

เดิมฉันก็อยากบอกเลี้ยวเชื่อว่าคืนนั้นลีชวนไปส่งฉิน
หรืออย่างน้อยก็บอกเธอว่าเขาคอนันซื้อห้วงลีชวน
แต่พอคิดไปคิดมาแล้ว สุดท้ายฉันก็ไม่ได้บอก

ฉันคิดว่าวันต่อมาจะได้เจอลีชวนอีก แต่เขากลับไม่ปรากฏตัว ฉันไม่ได้
รอคอยเขาและไม่ได้คิดถึงเขาจนเกินพอดี ถ้าให้ฉันมอง ความหวังดีของเขา
เป็นนิสัยที่เกิดจากการอบรมเลี้ยงดู เป็นวิธีการปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างที่เขาเคยชิน
สำหรับฉันแล้ว ภาพความทรงจำที่มีต่อเขาตั้งแต่แรกพบก็คือชายหนุ่มผู้สุภาพ
นอบน้อม แต่คราวหน้าถ้าได้เจอเขาก็ก็น่าจะต่างออกไป ฉันจะต้องเลี้ยงกาแฟเขาให้ได้ เพื่อ
เป็นการขอบคุณ

เวลาหนึ่งเดือนค่อยๆ ผ่านผ่านไป พนักงานกะกลางคืนไม่เห็นลีชวนอีกเลย
แต่ลึกๆ ฉันว่าเขาเคยมาที่ร้านช่วงเวลาอาหารเช้าอยู่หลายครั้ง ฉันไม่เคยทำงาน
กะเช้า จึงไม่มีทางรู้เลยว่าเรื่องนี้จริงหรือเปล่า ส่วนเลี้ยวเยี่ยซึ่งทำงานกะเช้าตลอด
กลับโชคไม่ดี เธอไม่เคยเจอเขาเลยสักครั้ง ต่อให้เป็นลูกค้าเก่าแก่แค่ไหน แต่ถ้า
ไม่ค่อยมาที่ร้านก็ยิ่งถูกลืมได้ นับประสาอะไรกับลูกค้าอย่างเขา ในเมื่อถนนสายนี้
มีชื่อเรียกอย่างไม่เป็นทางการว่าถนนจินหรง* หนุ่มหล่อสาวสวยมีให้เห็นมากมาย
เศรษฐกิจเยอะเยอะไปหมด ไม่นานห้วงข้อสนทนาของเลี้ยวถึงก็ค่อยๆ เปลี่ยนเป็น
เรื่องสุภาพบุรุษหัวล้านวัยกลางคนที่ขับรถสปอร์ตปอร์เช่ ขณะที่ที่จอดรถข้าง
ประตูร้านมีรถจอดแน่นขึ้นทุกวัน จนในที่สุดเหล่าป่านก็ลดจำนวนที่จอดรถ

* หมายถึง “ถนนสายการเงิน” (Beijing Financial Street) ถนนสายนี้เป็นที่ตั้งของธนาคารกลาง
หน่วยงานด้านการเงินของภาครัฐ องค์กร และบริษัทด้านการเงินชั้นนำทั้งของจีนและต่างประเทศ

คนพิการจากสองช่องเหลือเพียงช่องเดียว ข้ายังมีแนวโน้มจะยกเลิกที่จอดรถคนพิการไปเลยด้วย เลี้ยวเยี่ยคิดหาเหตุผลมาคัดค้านเรื่องนี้ เธอบอกว่า การที่ร้านเรามีที่จอดรถคนพิการ เป็นการสะท้อนถึงจิตใจเอื้ออาทรและความเป็นอารยะของผู้บริหารสตาร์บัคส์ ทั้งยังเป็นจุดเด่นอย่างหนึ่งของร้าน พูดแบบนี้ก็แสดงว่าเธอไม่เข้าใจความคิดความอ่านของคนทำการค้าอย่างเหลาป่านเอาเสียเลย และสุดท้ายก็เป็นเลี้ยววงที่ใช้ไหวพริบช่วยเธอเอาไว้ได้ เลี้ยววงบอกว่า ความจริงแล้วรวมที่จอดรถของคนสูงอายุกับของคนพิการไว้เป็นที่เดียวกันก็ได้ เพราะร้านเราก็มีคนสูงอายุจำนวนไม่น้อยที่ขับรถมาใช้บริการ ที่จอดรถที่เดียว จอดได้ทั้งคนสูงอายุและคนพิการ เท่านั้นที่หมดปัญหา

เลี้ยวเยี่ยรู้ว่า ถ้าหากไม่มีที่จอดรถคนพิการ ชายหนุ่มที่ชื่อลีซวนคนนั้นคงไม่มาที่ร้านกาแฟนี้อีกแน่ๆ เขาขับรถมาที่นี่ทุกครั้ง แสดงว่าที่ทำงานของเขาจะต้องอยู่ไกลจากที่นี่มาก แถมเขายังเดินไม่ค่อยสะดวก คงไม่เดินมาถึงที่นี่ด้วยความยากลำบากเพียงเพื่อกาแฟถ้วยเดียวแน่นอน ยิ่งไปกว่านั้น ร้านสตาร์บัคส์ก็มีอยู่ทั่วไปจริง

คืนวันนั้นเลี้ยวเยี่ยเลี้ยงข้าวเลี้ยววง วันต่อมาเลี้ยววงเล่าให้ฉันฟังว่าเลี้ยวเยี่ยดื่มหนักมาก ดื่มไปร้องไห้ไป น่าสงสารจริงๆ แต่เขากลับรู้สึกแทนเลี้ยวเยี่ยว่ารักครั้งนี้ไม่คุ้มค่า เด็กสาวคนนั้นตกหลุมรักจนถอนตัวไม่ขึ้น เธอแอบหลงรักชายหนุ่มคนนั้นอย่างไม่ลืมหูลืมตามาครึ่งปี กระทั่งตอนนี้ก็ยังไม่รู้เลยว่าเขาชื่ออะไร

เดิมฉันก็อยากบอกเลี้ยวเยี่ยว่าคืนนั้นลีซวนไปส่งฉัน หรืออย่างน้อยก็บอกเธอว่าเขาคนนั้นชื่อหวังลีซวน แต่พอคิดไปคิดมาแล้ว สุดท้ายฉันก็ไม่ได้บอก ฉันสงสารเลี้ยวเยี่ยมาก แต่เธอไม่ใช่เพื่อนฉัน เธอเป็นฝ่ายเข้ามาคุยกับฉันก่อนน้อยมาก มีอยู่ครั้งหนึ่งฉันคิดเงินผิด บังเอิญตอนนั้นเธออารมณ์เสียพอดี เธอตำหนิฉันอย่างรุนแรง ทำให้ฉันเสียหน้ามาก ความจริงแล้วทุกคนที่นั่นต่างก็รู้ว่าเลี้ยวเยี่ยคิดเงินผิดบ่อยๆ จนใครๆ ก็ไม่กล้าให้เธอแตะเครื่องคิดเงิน แต่ทำไมเธอถึงให้อภัยฉันซึ่งพลาดเพียงครั้งเดียวไม่ได้ วันต่อมาเลี้ยวเยี่ยรู้ตัวว่าทำเกินกว่าเหตุก็เลยเลี้ยงกาแฟฉัน สรุปคือ เธอเป็นคนทำอะไรตามอารมณ์ตัวเอง ส่วนฉัน

แม่ฉันเสียไปนานแล้ว ฉันจึงเป็นคนมีเหตุผล ฉันเหมือนเด็กผู้ชายตั้งแต่เล็ก อารมณ์ไม่หวั่นไหวง่าย

ช่วงเดือนนี้ฉันมีสอบย่อยครั้งที่สาม นับตั้งแต่เปิดเทอมมา แม้ว่าฉันจะขยันท่องคัพท์มาก แต่เวลาที่ทุ่มเทให้การเรียนรู้ก็ยังน้อยเกินไปเมื่อเทียบกับรุ่นเมทคนอื่น ๆ คะแนนเฉลี่ยของการสอบย่อยครั้งที่ผ่านมามีได้แค่หกสิบห้า วิชาการฟังคะแนนคาบเส้น ส่วนวิชาการอ่านเชิงลึกไม่ผ่านเลยอย่างนั้น หกสิบห้าคะแนนเป็นคะแนนที่ฉันไม่เคยได้มาก่อนเลยตลอดชีวิตการเป็นนักเรียนนักศึกษา ฉันรู้สึกอับอายและถูกหยาม จิตตกจนไม่อยากเจอหน้าใคร โดยเฉพาะสาว ๆ รุ่นเมททั้งหลาย เพราะว่าคะแนนสอบของพวกเธอสูงกว่าฉันทุกคน แถมทุกคนยังมีท่าที่ไม่สนใจเรื่องคะแนนสอบ มีแต่ “นักเรียนจากโรงเรียนมัธยมปลายระดับท้องถิ่น” ที่สอบเข้ามาได้อย่างฉันเท่านั้นถึงจะคิดเล็กคิดน้อยกับเรื่องคะแนน

บรรดารุ่นเมทของฉันไม่มีใครมานั่งทบทวนด้วยตัวเองกันทุกวันเลยสักคน แต่กลับไปเดินรำ ดูหนัง ซ้อมปึงกันไม่หยุดหย่อน เฟิงจิ้งเออร์เป็นคนที่ดูเรียนสบายที่สุด เวลาทั้งหมดของเธอหมดไปกับเรื่องความรัก แถมยังโดดเรียนบ่อย ๆ แต่เธอกลับทำคะแนนได้สูงสุดในสาขา เธอบอกว่าถ้าเธอยังรักษาระดับการเรียนแบบนี้ไปได้เรื่อย ๆ ถึงปลายปีเธอก็จะได้รับทุนการศึกษาสี่ประเภทพร้อมกัน ทุนการศึกษาสูงสุดคือ “ทุนหงอวี” เป็นทุนที่มอบให้นักศึกษาที่มีผลการเรียนดีที่สุดในอันดับแรกของมหาวิทยาลัย ฉันต้องการเงินถึงขนาดนี้ แต่กลับไม่มีบุญวาสนาได้ทุนการศึกษาเลย

ฉันไม่ใช่นักศึกษาที่ดี แต่ฉันก็เป็นลูกสาวที่ดี ในที่สุดฉันก็ส่งเงินกลับบ้านได้ และยังจ่ายค่าเทอมให้น้องชายด้วย ส่วนเงินที่เหลือ นอกจากค่าใช้จ่ายประจำวันแล้ว ฉันยังเอาไปซื้อเครื่องวอล์กแมน^๒ กับลิปสติกหนึ่งแท่ง เหลือป่านร้านสตาร์บัคส์กำหนดให้พนักงานหญิงทุกคนต้องแต่งหน้า ฉันก็เลยใช้ลิปสติกที่หลินซิงให้มาตลอด พอถึงตอนที่ฉันจะคืนลิปสติกให้เธอ เธอกลับบอกว่าลิปสติกนั้นยกให้ฉันไปเลย เธอกระดากที่จะบอกว่า ความจริงลิปสติกนั้น

^๒ เครื่องเล่นเพลงแบบพกพา

หมดอายุแล้ว

“เครื่องสำอางทุกอย่างมีวันหมดอายุทั้งนั้น เธอต้องใช้ให้หมดก่อนที่มันจะหมดอายุ” หลินชิงยังเคยเตือนไม่ให้ฉันซื้อเครื่องสำอางด้วยคุณภาพ

ฉันซื้อลิปสติกแท่งหนึ่ง เป็นยี่ห้อที่ทำให้เธอต้องแค้นเสียง “หิ” อย่างดูแคลน ลิปสติกราคาสิบโค้ว แต่ฉันก็รู้สึกว่ามันแพงมากแล้ว แต่เธอบอกว่าใช้ได้ เข้ากับสีผิวของฉันอยู่ แสดงว่าฉันมีรสนิยมด้านความงามไม่เลวทีเดียว ฉันบอกเธอว่า ฉันเรียนวาดภาพสีน้ำจากพ่อ เธอมองฉันด้วยสีหน้าไม่เชื่อและหัวเราะ ฉันได้แต่บอกเธอว่า พ่อฉันเป็นคนช่างไห้ พ่ออาสาไปทำงานพัฒนาที่อวิ้นหนาน^๓ เคยทะเลาะกับปู่ฉันจนเข้าหน้ากันไม่ติดเพื่อที่จะแต่งงานกับแม่ฉัน หลังจากนั้นพ่อก็ไม่ได้กลับช่างไห้ไปอีกเลย

คืนวันที่สอบย่อยครั้งที่สามเสร็จนั่นเอง ฉันได้หยุดงานตามช่วงเวลาหยุดหมุนเวียน จึงไม่ได้ไปที่ร้านกาแฟ จู่ๆ ก็มีนักศึกษาชายกลุ่มหนึ่งที่ห้องพัก ในกลุ่มนั้นมีคนที่ฉันรู้จักอยู่คนเดียวคือลู่อี้เจีย ที่แท้ห้องพักของลู่อี้เจียกับห้องพักของเราเป็น “บัดดี้หอ” กัน แต่เพราะช่วงกลางคืนส่วนใหญ่ฉันออกไปทำงาน ทำให้พลาดกิจกรรมของ “บัดดี้หอ” ไปมากมาย จากคำบอกเล่าของหิงอันอัน กิจกรรมสานสัมพันธ์ระหว่าง “บัดดี้หอ” ส่วนใหญ่คือ นักศึกษาชายไปดูหนังเป็นเพื่อน นักศึกษาหญิง หรือไม่ก็นักศึกษาหญิงสอนนักศึกษาชายเต้นรำ หลังจากนั้นก็หาโอกาสพัฒนา “ความสัมพันธ์” ต่อไป หลังจากที่ทำกิจกรรมด้วยกันมาหลายครั้ง ก็มีนักศึกษาชายสาขาคณิตศาสตร์และคอมพิวเตอร์คนหนึ่งชื่อ “เสี่ยวเกา” ได้หัวใจของเว่ยไห่สยาไปครอง แต่แน่นอนว่ามีคนจีบเสี่ยวหุ่ยมากที่สุด แถมยังไม่ใช่คนในกลุ่ม “บัดดี้หอ” ด้วย เพราะเหตุนี้ เสี่ยวหุ่ยจึงสะดวกสบายขึ้นหลายอย่าง ยกตัวอย่างเช่น เสี่ยวหุ่ยไม่เคยต้องไปเอาน้ำร้อนเอง แต่มักจะมีคนหิ้วกระติกน้ำร้อนมาส่งให้เธอถึงห้อง ขณะที่ฉันต้องไปเติมน้ำร้อนที่ห้องจ่ายน้ำร้อนซึ่งอยู่ข้างโรงอาหารเองอย่างน้อยวันละสองครั้ง เพื่อเอาไว้ใช้ล้างหน้าแปรงฟันตอนเช้าและ

^๓ มณฑลยูนนาน

ตอนกลางคืน นอกจากนั้นในกระเป๋าเสื้อผ้าของเธอก็มักจะมีช็อกโกแลตอยู่เสมอ ช็อกโกแลตนี้ก็มีหนูนุ่มให้มาเช่นกัน

คืนนั้นฉันไปที่ห้องเต้นรำซึ่งอยู่ด้านตะวันออกของมหาวิทยาลัยเป็นครั้งแรก แคฟลอร์เต้นรำก็กว้างประมาณพื้นที่หนึ่งหอประชุม ด้านบนมีไฟหลากสีส้น ด้านหน้ามีวงดนตรีและนักร้อง บางครั้งก็ร้องเพลงรักจังหวะเบาๆ บางครั้งก็ร้องเพลงร็อกมันๆ เมื่อดนตรีดังขึ้น ทุกคนต่างเดินออกไปยังฟลอร์เต้นรำ จับมือกันแล้วเต้นกันอย่างสนุกสนาน นักศึกษาชายที่สอนฉันเต้นชื่อชีวเยร์ อยู่ปีสาม สาขาปรัชญา เขาบอกว่าสาขาที่เขาเรียนจะต้องสอบเรียนต่อปริญญาเอกให้ได้ถึงจะหางานดีๆได้ เพราะฉะนั้นเป้าหมายของเขาคือวุฒิปริญญาเอก

ถ้านับว่าการเต้นรำเป็นกีฬาอย่างหนึ่งแล้วละก็ ฉันคิดว่าตัวเองก็ถือว่ามีพรสวรรค์อยู่ ฉันชอบว่ายน้ำ ชอบเล่นวอลเลย์บอล และยังเคยฝึกไท้เก๊กด้วย “มานิดหน่อยๆ” ดังนั้นจึงเรียนรู้พื้นฐานการเต้นรำได้ภายในช่วงเวลาแค่คืนเดียว ชิวเยร์ฟังฉันบ่นเรื่องคะแนนสอบบ่อยจนเขาถามฉันว่า อยากไปอ่านหนังสือทบวณบทเรียนกับเขาตอนกลางคืนไหม

“เวลาเรียนก็เรียน เวลาเล่นก็เล่น เธอจะเอาสองเรื่องนี้มาปนกันไม่ได้ ไม่อย่างนั้นก็จะเล่นไม่สนุก เรียนก็ไม่ได้ดี” เขาแนะนำด้วยท่าทางจริงจัง

ชีวเยร์มีสิทธิ์พูดแบบนี้ เพราะเขาเป็นประธานชมรมการเรียนรู้ของสาขาที่เขาเรียน มีศาสตราจารย์ประจำสาขาเล็งเห็นความสามารถของเขามานานแล้ว การรับเขาเข้าเรียนต่อในระดับบัณฑิตศึกษาโดยไม่ต้องผ่านการสอบคัดเลือกเป็นเรื่องที่ต้องเกิดขึ้นแน่นอนอยู่แล้ว ไม่ช้าก็เร็ว

“อ้อ”

“ได้ยินว่าเธอออกไปทำงานพาร์ทไทม์บ่อยๆเธอ เงินนะหาแค่พอใช้ก็พอแล้ว อย่าเอาแต่ทำงานจนเสียการเรียนล่ะ” เขาพูดต่อ

“อืม”

“พี่สอบผ่านภาษาอังกฤษระดับหกตั้งนานแล้ว แต่พี่พูดไม่ค่อยเก่ง

โดยเฉพาะเสียงที่ต้องม้วนลิ้น”

“จริงเหรอะ” ฉันทาม

“จริงสิ ทุกเช้าที่ต้องเอาหินกรวดเกลี้ยงๆ ก้อนหนึ่งวางไว้ใต้ลิ้นเพื่อฝึกม้วนลิ้น” สีหน้าของเขาดูมุ่งมั่น “เออใช่ กิจกรรม English Corner ค่ะวันศุกร์นี้ เธอจะไปร่วมมั๊ย”

“ไม่ไปค่ะ เขาจัดที่ไหนเหรอะ”

“ที่สวนดอกไม้ด้านตะวันตก” เขามีสีหน้าประหลาดใจ อาจเพราะแปลกใจว่าทำไมนักศึกษาภาคภาษาอังกฤษถึงไม่ไปร่วมกิจกรรมนี้

“ศุกร์นี้เธอว่างรึเปล่า เราไปด้วยกันได้ละ พอฝึกพูดภาษาอังกฤษแล้วเราก็คงไปคุยกับพวกกลุ่มเจ๊ๆ ได้ ตัวหนังรอบกลางคืนดูได้ตลอดทั้งคืนเลยนะ”

“อ้อ...ไว้คราวหน้าก็แล้วกันละ อาทิตย์หน้าจะสอบกลางภาคแล้ว ฉันต้องเตรียมตัวสอบดี ๆ”

“อย่ากังวลแต่เรื่องเรียน ต้องพักผ่อนสลับกันบ้าง ยิ่งเป็นช่วงใกล้สอบยิ่งต้องไม่เครียด”

“ฉันยังต้องไปทำงานพาร์ทไทม์”

“งั้นไว้คราวหน้าแล้วกัน” เขายิ้มน้อยๆ ไม่เข้าข้างต่อ

พอเดินร่ำเสร็จ ทุกคนก็พากันไปดูวิดีโอที่ร้านวิดีโอตรงหัวถนน เราแะเมล์ติดแะเล่นกันไปหลายซั้^๕ ดื่มน้ำอัดลมกันไปหนึ่งลิ้ง สนุกสนานกันจนตีหนึ่ง กิจกรรม “บัดดี้หอย” ก็เป็นอันเสร็จสิ้น

ฉันคิดเรื่องคะแนนสอบของตัวเองตลอดเวลา และยังมีเรื่องหนักใจอีกหลายเรื่อง

ตั้งแต่นั้นมา ฉันตื่นขึ้นมาก่อนตีห้าตรงทุกเช้า นอกจากทำงานกับเข้าเรียนแล้ว เวลาที่เหลือทั้งหมดฉันจะอ่านหนังสือ

แสงไฟบนถนนยามค่ำคืนช่วงกลางฤดูใบไม้ร่วงทำให้ฉันมองเห็นน้ำค้าง

^๕ ๑ ซั้เท่ากับ ๐.๕ กิโลเมตร

ลิซ่าวนยอดหญ้า พนักงานในร้านกาแฟจะมีคอฟฟี่เบรกสิบนาทีก่อนที่เมื่อทำงานครบทุกสี่ชั่วโมง คั่นก่อนวันสอย ฉันสั่งกาแฟถ้วยเล็กแล้วมานั่งที่มุมหนึ่งของร้าน นอกหน้าต่าง ลมฤดูใบไม้ร่วงพัดไปตามถนนสายยาว แสงไฟยามค่ำคืนสาดส่องจากที่สูง คนสามสี่คนเดินทอดน่องสบายๆอยู่ที่มุมถนน ขณะที่ฉันค่อยๆดื่มกาแฟอยู่นั้น จู่ๆก็มีใครคนหนึ่งเดินมาทางฉัน

ฉันได้เจอหวังลิซ่าอีกครั้ง

คราวนี้เขาสวมเสื้อโค้ตสีกาแฟ เสื้อสเวตเตอร์คอสูงสีดำ และกางเกงยีนฟอกสีซีด ผิวของเขาขาวมาก ใบหน้าคมโดดเด่น ฉันต้องควบคุมลมหายใจและจังหวะการเต้นของหัวใจ จึงไม่กล้ามองหน้าเขามากนัก ดูเหมือนว่าเขาเพิ่งจะอาบน้ำมา ได้กลิ่นหอมจางๆโชยออกมาจากตัวเขา ผมของเขาดูเปียกและแข็งจับเขาไปถ่ายโฆษณาเจลแต่งผมผู้ชายตอนนี้ได้เลย จู่ๆฉันก็นึกถึงศัพท์คำว่า “dashing” ที่เพิ่งท่องเมื่อเช้านี้ ไม่รู้ว่าทำไมทุกคนที่นั่นต่างก็เรียกเขาว่า “หนุ่มชุดสูท” คนที่สวมชุดสูทมีตั้งเยอะแยะ เรียกเขาว่า “นักศึกษาชายอินเทรนด์” น่าจะเหมาะกว่า ที่เรียกเขานักศึกษาก็เพราะเมื่อเทียบกับหนุ่มอินเทรนด์ทั่วไปที่เดินตามท้องถนนแล้ว เขามีกลิ่นหมึกพิมพ์ติดตัวด้วย

“Hi!” เขาทัก “How are you?” (ไฮ คุณสบายดีไหม)

“I’m fine.” (ฉันสบายดี)

“Do you mind me sitting here?” (ผมขอนั่งตรงนี้ได้ไหม) เขาชี้ไปตรงที่นั่งที่อยู่ข้างฉัน

“No. Please sit. I’ll bring the coffee to you. What would you like for today?” (ได้ค่ะ เชิญนั่งค่ะ ฉันจะไปเอากาแฟมาให้คุณ วันนี้คุณต้องการรับอะไรคะ) ยังไม่ทันรอให้เขาตอบ ฉันก็รีบเสริมขึ้นว่า “วันนี้ฉันเลี้ยงเอง ขอบคุณที่คุณไปส่งฉันคืนนั้น” ฉันรีบเปลี่ยนมาพูดภาษาจีน เพราะฉันพูดภาษาอังกฤษได้แค่ไม่กี่ประโยคที่ใช้ในร้านกาแฟ ถ้าพูดเกินขอบเขตนี้ไปอาจจะปล่อยไก่ได้

^๑ แปลว่า มีเสน่ห์ ทันสมัย เก๋ไก๋

“อ้อ...ไม่ต้องเกรงใจ คุณหนึ่งเถอะ เตียวผมไปเอากาแฟเอง คุณจะสั่งอะไรมัย” เขาถามพลางวางกระเป๋าทิ้งที่ใส่คอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กบนเก้าอี้

“ไม่ค่ะ นี่เป็นช่วงคอฟฟี่เบรกของฉัน เดี่ยวฉันก็ต้องกลับไปทำงานแล้ว”

เขาเดินไปซื้อกาแฟเอง หลังจากนั้นฉันก็เห็นเขาจ่ายเงิน แล้วเดินตรงกลับมา

“แล้วกาแฟของคุณล่ะ” จินถาม

“เพื่อร่วมงานของคุณยืนยันกรานว่าจะยกมาเสิร์ฟให้ผม”

สีหน้าของเขาไม่ต่างไปจากปกติ มีเพียงน้ำเสียงที่ฟังดูระอึกระอ่วนเล็กน้อย บางทีอาจเป็นเพราะเสียวเยียบบริการเขาอย่างกระตือรือร้นจนเกินไป จึงทำให้เขารู้สึกเกร็ง เมื่อฉันทันกลับไปที่เห็นเสียวเยียบยืนหน้าแดงอยู่จริง ๆ พลันฉันทึกซึ้งได้ว่านี่เป็นครั้งแรกที่เธอได้เจอสีขุ่นในรอบหลายเดือนที่ผ่านมา

เลี้ยวเย้ยเดินยกกาแฟมาจนถึงตรงหน้าเรา แล้วแอบส่งสายตาเป็นสัญญาณให้ฉันครั้งหนึ่ง ฉันเอียงขึ้นอย่างรู้งาน “ดูสิ เวลาพักของฉันหมดแล้ว นี่เลี้ยวเย้ยคะ เย้ยจิ้งเหวิน นักศึกษาดีเด่นสาขาภาษาจีนของมหาวิทยาลัย M เธอต้องนำฉางเฮินเกอ¹ได้ ถ้ามหาวิทยาลัยของเธอยังดีมากด้วย ดีกว่าฉันที่เรียนสาขาภาษาต่างประเทศอีก”

เขายิ้มน้อยๆ แล้วพูดว่า “ร้านกาแฟนี้มีคนเก่งซ่อนอยู่จริงๆ คุณเคยครับ
ผมต้องให้คนช่วยยกกาแฟมาให้ทุกครึ่งเลย ต้องขอโทษด้วยจริงๆ”

ฉันถอนใจอย่างโล่งอกครั้งหนึ่ง เห็นได้ชัดว่าเขาไม่ใช่คนเย็นชา เขารู้จัก
เลี้ยวเหิน

ฉันลุกขึ้น แล้วรีบเดินไปทำงานแทนเสียเยื่อที่หน้าเครื่องคิดเงิน เสียเยื่อ
นั่งลงคุยกับเขา รอยยิ้มของเธอสดใสจนหาที่เปรียบไม่ได้ ฉันรู้สึกยินดีกับเธอ

เธอนั่งอยู่ครึ่งชั่วโมงกว่าจะเดินกลับมาที่เคาน์เตอร์ ใบหน้าเขินอายสีชมพู
ยังไม่จางหาย

^๓ ลำนาคโคกนิรันดร์ เป็นกวีนิพนธ์บันทึกเรื่องราวขนาดยาวที่มีชื่อเสียงของไป๋จิวอี้ (ค.ศ. ๗๗๒-๘๔๖) กวีเอกสมัยราชวงศ์ถัง บทกวีนี้พรรณนาถึงเรื่องราวความรักของจักรพรรดิถังเสวียนจงกับหยางก๊วยเพย

ลิ่ววนงเข้ามาแซว “ในที่สุดคราวนี้เธอก็ได้รู้จักชื่อเขาชะทีสินะ ไหนบอกมาสิ เขาเป็นคุณชายตระกูลไหน อายุก็ยังน้อย แต่มาดสง่างามขนาดนี้”

ลิ่ววนเย็บตอบ “ไม่รู้สิ ฉันไม่ได้ถาม”

“แม้แต่แซ่ของเข เธอก็ยังไม่รู้เลยเธอ”

“ฉันถามแล้ว เขาก็บอกว่าแซ่หวัง...ก็เท่านี้แหละ”

“เขาทำงานอะไร”

“ไม่รู้ คนรู้จักกันโดยบังเอิญ จะถามรายละเอียดพวกนี้ไปทำไม”

ลิ่ววนงยังอยากซักต่อ แต่จู่ๆ ลิ่ววนเย็บกลับถามฉันว่า “ลิ่ววนชีว เธอรู้จักเขารึเปล่า”

“ไม่รู้จัก”

“อย่ามาโกหก เขาเดินเข้าไปหาเธอก่อน แบบนี้ต้องรู้จักเธอชัดๆ”

“เขาต้องรู้จักฉันแน่นอน ก็ฉันเคยทำกาแพหกใส่เขาไงล่ะ”

“เธอรู้มัยว่าเขาชื่ออะไร”

“ไม่...ไม่รู้” ในเมื่อตัวเขาเองยังไม่อยากบอก ฉันจะบอกแทนเขาทำไม

ลิ่ววนเย็บมองฉันด้วยสายตาระแวง เห็นได้ชัดว่าเธอไม่เชื่อที่ฉันพูด หลังจากนั้นเธอก็หันกลับไป คิดอยู่สักพัก จู่ๆ ก็หันกลับมาอีก พูดอย่างเย็นชาว่า “เธอคงไม่ได้ชอบเขาใช่มัย”

“หมายความว่ายังไง” ฉันถามนิ่งๆ

“ฉันเข้าใจมาตลอดว่าเด็กสาวบ้านนอกใส่ชื่อบริสุทธ์ เห็นทีจะไม่ใช้อย่างนั้นซะแล้ว เธออ่อนผู้ชายเก่งไช้อย่เลยนะเนี่ย” เสียงของเธอเบาและหวานมาก เสียงกัดฟันพูดของเธอวนเวียนอยู่ข้างหูฉัน จู่ๆ เธอก็ยิ้มแล้วยกหน้าขึ้น ฉันเห็นลิ่ววนเดินมาทางเคาน์เตอร์

“Hi.” ลิ่ววนเย็บทัก

“Hi.”

เขามองมาที่เราสองคนอย่างงงๆ ฉันกับลิ่ววนเย็บยืนอยู่หน้าเครื่องคิดเงินด้วยกันสองคน เขาไม่รู้ว่าควรจะพูดกับใครดี

“คุณหวัง ต้องการรับกาแพอีกมั้ยคะ” ลิ่ววนเย็บถามเสียงหวาน

“ครับ ไม่ใส่น้ำตาลนะครับ”

ทันใดนั้นฉันก็เอ่ยขึ้นว่า “คุณหวังคะ คินนี่คุณว่างมั้ยคะ”

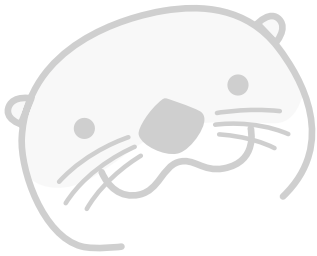
เขามองมาที่ฉัน ผ่านไปครู่หนึ่งจึงพยักหน้า

“คุณไปดูหนังกับฉันได้มั้ยคะ” ฉันพูดต่อ

เขายังไปเล็กน้อย “ดูหนังเหอ รอหน่อยนะ”

“เที่ยงคิน”

“ได้สิ” เขาตอบตกลงอย่างรวดเร็ว

กดลองอ่าน

Chapter ๕

ขึ้นบันไดเตี้ยมาก แต่ลิ่วชนกลับเดินข้ามมาก

เขาก้าวขาขวาขึ้นไปก่อน

จากนั้นค่อยลากขาซ้ายซึ่งขยับไม่ได้ตามขึ้นไป

เมื่อยืนมั่นคงแล้ว จึงค่อยก้าวขึ้นบันไดขั้นต่อไป

เพราะลิ่วชนรับปากว่า จะไปดูหนังกับฉันคืนนั้นทั้งคืน เลี้ยวเยี่ยจึงไม่สนใจฉันเลย เลี้ยวธงก็พยายามไม่พูดกับฉัน เพื่อจะได้ไม่ถูกเลี้ยวเยี่ยเหวี่ยงใส่ในวันต่อมา บรรยายาศตติงเครียดดำเนินไปจนกระทั่งเลี้ยวเยี่ยออกกะ เธอออกกะเร็วกว่าฉันหนึ่งชั่วโมง เลี้ยวธงแอบมาบอกฉันว่า “ฉันมาทำงานที่นี่ได้ก็เพราะเลี้ยวเยี่ยแนะนำเข้ามา เลี้ยวเยี่ยทำงานที่นี่มาสองปีแล้ว แต่เธอเพิ่งมาทำได้สองเดือน ลองชั่งน้ำหนักดูเองแล้วกันว่าถ้าเกิดเรื่องขึ้นมา ฉันจะอยู่ข้างใคร”

“ก็แค่ชวนไปดูหนัง จะอะไรมากหนา”

เลี้ยวธงส่ายหน้า “จะบอกว่าเธอเป็นเด็กสาวจากบ้านนอก แต่เธอก็ร้ายกว่าคนเมืองเสียอีก นี่เธอกำลังประกาศสงครามกับเลี้ยวเยี่ยนะ งานที่ร้านนี้ เธอยังอยากทำอยู่รึเปล่า”

ฉันหัวเราะอย่างดูแคลน “ร้ายแรงขนาดนั้นเลยเธอ เลี้ยวเยี่ยไม่ได้เป็นเจ้าของร้านกาแฟสักหน่อย”

เลี้ยวธงตอบกลับมาว่า “ก่อนหน้านี้มีคนถูกเลี้ยวเยี่ยดึงออกจากร้านไปสามคนแล้ว มีเด็กผู้หญิงคนหนึ่งเพิ่งทำงานได้แค่สามวันเอง ก็ถูกเธอเอาเรื่องไปฟ้องเหลาป่าน ลูกชายเหลาป่านเรียนมหาวิทยาลัยที่นานาจิง ก็เรียนสาขาที่พ่อของเลี้ยวเยี่ยสอนอยู่นี่แหละ พ่อของเธอเป็นหัวหน้าสาขา ตอนนั้นเธอเข้าใจยัง”

ฉันไม่ได้พูดอะไร เพราะไม่รู้ว่าจะทำอย่างไร จะให้ฉันไปเอาอกเอาใจเลี้ยวเยี่ยอย่างนั้นหรือ ไม่มีทาง

เลี้ยวถงบอกว่า “ที่จริงความขัดแย้งครั้งนี้แก้้ง่ายมาก คินนี่เธอก็อยู่ทำโอทีเพิ่มซะ ไม่ต้องไปตุนหนัง แล้วพรงนี้ค่อยเลี้ยงกาแพ่เลี้ยวเยี้ยเพื่อเป็นการขอโทษ และรับปากเลี้ยวเยี้ยว่าจะไม่ก่อเรื่องอีก ยอมรับผิดแบบนี้แล้ว เชื่อว่าเลี้ยวเยี้ยก็คงไม่ติดใจเอาความเธออีก”

ฉันยิ้มเย้น

เมื่อเห็นว่าฉันยังคงต้งตัน เลี้ยวถงก็ถอนใจ “เธอนี้ไม่เหมือนคนอื่นวันหนานจริง ๆ อารมณ์ร้อนกว่าคนเป่ยจิงซะอีก”

ฉันยังยิ้มเย้นซาต่อ จริงอยู่ ฉันนะมาจากบ้านนอก แต่คนบ้านนอกจะโมโหบ้างไม่ได้หรือ ฉันไม่ชอบให้ใครเอาบ้านเกิดของฉันมาอ้างเหตุผลเอาเสียเลย มณฑลอินทธานมีประชากรตั้งหลายล้านคน จะเป็นไปได้อย่างไรที่คนหลายล้านคนจะมีนิสัยเหมือนกันหมด

ลีซวนยังนั่งพิมพ์คีย์บอร์ดอยู่ที่โต๊ะริมหน้าต่างจนกระทั่งเที่ยงคืน เลี้ยวถงยกกาแพ่ไปเสิร์ฟให้เขาครั้งหนึ่ง เขากล่าวขอบคุณอย่างรีบ ๆ แล้วเบนสายตาไปจดจ่ออยู่ที่หน้าจออย่างรวดเร็ว เลี้ยวถงมาบอกฉันว่า “เขากำลังตอบอีเมลดูเหมือนว่ามีอีเมลเยอะมากที่ต้องตอบ”

ฉันถาม “อีเมลภาษาจีน?”

“ภาษาฝรั่งเศส มีครั้งหนึ่งเลี้ยวเยี้ยเห็นเขานั่งอยู่กับคนต่างชาติคนหนึ่ง เขาพูดภาษาเยอรมันคล่องมาก”

ฉันอดถามไม่ได้ “ภาษาต่างประเทศที่สองของนายคือภาษาอะไร”

“ภาษาญี่ปุ่น”

“ฉันนายรู้ได้ว่าเขาพิมพ์ภาษาฝรั่งเศส”

“ถึงไม่เคยกินเนื้อหมู แต่ก็ต้องเคยเห็นหมูวิ่งบ้าง” ภาษฝรั่งเศสกับภาษาอังกฤษเราก็พอจะแยกความแตกต่างได้อยู่” เขาแสวงค้อมตัวคำนับอย่างถ่อมตนครั้งหนึ่ง

* เป็นสำนวน หมายถึง ถึงแม้ไม่เคยมีประสบการณ์ในด้านนั้นๆ โดยตรง แต่ก็ย่อมต้องเคยรู้จักหรือผ่านตามาบ้าง

“เสี่ยวเยี่ยก็ไม่เคยเรียนภาษาเยอรมัน แล้วรู้ได้ไงว่าเขาพูดเป็นภาษาเยอรมัน”

“ภาษาเยอรมันมีเสียงเสียดแทรก เวลาออกเสียง ลึนไ้จะสั้นไปหมด”

ฉันมองแผ่นหลังของลึซวน พลังคิดไปไกล

“น่าเสียดายที่เขาไม่ดี” ดูเหมือนเสี่ยวถงจะกำลังคิดอะไรอยู่ “ไม่มันละเพอร์เฟกต์ไปเลย”

ฉันมองเสี่ยวถงปราดหนึ่ง หัวเราะแล้วพูดว่า “นายก็สนเขาเหรอ เกย์ปะเนี่ย”

ทันใดนั้นดูเหมือนเสี่ยวถงจะนึกอะไรขึ้นมาได้ “ไม่แนเขาอาจเป็นเกย์ก็ได้ รู้จัก‘หลางฮวน’^๒ที่ถนนสายถัดไปมั๊ย”

“หลางฮวน?”

“บาร์เกย์ที่ใหญ่ที่สุดในย่านนี้ ขนาดในห้องน้ำยังมีรปภ.ยืนเฝ้าเลย เพราะกลัวคนจะไปมั่วกันโน่นนั่น”

“เคยได้ยิน” ฉันไม่เคยได้ยินหรอก แต่ก็ไม่อยากให้คนอื่นมองว่าฉันบ้านนอก

ลึซวนมาถึงตอนสามทุ่ม เขานั่งอยู่ที่นี้สามชั่วโมงแล้ว ปกติเขาจะนั่งนานขนาดนี้น้อยครั้งมาก เห็นได้ชัดว่าวันนี้เขานั่งรอฉัน พอถึงเที่ยงคืน ฉันก็เปลี่ยนชุด ถอดชุดทำงานออก แล้วใส่เสื้อสเวตเตอร์ตัวยาวสีเทา ถ้ารู้ล่วงหน้าว่าลึซวนจะมาวันนี้ฉันจะไม่ใส่สเวตเตอร์ตัวนี้ ตอนที่ยังใหม่อยู่เสื้อก็ยังเป็นทรงดีหรอก พอซักไปครั้งเดียวก็เสียทรง ยืดย้วยกลายเป็นเสื้อกันลม เหมือนกับซื้อมาจากแผงแบกะดิน ฉันถือกระเป๋าเดินไปตรงหน้าเขา เขาลุกขึ้นยืนแล้ว กำลังเก็บของบนโต๊ะอยู่ บนโต๊ะนอกจากจะมีคอมพิวเตอร์แล้ว ยังมีสมุดปกหนังอ่อนอีกเล่มหนึ่ง ดูเก่าๆ เหมือนใช้มานานมากแล้ว หน้าที่เปิดอยู่เป็นร่างของรูโปะไรสักอย่าง ลายเส้นยุ่งเหยิงจนดูไม่เป็นรูปเป็นร่าง

เราเดินออกจากประตูใหญ่ของร้านด้วยกัน ลมตอนกลางคืนหนาวมาก

^๒ แปลว่า หมาป่าสำราญ

ฉันจามรับลมที่หนึ่ง เขาหยุดยืนแล้วถามว่า “คุณหนาวหรือ”

“จมูกอักเสบเพราะแพ้อากาศนะค่ะ”

“นั่นนะเรียกว่าหนาว” เขาอธิบายให้ฟังอย่างเสียไม่ได้พลงถอดเสื้อโค้ตออก แล้วส่งให้ฉัน

เสื้อโค้ตอุ่นและมีกลิ่นหอมจางๆ จากตัวเขา หัวใจฉันเต้นแรง เดินก้มหน้า ก้มตามเขาไปยังที่จอดรถ เมื่อเดินไปถึงรถ จู่ๆ ฉันก็หมดความกล้า ฉันหยุดยืนแล้วบอกเขาว่า “ต้องขอโทษด้วยนะค่ะ เมื่อกี้ฉันงานยุ่งจนลืมถามไปว่าคืนนี้คุณว่างรึเปล่า ไปดูหนังดึกบ้านนี้จะเป็นการรบกวนมั๊ย”

“ผมมีเวลา ไม่ถือเป็นการรบกวน”

ฉันอธิบายต่อ “พรุ่งนี้สอบกลางภาค ฉันอยากจะผ่อนคลายสักหน่อยนะค่ะ”

“ที่จริง...วิธีการผ่อนคลายที่ดีที่สุดคือการนอน”

“นอนไม่หลับ เครียดนะค่ะ”

“แค่สอบกลางภาคเท่านั้นเอง ไม่เห็นต้องเครียดขนาดนี้เลย”

“ฉันอยากได้คะแนนเฉลี่ยเก๋าสิบห้าคะแนนค่ะ”

“เก๋าสิบห้า? สูงขนาดนั้นเลย?” เขามองฉัน ดูเหมือนว่าจะยิ้มและฟังด้วยความสนใจ

“การทดสอบหลายครั้งก่อนหน้านี้ ฉันสอบได้แค่หกสิบกว่าคะแนน เพราะฉะนั้นต้องทำคะแนนสอบกลางภาคให้ดี คะแนนเฉลี่ยถึงจะสูงขึ้นได้”

“แล้วคุณจะสอบได้ถึงเก๋าสิบห้าคะแนนเลยหรือ” เขาถาม

“ฉันจะพยายาม” ฉันกำมือทั้งสองข้างทำท่าสู้ตาย

“ที่จริงวิธีสอบให้ได้คะแนนมากๆ ก็มีอยู่หลายวิธี” เขาเปิดประตูรถให้ฉัน

“หรือค่ะ” ฉันก้าวเข้าไปนั่งในรถ เขาโน้มตัวลงมาคาดเข็มขัดนิรภัยให้ฉัน

“อย่างเช่นนั่งใกล้เพื่อนที่เรียนเก่งสักคน แล้วก็แอบดูข้อสอบเขา”

“...”

“หรืออย่างจดศัพท์ที่สะกดยากซ่อนไว้ในแขนเสื้อ”

“...”

“หรือไม่ก็เอาสมุดจดไปซ่อนไว้ในห้องน้ำ แล้วตอนสอบก็แอบลัดทำเป็น

ไปเข้าห้องน้ำ”

เขาแนะนำวิธีต่างๆ ด้วยท่าทางจริงจัง

“เข้าใจแล้ว คุณเรียนจบมาด้วยวิธีแบบนี้หรอคะ”

“จะว่างั้นก็ได้” สีหน้าเขาไม่เปลี่ยน ไม่ได้รู้สึกอายแม้แต่น้อย

“คนที่ทุจริตการสอบนะ ก็เพื่อให้ตัวเองสอบผ่าน แต่เป้าหมายของฉันไม่ใช่การสอบผ่าน เพราะฉะนั้นฉันจะลอกคนอื่นไม่ได้” ฉันทำสีหน้าจริงจังและพูดซ้ำเพื่อความถูกต้อง “ดังนั้นฉันก็เลยตั้งใจอ่านหนังสือมาสองอาทิตย์เต็มๆ แล้ว นอนแค่วันละสามชั่วโมง วันนี้เป็นวันที่ฉันทนมาจนถึงที่สุดแล้ว ถ้าไม่ได้ดูหนัง ฉันคงต้องบ้าตายแน่”

“ใจสู้จริงๆ เด็กขยันเรียนแบบนี้ต้องให้กำลังใจ” เขาสตาร์ตรถ “เราจะไปดูหนังที่ไหน คุณบอกทางนะ”

“โรงหนังผิงอาน อยู่ใกล้ๆ มหาวิทยาลัยฉัน”

“อยู่ถนนสายไหน”

ฉันก็อยู่คู่อู๋หนึ่ง “...ไม่รู้สิ รุมเมทฉันไปดูหนังที่นั่นกันทุกคน ตัวนักเรียนลดยีลิบเปอร์เซ็นต์ อาทิตย์นี้ฉายหนังเก่าที่ได้รางวัลออสการ์ทั้งอาทิตย์”

ได้ยินดังนั้นเขาก็ถอนใจ “คุณมาอยู่แปะจึงตั้งนานแล้ว ยังไม่เคยไปดูหนังเลยหรอ”

“ดูวิดีโอเขาก็ได้นี่นา แกวมหาวิทยาลัยมีร้านวิดีโอเต็มไปหมด ถูกกว่าด้วย!”

เขาขับรถเร็วอย่างกับเหาะอีกแล้ว

“ช่วยขับช้ากว่านี้หน่อยได้มั๊ยคะ ขับเร็วแบบนี้เดี๋ยวก็เป็นเรื่องหรอก!” ฉันโวย

“แค่นี้ก็เรียกว่าเร็วแล้วหรอ ยังอยู่ในขีดจำกัดความเร็วอยู่เลยนะ” เขาไม่สนใจฉัน “คุณก็คาดเข็มขัดนิรภัยแล้วไม่ใช่หรอ”

“ฉันใจสั้น”

“คุณเป็นโรคหัวใจหรอ” เขาชะลอความเร็วลง

“เปล่าค่ะ ฉันกลัวนะ พอใจรึยัง”

“วันนี้ฉายหนังเรื่องอะไร” แล้วเขาก็เริ่มเร่งความเร็วขึ้นอีก จงใจเปลี่ยนเรื่องคุยเพื่อเบนความสนใจของฉัน

“คุณชอบดูหนังแนวไหน”

“Horror Movie.” (หนังสยองขวัญ)

“โชคดีที่ใช้เล่นเลยนะคุณ คินนี่ฉายเรื่อง *The Silence of the Lambs*^๓ ชาวนด์แทร็ค ซับจิ้น...ลี้ซวน! ช่วยลดความเร็วหน่อยได้มั้ย!”

ไม่รู้ว่เพราะอะไรฉันจึงเรียกเขาว่า“ลี้ซวน”เฉยๆ รวากับว่าฉันเรียกเขาแบบนี้มาสิบกว่าปีแล้ว พอเรียกไปแล้วฉันก็รู้สึกชินติดๆ

“คุณต้องวอร์มอัปกกล้ามเนื้อหัวใจก่อน ถึงจะดูหนังเรื่องนี้จนจบได้”

ฉันฉุนและไม่พูดอะไรอีก ผ่านไปชั่วพริบตาที่มาถึงมหาวิทยาลัย เขาขับรถวนรอบบริเวณมหาวิทยาลัยรอบหนึ่ง ไม่นานก็หาโรงหนังเจอ เมื่อเข้าไปถึงโรงขายตั๋วในโรงหนัง ฉันบอกเขาว่า “คุณรอรอยู่ตรงนั้นละคะ ฉันจะไปซื้อตั๋วหนัง ชื่อ น้าอ๊อดลม บ๊อบคอร์น แล้ววิกปีไก่ย่าง”

“ตอนนีเลิกงานแล้ว คุณไม่ต้องเป็น waitress แล้ว คุณรอรอยู่ตรงนั้นแหละ ผมจะไปซื้อตั๋วหนังเอง คุณจะดื่มอะไร”

“โค้กค่ะ”

ฉันมองเขาซื้อตั๋วหนัง แล้วก็ไปซื้อบ๊อบคอร์น...ฉันรีบเดินไปหาเขา เขาเดินเหินโดยอาศัยไม้เท้าและถือของด้วยมือเพียงข้างเดียว ข้างในโรงหนังโล่งมาก มีคนนั่งอยู่ไม่ถึงสิบคน เรากะว่าจะนั่งตรงแถวสุดท้าย ขึ้นบันไดเตี้ยมาก แต่ลี้ซวนกลับเดินช้ามาก เขาก้าวขาขาขึ้นไปก่อน จากนั้นค่อยลากขาซ้ายซึ่งขยับไม่ได้ตามขึ้นไป เมื่อยืนมั่นคงแล้ว จึงค่อยก้าวขึ้นบันไดขั้นต่อไป ฉันไม่น่าบอกว่าจะนั่งแถวสุดท้ายเลย แต่จะเปลี่ยนคำพูดตอนนี้ก็กลัวจะทำให้เขาเสียฟอร์มเลยได้แต่เดินตามหลังเขาไปติดๆ

ตอนที่เรานั่งลง หนังก็เริ่มฉายไปแล้ว ฉันลงมือกินปีกไก่ ที่ต้องนั่งแถวสุดท้ายก็เพื่อไม่ให้คนอื่นได้ยินเสียงฉันเคี้ยวอาหาร

^๓ ชื่อไทย : อ่ามทิตไม่เวียบ

เขาดื่มน้ำแร่อีกหนึ่งแล้วถามว่า “คุณยังไม่ได้กินข้าวเย็นเหรอ”

“ยังค่ะ ตอนไปทำงานต้องรีบไปให้ทันรถ เลย์ลิม”

“ที่ร้านกาแฟก็มีของกินนี่นา คุณมีช่วงคอฟฟี่เบรกไม่ใช่เหรอ”

“แพงจะตาย เหลาปานกิงก จะไปกินยังงี้ไหว” ฉันทะปิกไก่หมดไป
หนึ่งปีกอย่างรวดเร็ว แล้วก็ลงมือแตะอีกปีก “ปีกไก่อร่อยมากเลย คุณเอาสักปีก
มั๊ย”

“ขอบคุณ ไม่ละ”

“งั้น...ป๊อปคอร์น?”

“ผมไม่กิน” เขาพูดเสียงเรียบ “ให้คุณหมดเลย”

“ทำแบบนี้ได้ยังไง ดูหนึ่งสยองขวัญโดยไม่กินอะไรไปด้วยเหรอ” ฉันทิ่มพำ
ผ่านไปครู่หนึ่งฉันทักเอยขึ้นอีกครั้ง “ตั้งใจฟังนะคะ บทพูดก่อนต่อไปเป็นตอนที่
ฉันชอบมาก”

ภาพบนจอหนังฉายภาพหมออันนิบาลพูดกับโจดี ฟอสเตอร์ “First
principles, Clarice. Simplicity. Read Marcus Aurelius. Of each
particular thing ask : what is it in itself? What is its nature? What
does he do, this man you seek?” (กฎข้อที่หนึ่ง แคลริช ก็คือ ‘ความ
เรียบง่าย’ อ่านงานเขียนของมาร์กึส เอาเรลิอุส อย่าให้หลุดแม้แต่รายละเอียด
เดียว มีอะไรอยู่ในนั้น ใจความสำคัญของมันคืออะไร คนที่คุณตามหา เขาทำ
อะไร)

“...No. We begin by coveting what we see every day. Don't
you feel eyes moving over your body, Clarice? And don't your eyes
seek out the things you want?” (...ไม่ ที่เป็นอย่างนี้ก็เพราะเรากระหาย
บางสิ่งที่เราเห็นอยู่ทุกวัน หรือคุณไม่เคยรู้สึกถึงสายตาที่คนอื่นกวาดมองบนตัวคุณ
แคลริช หรือว่าคุณไม่ได้ใช้สายตาของตัวเองแสวงหาสิ่งที่คุณต้องการ)

ฉันทขยปากเลียนแบบรูปปากของตัวละครในหนัง อย่างเบ๊ะ!

เขาหันมามองฉันแล้วพูดว่า “ที่แท้คุณก็ฝึกพูดภาษาอังกฤษจากในโรงหนัง
นี่เอง”

ผ่านไปสักพัก ตัวละครในหนังพูดต่อว่า “Terns? Mmh. If I help you, Clarice, it will be ‘turns’ with us too. Quid pro quo. I tell you things, you tell me things. Not about this case, though. About yourself. Quid pro quo, yes or no?” (นกนางนวล?^๔ อืม แคลริช ถ้าหากผมช่วยคุณ ก็จะเป็น “การแลกเปลี่ยน” ระหว่างคุณกับผม แลกกันหนึ่งต่อหนึ่ง ผมบอกบางอย่างกับคุณ คุณบอกบางอย่างกับผม ไม่ใช่เรื่องที่เกี่ยวข้องกับคดีนี้ แต่เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตัวคุณ ยืนหมยยืนแมว ตกลงไหม)

ลิซวนหันหน้ามาอีกครั้ง

“มีอะไรหรือคะ”

“สังเกตสิเปล่าว่าคำพูดก่อนหน้านี้มีคำคล้องจอง” เขาพูด

“คล้องจองตรงไหนหรือคะ”

“Quid pro quo, yes or no?” (ยืนหมยยืนแมว ตกลงไหม)

ฉันนึกถึงตอนที่ฉันกับเขานั่งอยู่ในรถด้วยกันครั้งแรก ถ้าหากฉันตอบคำถามนี้ของคุณแล้ว คุณก็ต้องตอบคำถามของฉัน Quid pro quo.

หลังจากนั้นฉันก็แทบจะเอามือสองข้างปิดตาตลอดเวลา หนังเรื่องนี้ฉันดูมาเป็นสิบรอบแล้ว ดูจนท้องบพหนังได้ขึ้นใจ แต่ฉันกลับไม่เคยลืมตาดูได้ตลอด ตั้งแต่นั้นจนจบเลยสักครั้ง

ฉันไม่ได้มองหน้าเขา แต่รู้ว่าเขากำลังขำฉันอยู่

หลังจากดูหนังเสร็จและออกมาจากโรงหนังก็ใกล้เข้ามืดแล้ว เขาจะไปส่งฉัน แม้ว่าฉันจะปฏิเสธครั้งแล้วครั้งเล่า แต่เขาก็ยังยืนยันจะไปส่งฉันถึงหอพัก

ระหว่างทาง ฉันพยายามหาเรื่องชวนคุย “คุณรู้มั๊ย ถึงฉันจะดูหนังเรื่องนี้มาหลายรอบแล้ว แต่ก็มียางหนึ่งที่ยังไม่เข้าใจสักที”

“คุณปิดตาตลอด ก็น่าจะมีหลายตอนที่ดูไม่รู้เรื่องอยู่หรอก หนังนี้เป็นงานศิลปะที่ต้องเสพผ่านทางสายตา”

^๔ มาจากคำว่า tern ในภาษาอังกฤษ เป็นนกทะเลในสกุลนกนางนวล ซึ่งพ้องเสียงกับคำว่า turn ที่แปลว่าแลกเปลี่ยน

“ทำไมต้องมีผีเสื้อกลางคืนด้วย ทำไมนะ”

“คุณอยากฟังผมอธิบายมั้ยล่ะ”

“คุณรู้คำตอบเหรอ”

“ผีเสื้อกลางคืนสื่อถึงการสับสน^๔ ผีเสื้อกลางคืนออกไข่ทีละมากๆ รูปร่างของมันก็มีการเปลี่ยนแปลงเป็นระยะ คนที่ชื่อ Bill ก็มีปัญหารื่อง identity problem (บุคลิกแตกแยก)^๕ ไม่ใช่เหรอ”

“แต่ทำไมต้องปล่อยผีเสื้อกลางคืนเข้าไปในปากศพล่ะ”

“ศพนั้นเป็นศพผู้หญิงใช้มั้ยล่ะ แล้วความแตกต่างระหว่างผู้หญิงกับผู้ชายคืออะไร การสับสน^๖งี้ ถูกไหม ความหมายเชื่อมโยงกับภาพ เรื่องแบบนี้คนที่เรียนวรรณคดีอย่างคุณน่าจะเข้าใจได้สินะ”

ฉันหยุดยืน มองหน้าเขาแล้วถามว่า “ถ้างั้น คุณเพื่อนนักศึกษาลิซ่าของคุณเรียนสาขาอะไรเหรอ”

“เศรษฐศาสตร์ ต่อมาก็เคยเรียนสถาปัตย์ Quid pro quo. วันนี้ที่ร้านกาแฟ ทำไมคุณถึงอารมณ์ไม่ดี”

“ทะเลาะกับคนอื่น”

“แล้วแพ้หรือชนะล่ะ”

“ดูเหินๆ แล้วเหมือนจะชนะ แต่ความจริงฉันแพ้ คนบ้านนอกอย่างฉันเดิมนี่ใช้ชีวิตอย่างอิสระเสรี พอมาอยู่ในเมือง จู่ๆ ก็กลายเป็นคนอ่อนไหวซะทุกเรื่อง”

“ถ้างั้นก็แสดงว่า อยู่ที่นี่คุณไม่มีความสุขเหรอ”

“นอกซะจากว่าฉันจะสอบได้เก๋าสิบห้าคะแนน”

“คะแนนสำคัญกับคุณมากขนาดนั้นเลยเหรอ”

“I have identity problem.” (ฉันมีบุคลิกภาพแตกแยก)

^๔ Dissociative Identity Disorder (DID) บุคลิกวิปลาส หรือโรคหลายบุคลิก คืออาการทางจิตที่ภาวะความทรงจำ ภาวะรับรู้ตัวตนหายไปชั่วคราว ผู้ป่วยจะมีบุคลิกภาพแตกต่างกันตั้งแต่สองบุคลิกขึ้นไป สลับสับเปลี่ยนกันนับพบาตพอพฤติกรรมภายนอก โดยผู้ป่วยจะจำลักษณะข้อมูลสำคัญของอีกบุคลิกหนึ่งไม่ได้

Chapter ๖

สี่สวนสวมเสื้อยืดแขนสั้น

ก่อนล้างสวนทางเกงบอลซาสัน ชาวชาวของเขาเรียวยาว
เรียวยาวและแข็งแรงราวกับขาของรูปปั้นชายหนุ่มกรีกโบราณ
แต่เขาไม่มีขาซ้าย ขาซ้ายของเขาว่างเปล่าตั้งแต่ช่วงโคนขา

เมื่อเดินมาถึงตึกหอพักนักศึกษาหญิง เราสองคนก็ชะงัก ประตูใหญ่
ใส่แม่กุญแจอันบ๊อเริ่ม

“ແ່แล้ว!” ฉันสูดลมหนาวเข้าปากรู้ตัว ตามกฎหอพัก หอพักหญิง
จะปิดไฟตอนสี่ทุ่มทุกวัน และจะล็อกประตูใหญ่ตอนเที่ยงคืน แต่เท่าที่ฉันรู้มา
หลังจากที่นักศึกษาหญิงรวมกลุ่มกันติดสินบนลุงรปภ.หอพักหลายครั้ง แกก็จะ
ทำเป็นลืมตาข้างปิดตาข้าง แขนอนแต่หัวค่ำ แล้วก็ชี้เกียจตื่นขึ้นมาล็อกประตู
ดังนั้นประตูใหญ่จึงมักไม่ได้ปิดตลอดทั้งคืน

ประตูใหญ่เป็นประตูกระจก ไม่ว่าฉันจะเคาะอย่างไรก็ไม่มีใครตอบ
หลังจากนั้นฉันก็บอกสี่สวนว่า “ช่วยเก็บกระเป๋าคงของฉันไว้หน่อยได้มั้ยคะ แล้ว
วันไหนที่คุณไปร้านกาแฟ ช่วยเอาไปให้ฉันด้วย”

เขาจับกระเป๋าคงของฉันไป แล้วถามว่า “คุณจะทำอะไร”

“ป็นเข้าไป”

“ว่าไงนะ”

ฉันถอดเสื้อโค้ตคืนเขา “ตึกนี้ป็นง่ายมาก ขอบหน้าต่างของตึกนี้ยาวแล้วก็
เตี้ย ออกแบบไว้เพื่อรับแสง แล้วยังมีระเบียงอีก” พุดจบ ฉันก็ยกขาป็นขึ้นไป
เหยียบบนขอบหน้าต่างชั้นหนึ่ง จากนั้นก็เอื้อมมือไปเกาะราวระเบียงชั้นสองเอาไว้

“คุณพักอยู่ชั้นไหน”

“ไม่สูง”

“ชั้นไหน” เขายื่นมือมาคว้าขาฉันไว้

“ชั้นสี่ คุณดูสิ หน้าต่างห้องเปิดอยู่เนาะ”

“เชี่ยเสียวชีวิต ลงมา!”

ที่แท้เขาก็รู้ว่าฉันชื่อเชี่ยเสียวชีวิต พนักงานในร้านกาแฟต่างก็ติดป้ายชื่อที่หน้าอกทุกคน คนอื่นใช้ชื่อภาษาอังกฤษกันหมด มีฉันคนเดียวที่ใช้ชื่อภาษาจีน ฉันไม่สนใจเขา แต่เขาจับขาฉันไว้แน่น หลังจากนั้นก็ออกแรงดึง ฉันทรงตัวไม่อยู่ จึงต้องกระโดดกลับลงมา เขากอดตัวฉันไว้ แต่แล้วก็รีบปล่อยมือ

“สูงขนาดนี้ยังกล้าปีนอีก ถ้าเป็นอะไรขึ้นมาจะทำยังไง” เขาดูเสียวเบา

ฉันอยู่ในอ้อมกอดของเขาแควินาทีเดียว แต่กลับตกใจจนทำอะไรไม่ถูก ใจเตลิดไปไกลแล้ว

“ถ้าฉันจะให้ฉันทำยังไง นอนข้างถนนหรือ”

“ไปนอนโรงแรมก็ได้ โรงแรมเปิดตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง”

“โอเคเดี๋ย” ตาฉันเป็นประกาย “ฉันรู้อย่างมีอีกที่เปิดตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงเหมือนกัน แถมไม่ต้องเสียตังค์ด้วย สถานีรถไฟไง คุณช่วยไปส่งฉันที่สถานีรถไฟหน่อยได้มั๊ย”

“สถานีรถไฟเสียงดังจะตาย พรุ่งนี้คุณจะมาสอบไหมหรือ”

“สถานีรถไฟเสียงไม่ดังหรอก ฉันไม่กลัวเสียงดัง”

เขามองฉันด้วยท่าที่เอือมระอา ฉันคิดอยู่พักหนึ่งแล้วเอ่ยว่า “ถ้าจะหาที่เงียบๆ นอกมหาวิทยาลัยมีสวนสาธารณะอยู่ทีหนึ่ง ที่นั่นเงียบมาก แถมยังมีเก้าอี้ที่นอนได้อู้อยู่เยอะเลย”

“คุณคิดว่าที่นั่นเป็นทุ่งนาหรือ คิดจะนอนกินนอน รู้มั๊ยว่าเป่ยจึงนะอันตรายแค่ไหน”

“แค่คืนเดียวเองน่า ไม่ต้องตื่นเต้นตกใจขนาดนั้นก็ได้อ” ฉันก้าวขาเดินไปยังทางออกมหาวิทยาลัยทันที เดินไปได้ครึ่งทาง เขาก็พูดว่า “ถ้าคุณไม่ถือ ไปค้างที่คอนโดผมคืนหนึ่งก็ได้ ผมมีห้องพักสำหรับแขกอยู่”

“แต่ว่า...ฉันไม่รู้จักคุณนี่นา” ฉันหยุดยืน มองไปที่เขา แม้ว่าหน้าตาเขาจะดูเป็นคนดี และเขาก็ดีกับฉันมาก แต่ฉันก็ต้องระวังตัวอยู่ดี

“คุณมีโทรศัพท์มือถือมั๊ย”

“ไม่มีค่ะ”

“นี่มือถือผม โทร.ไปที่สถานีตำรวจซะ บอกเลขทะเบียนรถของผมกับตำรวจ บอกตำรวจว่าถ้าหากคุณหายตัวไป ให้ตามตัวผมจากรถคันนี้”

ฉันยิ้มแล้วพูดว่า “คุณเพื่อนนักศึกษาชีวนะคะ ฉันไปกับคุณก็ได้ คุณมีทั้งรถ ทั้งบ้าน ในเมืองอย่างเปย์จึงเนีย ฉันว่าคุณมีโอกาสหายตัวไปมากกว่าฉันซะอีก”

“พูดได้ดี เวลาที่ควรจะร้ายก็ร้าย เวลาที่ควรจะเชื่อฟังก็เชื่อฟัง แบบนี้สิ ถึงจะเรียกว่าเด็กฉลาด”

เขาเปิดประตูรถ ทำท่าเชิญ ฉันกระโดดขึ้นรถ เขาคาดเข็มขัดนิรภัยให้ฉัน ฉันขอปให้เขาคาดเข็มขัดนิรภัยให้ ขอปให้เขาโน้มตัวท่อนบนลงมาทั้งตัว ทำให้ฉันได้เห็นท่าย่อยของเขาในระยะประชิด

เวลาล่วงเลยมาถึงตีสามแล้ว รถแล่นไปในความมืดอย่างรวดเร็ว ยี่สิบนาทีต่อมา รถก็แล่นเข้าไปในที่จอดรถชั้นใต้ดินของอาคารสูงแห่งหนึ่ง อากาศตอนกลางคืนหนาวมาก ฉันยังสวมเสื้อโค้ตของเขายู่ เมื่อเขาจอดรถเรียบร้อยแล้ว ก็หยิบไม้เท้าและกระเป๋าถือ แล้วลงจากรถ จากนั้นก็เปิดประตูรถให้ฉัน

ฉันพูดว่า “ฉันเปิดประตูเองได้ ต่อปให้ฉันเปิดเองดีมั๊ยคะ”

เขาตอบว่า “ไม่ดี”

“ไม่ต้องดูแลฉันดีขนาดนี้ก็ได้อะ”

“ถ้าหากคุณชินกับการให้ผู้ชายปฏิบัติต่อคุณแบบนี้ ต่อปคุณจะได้แต่งงานกับผู้ชายดี ๆ”

ฉันลงจากรถ แล้วเดินไปยังลิบบบี่ชั้นหนึ่งกับเขา มีลิฟต์สองแถวอยู่ตรงหน้า นับๆดูแล้วมีลิฟต์ทั้งหมดสิบตัว เราเดินไปที่ลิฟต์ตัวที่อยู่ใกล้ที่จอดรถที่สุด เขาหยิบกุญแจอิเล็กทรอนิกส์ออกมา เอาไปแตะกับลิฟต์ มีเสียงดังตื๊ดครั้งหนึ่ง แล้วประตูลิฟต์ก็เปิดออกอัตโนมัติ ข้างลิฟต์มีป้ายไม้ที่ทำเลียนแบบของโบราณ บนป้ายไม้เขียนว่า ‘ลิฟต์ส่วนบุคคล ห้ามใช้โดยไม่ได้รับอนุญาต’

ฉันเดินตามเขาเข้าไป ในลิฟต์มีปุ่มตัวเลขถึงชั้นที่สี่สิบเก้า จู๋ๆปุ่มที่เขียนว่า

‘PH’ ซึ่งอยู่ด้านบนสุดก็มีไฟสีแดงสว่างขึ้น แล้วลิฟต์ก็ขึ้นไปเงียบๆ

“PH คืออะไรคะ” ฉันทถาม

“ชั้นบนสุด Penthouse”

“คุณชอบอยู่ชั้นสูงๆ เหรอคะ”

“ยิ่งสูงก็ยิ่งสงบ”

“ฉันมาที่นี่จะรบกวนคนที่บ้านคุณรึเปล่า”

“ผมอยู่คนเดียว”

ห้องของเขาตกแต่งเรียบง่ายแต่หรูหรา ผ้า màn สีเขียวครามอ่อนๆ วอลล์เปเปอร์สีขาวจางๆ ในห้องรับแขกมีโซฟาสีเทาอ่อนชุดหนึ่ง เพอร์นิเจอร์ทุกชิ้นสะอาดมาก ราวกับของที่จัดแสดงในพิพิธภัณฑ์

“ต้องถอดรองเท้ามั๊ยคะ” พื้นไม้เนื้อแข็งสะอาดมาก ไม่มีฝุ่นเกาะเลยสักนิด “ไม่ต้อง”

ผนังด้านซ้ายของบานประตูไม้เท้าค้ำคอกแขวนอยู่คู่หนึ่ง ฉันทเดินเข้าไปในห้องรับแขก แล้วยืนอยู่ข้างโซฟา ตรงที่เท้าแขนของโซฟาก็มีไม้เท้าค้ำคอกแบบเดียวกันวางอยู่คู่หนึ่ง จากนั้นฉันทก็ถามคำถามที่มีแต่คนโง่เท่านั้นที่จะถาม “เวลาคุณอยู่ที่บ้านต้องใช้ไม้เท้าสองอันหรือคะ”

เขาไม่ตอบ ใบหน้าแสดงอารมณ์ที่ไม่อาจคาดเดาได้ ผ่านไปครู่หนึ่งเขาจึงพูดว่า “คุณจะนอนเลย หรือว่าอยากจะดื่มอะไรสักหน่อยแล้วค่อยนอน ในตู้เย็นมีน้ำผลไม้ เบียร์ น้ำแร่ นม นมถั่วเหลือง ไอศกรีม” พูดจบ สีหน้าของเขาดูเย็นชา ราวกับยังรู้สึกเอือมระอา กับคำถามเมื่อครู่

“ไม่ดื่มค่ะ ขอบคุณ ฉันทจะนอนเลย”

“มีห้องพักสำหรับแขกสี่ห้อง คุณชอบห้องไหน”

“อย่าให้แขกได้เลือกมากกว่าขนาดนั้นเลยคะ”

“งั้นตามผมมา”

เขาพาฉันทเดินเข้าไปในห้องพักสำหรับแขกห้องหนึ่ง ฉันทถาม “มีที่ให้อาบน้ำมั๊ยคะ”

“ในนี้มีห้องน้ำ” เขาชี้ไปทางห้องน้ำ แล้วกำลังจะเดินออกจากห้อง ฉันหันกลับไป แล้วเรียกเขาเบาๆ “ลีซวน” เขาหันมามอง “ขอบคุณที่ให้ฉันมาค้างที่นี่”

“Good night.”

“Good night.”

ฉันอาบน้ำเสร็จอย่างรวดเร็ว ในห้องน้ำมีพร้อมทุกอย่างและเป็นของใหม่ทั้งหมด ฉันสวมชุดคลุมนอน แล้วมุดเข้าไปใต้ผ้าห่ม พยายามข่มตาให้หลับ แต่อย่างไรก็นอนไม่หลับ ฉันก็เลยเปิดกระเป๋ หยิบหนังสือเรียนออกมา แล้วทบทวนคำศัพท์รอบสุดท้าย ฉันเหนื่อยมาก แล้วก็ตื่นเต้นมากด้วย โดยเฉพาะเมื่อต้องมาอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไม่คุ้นเคยแบบนี้ เมื่อห้องสัฟฟารีจบไปรอบหนึ่ง ฉันก็ทบทวนเทียบกับไวยากรณ์ต่อ กระทั่งเวลาผ่านไปอีกหนึ่งชั่วโมง ในที่สุดก็เริ่มง่วง แต่รู้ๆก็รู้สึกหิวน้ำ ฉันจึงค่อยๆ ย่องไปหาน้ำดื่มในครัว

ดีมากแล้ว ไฟในห้องรับแขกปิดไปแล้ว เขาคงหลับแล้วละ ฉันย่องเท้าเปล่าไปยังห้องครัว เมื่อเดินเลี้ยวมุมกำแพง ทันใดนั้นฉันก็เห็นว่าประตูตู้เย็นเปิดอยู่ เขายืนอยู่หน้าตู้เย็น กำลังก้มหยิบของในตู้เย็น

ฉันวิ่งไป ตกใจแทบช็อก ลีซวนสวมเสื้อยืดแขนสั้น ท่อนล่างสวมกางเกงบอลขาสั้น ขาขาวของเขาเรียวยาว เรียววาวและแข็งแรงราวกับขาของรูปปั้นชายหนุ่มกรีกโบราณ แต่เขาไม่มีขาซ้าย ขาซ้ายของเขาว่างเปล่าตั้งแต่ช่วงโคนขา

“Hi.” ฉันทักเบาๆ

เขายืดตัวขึ้น หันกลับมา เมื่อเห็นฉัน สีหน้าของเขาไม่แสดงอารมณ์ใดๆ

“ฉันอยาก...ดื่มน้ำหน่อย” ฉันเสียงสั่น “น้ำ...น้ำ...”

“น้ำแร่?”

ฉันพยักหน้า เขาวางขวดนมลงบนโต๊ะ จากนั้นก็ก้มลงไปหยิบน้ำแร่ แม้ว่าเขาจะยืนด้วยขาเพียงข้างเดียว แต่ก็ทรงตัวได้อย่างมั่นคง ตัวไม่โคลงแม้แต่น้อย ราวกับเคยฝึกกังฟูมา

“ยังไม่นอนเหรอ” เขายื่นน้ำแร่ให้ฉัน

“นอนไม่หลับค่ะ”

“ผมมียานอนหลับอย่างดี จะลองดูมั้ย”

“อ้อ...ไม่ต้องค่ะ ฉันกลัวว่าจะตื่นสาย”

เขาเริ่มตีมนม

“คุณชอบตีมนมเหรอคะ”

“อืม ผมต้องลุกมาตีมนมกลางดึกทุกคืน ติดนิสัยมาตั้งแต่เล็ก ๆ ไม่เคยเปลี่ยน”

“ถ้าคุณต้องเดินทางไกล แล้วที่ไปพักไม่มีนมให้ดื่มล่ะ จะทำยังไง”

“ผมก็จะออกไปซื้อ ไกลแค่ไหนก็ต้องซื้อกลับมาให้ได้”

“ประสาท!” ฉันหัวเราะเบาๆ พยายามกลบเกลื่อนความแปลกใจไว้

“คุณช่วยไปหยิบไม้เท้าในห้องนอนผมมาให้ทีได้มั๊ย” เขาถาม

ตอนนี้เองฉันเพิ่งจะสังเกตเห็นว่าที่ข้างตัวเขาไม่มีไม้เท้า ห้องครัวอยู่ไกลจากห้องนอนเขามาก

“ไม่มีไม้เท้า แล้วคุณเดินมาถึงตรงนี้ได้ยังไงคะ” ฉันอดสงสัยไม่ได้

“กระโดดมานะ” เขาตอบ “แต่ถ้าต้องกระโดดต่อหน้าคุณ ผมอาย”

ฉันไปเอาไม้เท้ามาแล้วยื่นให้เขา จากนั้นก็ยื่นกอดอกพลาซมเขาอย่างประจบ “คุณทรงตัวเก่งมาก จริงๆนะ”

“ผมฝึกโยคะทุกวัน”

เมื่อเห็นขาทางเกงที่ว่างเปล่าของเขา หัวใจฉันก็บีบรัดขึ้นมาโดยไม่มีเหตุผลรู้สึกเจ็บและเสียดายแทนเขา

“อุบัติเหตุทางรถยนต์เหรอคะ” จู่ๆ ฉันก็ถามขึ้น

“เรื่องมันผ่านไปนานมากแล้ว”

“ราตรีสวัสดิ์ค่ะ” ฉันพูด สีหน้าของเขาบ่งบอกชัดเจนว่าไม่อยากพูดให้มากความ

“พรุ่งนี้สอบกี้โม่ง”

“เก้าโมงเช้าค่ะ”

“ถ้าหากผมยังไม่ตื่น ช่วยปลุกผมด้วย ผมจะไปส่งคุณ”

“ค่ะ”

“ราตรีสวัสดิ์” เขาพูด

ฉันนอนใจลอยอยู่บนเตียง คิดฟุ้งซ่านไปต่างๆ นานาและนอนไม่หลับอีกเลย จนหกโมงครึ่ง ฉันลุกจากเตียง พออาบน้ำแปรงฟันเสร็จก็สะพายกระเป๋า ฉันไม่อยากปลุกเขา จึงออกจากห้องมาเงียบๆ คนเดียว

ฉันเขียนโน้ตทิ้งไว้ให้เขา ‘ลิซวน ฉันกลับมหาวิทยาลัยก่อนนะ ไม่ต้องไปส่งฉันหรอก เมื่อคืนนี้รบกวนคุณมากแล้ว คุณนอนต่ออีกหน่อยเถอะ หลังสอบเสร็จแล้วถ้ายังได้เจอกันอีก ฉันจะเลี้ยงข้าวคุณ จะเลี้ยงคุณแน่นอน!...เลี้ยวขวา’

อากาศตอนเช้าหนาวเหน็บเหมือนตอนกลางคืน ฉันลงลิฟต์มา รปภ. ที่ลิโอบบี้กวาดตามองฉันด้วยสายตาประหลาด

“อรุณสวัสดิ์ค่ะ” ฉันทักทาย

“อรุณสวัสดิ์ครับ”

“เลี้ยวซ้าย* จะให้ผมไปขับรถจากที่จอดรถมาให้มั้ยครับ” เขาถาม

“เอ่อ ฉันไม่ได้ขับรถ”

“อ้อ”

“อ้อใช่ ขอโทษนะคะ คอนโดนี้ชื่อคอนโดอะไรคะ” จู่ๆ ฉันก็ถามขึ้น

“เลี้ยวซ้ายไม่ทราบหรอกครับ ที่นี้คอนโดหลังจิงฮวาหยวน” เขายิ้มแปลกๆ

“ถ้าฉันจะไปมหาวิทยาลัย S จะต้องนั่งรถยังไงคะ”

“ออกจะไกลอยู่ครับ แต่ออกจากประตูคอนโด แล้วเดินไปทางขวาจะมีสถานีรถไฟใต้ดินอยู่”

“ขอบคุณค่ะ มีรถไฟใต้ดินฉันก็รู้แล้วว่าจะไปยังไง”

เขายังคงมองฉันด้วยแวตาสงสัย พลันฉันก็เข้าใจความหมายแฝงของคำว่า “เลี้ยวซ้าย” ที่เขาพูด

ฉันไม่รู้ว่าจะเป่ยจิงก็มีถนนหนทางที่เงียบเชียบแบบนี้ ฉันเดินต้านลม ต่อสู้กับอากาศหนาวเหน็บ ขณะที่กำลังจะเดินเลี้ยวขวาไปนั่นเอง จู่ๆ ก็มีคนเรียกฉันจากด้านหลัง “คุณครับ คุณจะไปไหนครับ”

นอกจากลิซวน เพื่อนร่วมงานที่ร้านกาแฟ และรุมเมท ฉันก็ไม่รู้จักใคร

* คำสรรพนามที่ใช้เรียกหญิงสาว และยังเป็นคำสแลงซึ่งหมายถึงผู้หญิงขายบริการด้วย

อีกแล้วในเปย์จิง เมื่อฉันหันกลับไป ฉันก็ต้องยอมรับความจริงที่ว่า ลิซ่าไม่ใช่ชายหนุ่มรูปงามคนเดียวในเปย์จิง

เขาเป็นหนุ่มอินทรีนอร์ท ทรงผมหวีตั้ง แววดามีรอยยิ้มที่สื่อเจตนาได้หลายทาง นิ้วชี้ของเขาสวมแหวนหยกวงเบ้อเริ่ม และที่คอยังมีสร้อยทองอร่ามเส้นหนึ่ง

“คุณคือ...” ฉันไม่รู้จักเขา

เห็นได้ชัดว่าเขาก็ออกมาจากคอนโดนี่เหมือนกัน

“ผมเห็นคุณเดินออกมาจากลิฟต์ของลิซ่า คุณต้องเป็นเพื่อนของลิซ่าแน่ๆ ใช่มั้ยครับ”

แล้วทำไมฉันต้องตอบเขา

เขายื่นมือมาพาลายเอ่ย “ผมก็เป็นเพื่อนลิซ่าเหมือนกัน ผมชื่อจ้าวหวน” ตัวเดียวกับในชื่อ “จ้าวหวนกง”^๒

ถ้าเป็นเพื่อนของลิซ่าก็ไม่ควรเสียมารยาท ฉันจับมือทักทายกับเขา เขายื่นนามบัตรให้ฉัน บนนามบัตรเขียนว่า “เฉินหลิวตี้ไซน์” แล้วก็ชี้ชื่อเขา เบอร์โทรศัพท์ เบอร์แฟกซ์ และที่อยู่ออฟฟิศ

ฉันถาม “คุณชื่อออกแบบอะไรหรอคะ”

“ลิซ่าออกแบบตึก ผมออกแบบเสื้อผ้า”

“ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ เสียหายที่คุยกับคุณนานไม่ได้ ฉันมีสอปปา ต้องรีบไปขึ้นรถ” ฉันโบกมือลาเขา

มีคนไปขับรถมาให้เขาแล้ว คนคนนั้นส่งกุญแจรถให้เขา

“สอปปาที่ไหนครับ ผมไปส่ง”

“ไม่เป็นไรค่ะ ขอบคุณนะคะ ฉันไปเองได้”

“กินข้าวเช้ารึยังครับ”

“กินแล้วค่ะ” ทำไมถึงวุ่นวายอย่างนี้ละ

“สถานีรถไฟใต้ดินอยู่ทางนั้น เดินไปอีกหนึ่งไฟแดงก็ถึง”

^๒ กษัตริย์ผู้ปกครองแคว้นฉินในช่วง ๖๘๕-๖๔๓ ปีก่อนคริสตศักราช เป็นหนึ่งในห้ากษัตริย์ผู้ครองแคว้นสูงสุดในยุครุนชิว (๗๗๐-๔๕๓ ปีก่อนคริสตศักราช) แห่งราชวงศ์โจวตะวันออก

“เห็นแล้วค่ะ ขอบคุณนะคะ”

“คุณชอบรูปทรงตึกนี้มั๊ยครับ” เขาชี้ไปที่อาคารคอนโด ดูจากรูปทรงภายนอก
ออกจะแปลกๆ รูปทรงเรียงซ้อนลดหลั่นกันเหมือนนกยูงรำแพนหาง

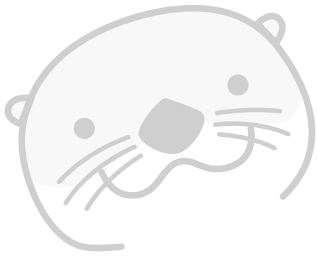
“ก็ดูดีค่ะ...ฉันไม่ค่อยรู้เรื่องสถาปัตยกรรมเท่าไร”

“ตึกนี้ลิซ่าเป็นคนออกแบบ”

“อ้อ!”

“Good luck!”

“Have a good day.” ฉันตอบ

กดลองอ่าน

Chapter ๗

หลายปีต่อมา ทุกครั้งที่ฉันคิดถึงลิ่วชวน

ภาพแรกที่ปรากฏขึ้นในสมองมักจะเป็นภาพภาพนั้น

ขณะเดียวกันฉันก็รู้สึกปวดใจ หายใจไม่ออก

ราวกับจู่ๆ ก็มีมือล่องหนมาบีบหัวใจฉัน

ฉันนั่งรถไฟใต้ดินไปต่อรถประจำทาง ใช้เวลาทั้งหมดชั่วโมงครึ่งกว่าจะกลับถึงหอพัก เนื่องจากวันนี้มีสอบ ทุกคนจึงตื่นกันแต่เช้า ปกติมักจะต้องมีใครสักคนที่ไม่ได้กลับมานอนที่ห้อง เหตุผลหนึ่งเพราะนอกจากฉันกับเซียวหฺรู่แล้ว คนอื่นๆ ที่เหลือเป็นคนเป่ยจิงกันหมด พวกเขามักจะกลับบ้านบ่อยๆ อีกเหตุผลคือ เซียวหฺรู่มีญาติอยู่ที่เป่ยจิงและมักจะให้เธอนอนค้างที่บ้านด้วย ส่วนฉันนะเหรอ ถึงจะไม่มีญาติอยู่ที่นี้ แต่ก็ไม่มีใครเคยถามฉันเรื่องนี้ เพราะฉันกลับตึกทุกคืน ทุกคนต่างก็ชินแล้ว

“จะสอบอยู่แล้ว เมื่อวานยังไม่ยอมเลิกงานให้เร็วหน่อยอีกเหรอ” หนิงอานอานเข้ามาถามฉัน

“หลังเลิกงานฉันไปดูหนังได้รึ่งมานะ”

“ซูมมาจนมันใจเกินร้อยแล้วสิท่า”

“ฉันเหนื่อยนะ อยากจะพักสักหน่อย”

“ตอนสอบการฟัง ฉันไปนั่งข้างเธอได้มั้ย” หนิงอานอานถามเบาๆ “เครื่องวอล์กแมนของฉันพัง พักหลังนี้เลยไม่ค่อยได้ฟังเทปเท่าไร”

“ถ้าคะแนนสอบออกมาไม่ดีก็อย่าโทษฉันละกัน”

“เดี๋ยวฉันไปซื้อข้าวเช้าให้เธอนะ เออใช่ คินนี่ห้องเราจะมีปาร์ตี้ละ ฟี่ๆ นักศึกษาชายห้อง ๓๐๑ จะมากันทุกคนเลย เป็นกิจกรรมบังคับห้ออีกอย่างนะ”

“ต้องซื้ออะไรมาเพิ่มเติมมัย จะให้ฉันช่วยอะไรไร่เปล่า” คินนี่ไม่ต้องไป

ทำงาน ฉันจึงต้องช่วยจัดกิจกรรมเพื่อชดเชยที่ตัวเองไม่ได้เข้าร่วมมาตลอด

“เมื่อคืนเธอไม่อยู่ เราแบ่งหน้าที่กันเรียบร้อยแล้ว ห้องก็เก็บกวาดเสร็จแล้ว เฝิงจิงเอ๋อร์บอกว่าให้เธอไปเติมน้ำร้อน”

“ได้ๆ” ฉันพยายามจะมีส่วนร่วม

“เมื่อวานพี่ชีวมาหาเธอตั้งหลายหนนะ”

“เมื่อคืนฉันไปทำงานนะ”

“มาตอนกลางวัน”

“อ้อ ไม่ได้เจอกัน”

“เขาไปเติมน้ำร้อนมาให้เธอ”

“เกรงใจจังเลย” พลันนึกขึ้นได้ว่าตัวเองล้างหน้าเรียบร้อยแล้ว

“เขาถามฉันว่า ตอนกลางวันเธอมักไปเอน้ำร้อนไม่ทันเวลาที่ห้องจ่ายน้ำร้อน ปิดไฉ่หม้ย”

“ฉันไปเอน้ำร้อนตั้งแต่ตอนกลางวันแล้วละ”

“ก็เขาเป็นพี่ชายไง พี่ชายก็ต้องดูแลน้องสาว” หนิงอานอานยังพูดไม่เลิก

“นี่เธออยากเป็นแม่สื่อตั้งแต่เมื่อไหร่กัน”

“ฉันรับสินบนมานะ”

“เขาติดสินบนเธอยังไง”

“เลี้ยงข้าวฉันมื้อหนึ่ง”

“ง่ายๆ แค่นี้หรอ งั้นฉันเลี้ยงข้าวเธอสองมื้อ ต่อไปอย่ามาช่วยเชียร์เธออีก”

ฉันไม่ได้นอนทั้งคืน ก็เลยรู้สึกเบลอๆ แต่การสอบวันนี้ก็ผ่านไปอย่างราบรื่น เพียงแต่เวลาที่หลับตา ฉันก็จะเห็นลี้ซวน เห็นเขายืนอยู่ข้างตู้เย็นอย่างเดียวยาวๆ ก็มัวตัวลงไปหยิบนมด้วยท่าทางเหมือนนักยิมนาสติก หลายปีต่อมา ทุกครั้งที่ฉันคิดถึงลี้ซวน ภาพแรกที่ปรากฏขึ้นในสมองมักจะเป็นภาพภาพนั้น ขณะเดียวกัน ฉันก็รู้สึกปวดใจ หายใจไม่ออก รวากับจูๆ ก็มีมือล่องหนมาบีบหัวใจฉัน ช่วงบ่ายหลังจากสอบวิชาสุดท้ายเสร็จ ฉันไปเติมน้ำร้อนที่ห้องจ่ายน้ำร้อนสองกระติก ระหว่างที่กำลังเดินกลับห้องซำๆ ยังไม่ทันจะไปถึงห้องพัก หนิงอานอานก็พุ่งเข้ามาหาฉัน

“มีเรื่องอะไรเธอ”

“มีหนุ่มหล่อมาหาเธอเนาะ พระเจ้า! ทำไม่ถึงได้หล่อขนาดนี้” เธอทำท่าทางโอเวอร์แอ็คติ้ง “เธอช่วยเชิญเขาไปนั่งเล่นที่ห้องเราสักแป๊บนะ...นะ ให้พวกเราได้ลเลียดเขาทางสายตาทนอยนะจ๊ะ”

“เขามาหาฉันจริงเหรอ” ลิ่ววนคงไม่มีเวลาวางขนาดนั้น ฉันเร่งฝีเท้า

“เฟิงจิ้งเอ๋อร์กับรุมเมทคนอื่นๆ แล้วก็พวกพี่ๆ ห้อง ๓๐๑ ช่วยกันล้อมตัวเขาไว้แล้ว เธอช่วยบอกเขาหน่อยได้มั๊ยว่า ตอนนี้เป็นเวลาจ่ายน้ำร้อน ถ้าเขายังยืนอยู่ที่ใต้หอพักนักศึกษาหญิง จะต้องมียุบัติเหตุเกิดขึ้นแน่นอน นี่ก็มีนักศึกษาหญิงที่เดินหิวกระตักน้ำร้อนไปชนคนอื่นจนน้ำร้อนหกเต็มตัว เพราะมัวแต่มองเขาไปแล้วสามคน...”

ฉันหัวเราะเสียงดัง นึกว่าเธอพูดเล่น แต่พอเดินมาถึงใต้หอพัก ฉันก็เห็นว่าที่พื้นมีเศษแก้วระยิบระยับ มีเศษกระบอกเก็บความร้อนในกระตักน้ำร้อนแตกจริงๆ ลุงรปภ.ที่เฝ้าประตูหอกำลังเก็บกวาดสมรภูมิ โดยเอาไม้กวาดกวาดพื้นพลาถกันดำ

ผู้ชายคนที่ยืนอยู่ข้างประตูสวมเสื้อเชิ้ตสีขาวกับกางเกงยีน เป็นลิ่ววนจริงๆ ด้วย

“Hi.” เขาทักฉันท่ามกลางฝูงชน

“Hi.”

เขาเดินเข้ามาหา แล้วรับกระตักน้ำร้อนไปจากมือฉัน พลาถถาม “สอบเสร็จแล้วเหรอ”

“เสร็จแล้วค่ะ”

“ทำได้มั๊ย”

“พอได้ค่ะ”

“เลี้ยวขว ซี่งคุณเพื่อนนักศึกษาหวังขึ้นไปดืมชาบนห้องสี่” เซียวหุ่ยส่งสายตาให้ฉัน เฟิงไมเกีนาที่เท่านั้น พวกเขารู้ชื่อแซ่ของลิ่ววนแล้ว เซียวหุ่ยไม่ใช่แค่พวกบ้าผู้ชาย แต่ต้องเรียกว่าเป็นโจรปล้นสวาทมากกว่า

“ไม่ละ เรา...จะไปโรงอาหารกัน”

“ของที่โรงอาหารแพงจะตาย อย่าไปเลย คินนี่เราจะจัดปาร์ตี้ ของกินก็เตรียมไว้พร้อมหมดแล้ว” จู๋ๆ เฟิงจิ้งเออร์ซึ่งเย็นชากับฉันมาตลอดก็เกิดมีน้ำใจขึ้นมา

“คุณเพื่อนนักศึกษาหวังให้เกียรติรับคำเชิญนะ” เว่ยไห่สยาช่วยพูดเสริมพลางอมยิ้มอยู่ข้างๆ ยายพวกนี้ ถ้าไม่ได้จับลีชวณมัดเป็นตัวประกันขึ้นไปทีห้องคงไม่ยอมรามือแน่ ฉันจึงได้แต่พยักหน้า บันไดของหอพักชันกว่าบันไดที่โรงเรียนมาก ฉันให้ทุกคนขึ้นไปก่อน จากนั้นจึงค่อยเดินขึ้นไปเป็นเพื่อนลีชวณทีละชั้นๆ เขายืนกรานจะให้กระตักน้ำร้อนให้ฉันตลอดทาง “เมื่อเข้าทำไม้ไม่ปลุกผม”

“มันเข้าเกินไปนะค่ะ คุณควรจะนอนต่ออีกหน่อย”

“ต่อไปห้ามแหวกหยาไปแบบนี้อีกนะ”

“ทำไมล่ะคะ”

“ถ้าหายตัวไปแล้วจะทำยังไง”

“ลีชวณ” ฉันมองเขาพลางเอ่ย “จำไว้ล่ะค่ะว่า ต่อให้ฉันหายตัวไปก็ไม่เกี่ยวอะไรกับคุณ คุณไม่ต้องรับผิดชอบอะไรทั้งสิ้น”

สีหน้าของเขาเปลี่ยนไปเล็กน้อย ขณะที่กำลังจะอธิบายเหตุผล เชี่ยวหุ่ยก็โผล่หน้ามาตรงบันไดชั้นบนครึ่งหน้า “เฮ้อ ทำไมยังไม่ขึ้นมาอีกล่ะ คนเขาก็หัวกระตักน้ำร้อนขึ้นมาให้แล้ว พี่หวังคะ เร็วหน่อยสิคะ”

คิ้วของลีชวณขมวดเป็นปม “พี่หวัง?”

“ล้อเล่นกันนะค่ะ ไปค่ะ ขึ้นไปนั่งสักพัก คินนี่ที่ห้องมีปาร์ตี้ คุณกินอะไรรองท้องสักหน่อย อย่ากินเยอะล่ะ เตี่ยวเราไปโรงอาหารกัน มื้อนี้ฉันเลี้ยงคุณเอง”

ทันใดนั้นเขาก็ยื่นมือมาดึงฉันไว้

“มีอะไรเธอคะ” ฉันถาม มือของเขาเย็นเฉียบ เหมือนไอน้ำในฤดูหนาว

“คุณขวางทางคนอื่นอยู่” ที่แท้ก็มีคนจะขึ้นไปชั้นบน หลังจากนั้นก็มึ่เสียงดังตึง นักศึกษาหญิงที่เดินขึ้นไปชั้นบนร้องกรี๊ดครั้งหนึ่ง แล้วกระบอกเก็บความร้อนในกระตักน้ำร้อนก็แตกอีกใบ

เขาเดินขึ้นบันไดต่อ ยังคงเดินขึ้นไปทีละชั้นๆ ท่าทางเขาดูลำบากมาก

จนฉันทนไม่ได้ “แย่งที่ตึกนี้ไม่มีสิทธิ์”

“ไม่อย่างนั้นพวกคุณก็หิวกระตึกน้ำร้อนได้สะดวกขึ้นเยอะ” เขาพูด

ฉันคิดขึ้นมาได้อีกเรื่อง จึงถามว่า “คุณพักอยู่ชั้นสูงขนาดนั้น ถ้าหากในตึกไฟดับจะอย่างไร”

“จุดเทียน”

“แล้วถ้ามีสัญญาณเตือนไฟไหม้ดังล่ะ”

“ก็อยู่ในห้องไม่ไปไหน”

“แล้วถ้าเกิดไฟไหม้จริงๆล่ะ”

“ผมยังไม่เคยเจอไฟไหม้จริงๆ”

ในห้องพักมีคนนั่งอยู่เต็มไปหมด ทุกคนต่างแย่งกันสละที่นั่งที่ดีที่สุดให้เขา

“ไม่รู้มาก่อนเลยว่าเสียชีวิตรมแล้ว มิน่าถึงกลับตึกทุกคืน” เขียวหุ่ยรินน้ำตาให้เขา

“เราแคว่รู้จักกัน” ฉันกับลีชวณพูดขึ้นพร้อมกัน

“อ๊ะ พี่หวั่ง ทางเกงยีนของพี่นี่ซื้อที่ไหนคะ ยี่ห้ออะไร ทำไมไม่เท้าง” หญิง-อาณานถาม

“เหมือนจะเป็นของลีวายส์ แต่...” เขียวหุ่ยจ้องไปที่ด้านหลังของลีชวณ “แต่ตะเข็บกระเป๋ของลีวายส์ไม่ใช่แบบนี้หนิ เลือซื้อชุดของคุณตัวนี้ก็ดูดีทีเดียว ถ้าผูกเน็คไทสีฟ้าสักหน่อยก็จะดูดีขึ้นอีก”

ลีชวณมองมาที่ฉันอย่างขอความช่วยเหลือ ฉันส่งสายตาดูเขาให้เตรียมตัวถูกเชือด

“เลี้ยวหวังเรียนสาขาอะไรเธอ” ชิวเย่ว์ถาม

“ผมไม่ได้เป็นนักศึกษา ผมทำงานแล้ว”

“ทำงานแล้วเธอ” เขียวหุ่ยมองหน้าเขาอย่างพินิจพิเคราะห์ เธอส่ายหน้า “ไม่เหมือนๆ เหมือนนักศึกษาปริญญาโทหรือปริญญาเอกมากกว่า”

“คุณหวังทำงานด้านไหนเธอครับ” ชิวเย่ว์ถามอีก

“ด้านการก่อสร้างครับ”

“วิศวกรโยธา หรือว่าออกแบบอาคารครับ”

“ออกแบบอาคารครับ”

“อ้อ คุณเป็นสถาปนิกหรอคะ” เขียวหรั่งพูด วันนี้เธอดูตื่นเต้นยินดีเป็นพิเศษ ฉันก็ไม่รู้ว่าเป็นเพราะอะไร

“ก็ทำนองนั้นครับ”

“พี่ผมก็เป็นสถาปนิก เขาจบจากถงจี^๑ คุณจบที่ไหนครับ ไม่แน่ว่าพวกคุณอาจเป็นเพื่อนร่วมสถาบันกันก็ได้”

“ผมไม่ได้จบถงจี” เขาตอบ “ผมเปลี่ยนสายงานมา”

“เปลี่ยนสายงาน? ถ้าซัก่อนหน้านี้คุณทำงานอะไรครับ”

“สมัยเรียนผมเรียนสาขาเศรษฐศาสตร์อยู่หลายปี”

เฟิงจิ้งเอ๋อร์ตาเป็นประกาย “เศรษฐศาสตร์? ลู่เจียก็เรียนเศรษฐศาสตร์เหมือนกัน ลู่เจียมานี่เร็ว มีเพื่อนร่วมสาขาอาชีพแล้ว”

ลู่เจียดี๊มากแพะเจียบๆอยู่ข้างๆมาตั้งแต่ต้น เขาเคยเป็นศูนย์กลางของสาวๆมาตลอด เรียกได้ว่าเป็นสามเฒ่าแห่งชาติเลยทีเดียว^๒ เมื่อต้องมาตกอยู่ในสถานการณ์อย่างวันนี้ เขาจึงมีท่าทางแข็งๆ “จิ้งแหรอ สาขาเศรษฐศาสตร์ของมหาวิทยาลัยเราก็นั่นๆแหละ เมื่อก่อนพ่อผมสอนที่ฟู่ตัน^๓ ตอนนั้นสอนที่เหรินต้า^๔ คุณหวังจบจากที่ไหนหรอครับ”

“มหาวิทยาลัยชิคาโกครับ”

ลู่เจียหายใจเข้าลึกครั้งหนึ่งและเผยแววตาสงสัย “มหาวิทยาลัยชิคาโก? เท่าที่ผมรู้มา สาขาเศรษฐศาสตร์ของที่นี่ดีที่สุดในโลก”

“ไม่ถือว่าดีที่สุดหรอกครับ” ลีชวนพูด “สาขานี้ของมหาวิทยาลัยแมสซาชูเซตส์กับฮาร์วาร์ดก็ไม่เลว ของเอลกับพรินซ์ตันก็ใช้ได้ ส่วนที่อังกฤษก็ยังมีวิทยาลัยเศรษฐศาสตร์และรัฐศาสตร์แห่งลอนดอนอีกแห่ง”

^๑ Tongji University เป็นมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงในด้านสาขาวิศวกรรมศาสตร์ บริหารธุรกิจ และสถาปัตยกรรมศาสตร์ อยู่ในเซี่ยงไฮ้

^๒ Fudan University มหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงติดอันดับต้นๆของเซี่ยงไฮ้

^๓ ชื่อย่อของ “เหรินหมินต้าเสวี่” หรือมหาวิทยาลัยประชาชนจีน (Renmin University of China) ในกรุงเป่ย์จิง

“เมื่อก่อนพ่อผมเคยไปเยือนมหาวิทยาลัยชิคาโก เคยพบศาสตราจารย์ เบ็คเกอร์ด้วย เขาเคยได้รับรางวัลโนเบลสาขาเศรษฐศาสตร์เมื่อปีไหนนะ”

“อันนี้...ผมจำไม่ค่อยได้ครับ” ลิซวนคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วพูดว่า “ปีเก้าสาม? ไม่ใช่สิ ศาสตราจารย์โฟเกิลได้รับรางวัลปีเก้าสาม ส่วนศาสตราจารย์เบ็คเกอร์ ได้รับรางวัลปีเก้าสอง”

“งานวิจัยของมหาวิทยาลัยชิคาโกต้องดีที่สุดแน่นอน”

ลิซวนยิ้มแต่ไม่ตอบ

เฟิงจิ้งเอ๋อร์ถือโอกาสถามว่า “ถ้าฉันคุณหวังสมัครเข้าไปเรียนที่นั่นยังไงคะ ใช้คะแนนสอบ GRE ใช่มั้ย”

“คะแนนสอบ GRE น่ะ สำคัญมากแน่นอน”

“เรียนสาขาเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยชิคาโก อนาคตไกลแบบนี้ แล้วทำไมคุณหวังถึงเปลี่ยนสาขาล่ะคะ”

“อืม...มีเหตุผลส่วนตัวนะครับ”

“คุณหวังมีอีเมลที่จะติดต่อได้สะดวกมั้ยคะ ต่อไปถ้าลู่เจียจะสมัครเรียนต่อแล้วมีปัญหาอะไร จะขอคำแนะนำจากคุณได้มั้ยคะ” เฟิงจิ้งเอ๋อร์ถามอย่างไม่ละความพยายาม จากนั้นก็ยื่นปากกาให้ลิซวน

“ได้สิครับ” ลิซวนหยิบปากกาออกมา แล้วเขียนอีเมลแอดเดรสให้

“พี่หวังไม่มีนามบัตรหรือคะ” เซียวหุ่ยยิ่นหันหน้ามาถามจากเตียงชั้นบน

“ไม่มีครับ ผมไม่ได้ติดมา”

“คุณหวังน่าจะยังมีคนรู้จักคุ้นเคยอยู่ที่มหาวิทยาลัยชิคาโกใช่มั้ยคะ” เฟิงจิ้งเอ๋อร์ทำท่าเชื้อชวนให้ลิซวนกินถั่วลิสงต้มน้ำเกลือ เมื่อเห็นเขาส่ายหน้า จึงเปลี่ยนไปบอกส้มให้เขา

“ไม่ถึงกับคุ้นเคยหรอก...ผมเป็นแค่นักศึกษาคนหนึ่ง”

“ได้ยินว่าการพิจารณารับเข้าเรียนต่อ เรื่องอาจารย์ที่ปรึกษาสำคัญที่สุดใช่มั้ยคะ”

“สำคัญมากครับ...แล้วก็ต้องดูผลการเรียนกับจดหมายแนะนำด้วย”

ลิซวนรู้วิธีปกป้องตัวเอง คำตอบของเขาสั้นมากทุกคำตอบ เฟิงจิ้งเอ๋อร์

กับ “สามี่” ซักใช้ถามข้อมูลเขาไม่หยุดหย่อนอยู่ชั่วโหม่งกว่า ขณะที่ฉันไม่มีโอกาสพูดแทรกเลย

ชีวเยร์ถือโอกาสคุยกับฉัน พยายามชวนคุยโดยถามเรื่องบ้านเกิดของฉัน
“ที่อวันหนานฝนตกบ่อยใช่มั้ย”

“ใช่ค่ะ”

“พวกเธอกินเห็ดกันทุกวันใช่รึเปล่า”

“ไม่นะค่ะ”

“งั้นพวกเธอกินอะไรบ่อยที่สุดล่ะ”

“หมีเซียะ”^๔

“อ้อใช่ พุดถึงกั้วเหี่ยวหมีเซียะ”^๕ เมื่อวานที่ยังเลิร์ชดูในเน็ตอยู่เลย ในเปยจิงมีร้านอาหารอวันหนานอยู่หลายร้าน ร้านที่ใกล้มหาวิทยาลัยเราที่สุดอยู่ที่...”

ชีวเยร์ไม่ได้พูดต่อ เพราะใจฉันไม่อยู่กับตัวแม้แต่บ่อย

ขณะนั้นเอง จู่ๆ หิงอาานอันซึ่งเจียบมาตลอดก็แทรกขึ้นมาประโยคหนึ่ง
“ใช่แล้ว ช่วยเล่าให้ฟังหน่อยสิ เสี่ยวชีว เธอกับพี่หวังรู้จักกันได้ยังไง”

เฟิงจิ้งเอ๋อร์มองหิงอาานอันอย่างไม่พอใจปราดหนึ่ง อาานอันพูดเสียงดังเกินไป แทบจะเรียกได้ว่าขัดจังหวะการพูดคุยอย่างผู้ดีของเฟิงจิ้งเอ๋อร์กับลีชว่น ด้วยการพูดจากระโชกโฮกฮาก

“เขาไปที่ร้านกาแฟบ่อยๆ” ฉันตอบ

“แค่นี้เหรว ไม่โรแมนติกเลย เล่ารายละเอียดเพิ่มอีกหน่อยสิ”

“เราแค่...รู้จักกันเฉยๆ” ฉันหน้าแดงไปหมด

จะพูดอย่างไรดีนะ จริงอยู่ ปกติแล้วถ้าไม่ใช่แฟนก็คงไม่ได้รับอนุญาตให้เข้ามาในหอพักนักศึกษาหญิงได้ง่ายๆ ลีชว่นลุกขึ้นยืนอย่างรู้งาน “ขอบคุณทุกคนที่ต้อนรับผมอย่างดี ผมยังมีธุระนิดหน่อย ต้องขอตัวก่อน พวกคุณสนุกกันให้เต็มที่นะครับ”

^๔ อาหารประเภทเส้นของมณฑลอวันหนาน ทำจากแป้งข้าวเจ้า มีลักษณะคล้ายเส้นขนมจีน แต่เส้นใหญ่กว่า

^๕ “กั้วเหี่ยวข้ามสะพาน” เป็นอาหารท้องถิ่นของแถบเตียนหนาน มณฑลอวันหนาน

หนังสืออ่านออกพูดด้วยน้ำเสียงแปลกๆ “พี่หวังเวะมาบ่อยๆ นะคะ ที่นี้ม้งานเต็นรำทุกอาทิตย์เลย” พูดจบก็เงยขึ้นได้ว่าลิ่ววนเดินเหินไม่สะดวก เกรงว่าจะเต็นรำไม่ได้ จึงรีบทำหน้าทะเล้น “ขอโทษคะ ฉันไม่ได้ตั้งใจนะ”

ฉันส่งลิ่ววนลงจากหอพัก เมื่อมาถึงชั้นล่าง ฉันถามเขาว่า “คุณมีธุระจริงรีเปลาอะ ไปกินข้าวเย็นที่โรงอาหารกันก่อนแล้วค่อยไปดีมัย ฉันต้องเลี้ยงคุณให้ได้”

“ไม่มีธุระหรอก แค่ไม่อยากถูกคนอื่นซักประวัติ โรงอาหารอยู่ไกลมัย ต้องให้ผมขับรถไปรีเปลา”

“อยู่ข้างหน้านี่เองอะ ชั้นล่างเป็นโรงอาหารนักศึกษา ชั้นสองสั่งอาหารได้” ใครๆ ก็บอกว่าอาหารอร่อย ฉันยังไม่เคยขึ้นไปเลย”

“นั่นก็ไปชั้นสอง”

เราขึ้นไปชั้นสองแล้วหาที่นั่งริมหน้าต่าง บริการเดินมายื่นเมนูอาหารให้ พลองกวาดตามองลิ่ววนโดยไม่เก็บอาการเลยสักนิด “ทั้งสองท่านดื่มอะไรดีคะ”

“คุณจะดื่มอะไร” เขาถามฉัน

“โค้กอะ”

“โค้กแก้วหนึ่ง น้ำแร่แก้วหนึ่งครับ”

“แล้วจะรับอาหารอะไรดีคะ” บริการหญิงมองลิ่ววนตลอดเวลา น้ำเสียงออกอ่อน ราวกับมีเขาเป็นลูกค้าอยู่คนเดียว

“คุณจะกินอะไร” ลิ่ววนมองฉัน

ฉันกวาดตามองเมนูอาหาร แล้วตัดสินใจอย่างรวดเร็ว “ไก่กรอบผัดพริกแห้ง” ผัดแตงกวา”

บริการจรายการอาหารเรียบร้อย แล้วมองไปที่ลิ่ววนอีก “แล้วนักศึกษาชายล่ะ รับอะไรดีคะ”

^๖ โดยทั่วไปโรงอาหารในมหาวิทยาลัยของจีนมักมีหลายชั้น ชั้นล่างมักเป็นโรงอาหารที่ทางมหาวิทยาลัยเป็นผู้ควบคุมดูแล ส่วนชั้นบนมักเป็นร้านอาหารของเอกชนที่เข้ามาเช่าพื้นที่ขายอาหาร

^๗ “ล่าจีตัง” เป็นหนึ่งในอาหารจานขึ้นชื่อของฮ้อชวน (เสฉวน) จึงเป็นที่นิยมและพบได้ตามร้านอาหารจีนส่วนใหญ่

“ผัดเซเลอรี่กับไปเหอะ”

“แค่นี้เหอะคะ”

“เสียวชีวิต คุณจะสั่งอะไรอีกมั๊ย”

ฉันจ้องเขา “คุณกินมังสวิรัตอยู่แล้วหรือจะประหยัดเงินให้ฉัน ผัดเซเลอรี่ไปเหอะเนี่ย สู้ให้ฉันผัดให้คุณกินเองไม่ดีกว่าเหอะ”

“ผมไม่ค่อยกินเนื้อสัตว์ จริงๆ”

“งั้นคุณกินปลามั๊ย” ที่ร้านกาแฟ เขามักจะกินแซนด์วิชทูน่า

“ปลา ผมชอบมาก”

“งั้นฉันสั่งปลากะพงหนึ่งซีอิ้ว” มื้อนี้ฉันเลี้ยงขอบคุณเขา ต้องสั่งอาหารดีๆ

หน่อย

“ปลากะพงคิดราคาอีกแบบนะคะ คิดตามน้ำหนักปลา”

“เอาตัวกลางๆ มาตัวหนึ่งก็แล้วกัน แล้วก็ขอข้าวเปล่าสองถ้วย”

“เอาปลาตัวเล็กก็พอ” ลีซวนเสริม

“โอเคค่ะ” ฉันถอนหายใจเฮือกหนึ่ง

ยังอีกนานกว่าจะถึงช่วงเวลาอาหารเย็นที่มีลูกค้าเยอะ ตอนนี้อยู่ในร้านมีคนไม่กี่คน อาหารจึงมาเสิร์ฟเร็วมาก

“เมื่อเข้าต่อนอกจากคอนโด ฉันเจอเพื่อนคุณด้วย” ฉันพูด

“เพื่อนผม? ใครนะ”

“เขาบอกว่าชื่อจ๊วหน”

“อ้อใช่ เขาอยู่ชั้นสี่สิบสอง ผมเจอเขาบ่อยๆ ที่สระว่ายน้ำ ต่อมาก็เลยค่อยๆ คุ่นเคยกัน”

“คุณชอบว่ายน้ำเหอะคะ”

“ชอบมาก”

“ฉันก็ชอบเหมือนกัน แถมยังเป็นแชมป์ฟรีสไตล์สี่ร้อยเมตรการแข่งขัน

“หรือเปะอะ (lily bulb) เป็นสมุนไพรจีนชนิดหนึ่ง ลักษณะเป็นหัวสีขาว รสสัมผัสกรอบ และมีรสหวาน

กีฬาเยาวชนระดับอำเภอด้วยนะ บ้านฉันอยู่ริมแม่น้ำ ตอนหน้าร้อน ฉันว่ายน้ำทุกวัน เสียดยพอมานี่เป่ยจิงแล้ว สระว่ายน้ำของมหาวิทยาลัยเปิดเฉพาะหน้าร้อนฉันเลยต้องเปลี่ยนมาวิ่งออกกำลังกายทุกวันแทน”

“มิน่าล่ะคุณถึงดูมีชีวิตชีวา สีหน้าก็มีเลือดผาดตลอดเวลา” เขาพูดพลางจ้องหน้าฉัน

“ชอบออกกำลังกายมาตั้งแต่เกิดค่ะ กินลึะๆ ทำไม่ไม่เห็นกินเลย กินเยอะๆ นะคะ”

เขาก็กินอยู่หรอก แต่นานมากกว่าจะขยับตะเกียบสักครั้ง

“ไม่ต้องห่วง ผมจะกินอาหารที่ตัวเองสั่งให้หมด” เขายังคงค่อยๆ กินต่อไป เคี้ยวอย่างละเอียดและกลืนช้าๆ ราวกับว่าระบบย่อยอาหารมีปัญหา

“ฉันไม่ชวนคุยแล้ว คุณจะได้ไม่ต้องคอยตอบจนไม่ได้กินข้าว”

ผ่านไปสักพัก เมื่อเห็นว่าเขากินช้าเหลือเกิน ฉันก็พูดขึ้นอีก “อย่าฝืนกระเพาะตัวเองเลยล่ะ ถ้ากินไม่หมดฉันห่อกลับไปได้ เอาไว้กินเป็นมื้อกลางวันพรุ่งนี้”

“ที่ห่อพักคุณมีตู้เย็นหรือ”

“ไม่มีค่ะ แค่อินเดียวไม่เสียหรอก”

“อินหนึ่งนะเสียแน่นอน”

“ฉันเอาแว่นรับลมเย็นที่ขอบหน้าต่าง ตอนกลางคืนอุณหภูมิต่ำ ไม่เสียหรอกค่ะ”

“ไม่ใช่ปลาเค็มสักหน่อย”

เขากินต่ออีกสักพัก ฉันช่วยเขากินอีกแรง ในที่สุดก็กินผัดเซเลอรี่ไปเหอจนหมด หลังจากนั้นเราก็กินปลาด้วยกัน

“ปลานี้อร่อยมาก” เขาเริ่มกินเร็วขึ้น “ตอนกลางคืนคุณทำอะไร เต้นรำหรือ”

“ไม่ค่ะ”

“ทำไมล่ะ”

“ฉันไม่ชอบกิจกรรมกลุ่ม ถึงจะพยายามเข้าไปรวมกลุ่มกับคนอื่น แต่ฉัน

ชอบชุดตัวไต้ผ้าห่ม อ่านนิยาย ฟังเพลง กินขนมมากกว่า”

“หรือไม่ก็ไปดูหนังสยองขวัญคนเดียว” เขาเสริมประโยคหนึ่ง
“ใช่เลย”

“มั้งหลังที่มีกระดาดขาวแปะอยู่สองแผ่น เป็นเตี้ยคุณไหม้ย”
“คุณรู้ได้ไงคะ”

“บนเตียงอื่นมีของที่บ่งบอกความเป็นเด็กสาวในเมืองอยู่” เขาตอบ
“ของอะไรหรอคะ”

“ที่หัวเตียงมีตุ๊กตาอย่างน้อยหนึ่งตัว”

ฉันรู้สึกขำ “ทำไมฉันถึงไม่เคยสังเกตเรื่องนี้เลยนะ”

“บนกระดาดขาวที่แปะอยู่เขียนอะไรไว้หรอ” เขาถาม

“เมื่อหยินและหยางหลอมรวมจึงบังเกิดมรรคา ประคองชีวิตเคลื่อนไหว
ตามชะตา นำพาชีวาเบิกบานไร้กังวล” ฉันตอบ “เป็นคำกล่าวใน คัมภีร์อี้จิง”
“พ่อฉันเป็นครูสอนภาษาจีนค่ะ”

“อ้อ...” เขาชมฉัน “มีความรู้อยู่บ้างนี่เรา”

“คัมภีร์อี้จิง ภาษาอังกฤษใช้คำว่าอะไรคะ”

“*Book of Changes* แต่บางคนเรียกว่า *I-Ching* เลยกี่มี”

“พูดถึง คัมภีร์อี้จิง คุณดูดวงเป็นรีเปล่า” เขาถามขึ้นอีก

“ไม่เป็นค่ะ เรื่องตำรับตำราฉันดูดวงไม่เป็น เรื่องใช้แรงฉันแบกข้าวสาร
ไม่ไหว” ฉันใช้ตะเกียบเขี่ยหัวปลา ส่องดูว่ายังมีส่วนไหนที่กินได้อีก

เขาหัวเราะเสียบๆ “ถ้าอย่างนั้น เสี่ยวซิว คินนี่คุณอยากไปว่ายน้ำที่คอนโด
ผมมั้ย”

“ถ้าคุณกินปลาตัวนี้หมด ฉันจะไป”

เขาค่อยๆ กินปลากะพงตัวนั้นจนหมดเกลี้ยง เหลือแต่ก้างปลากองหนึ่ง

* คัมภีร์ว่าด้วยการเปลี่ยนแปลง ตามโลกทัศน์ของชาวจีนโบราณเชื่อว่าสรรพสิ่งล้วนเกิดจากการ
ปะทะและหมุนเวียนของหยินและหยาง เดิมใช้ในการเสี่ยงทายและพยากรณ์อากาศ ต่อมาเมื่ออิทธิพลต่อ
ความรู้แทบทุกแขนงของจีน เช่น ปรัชญา ศาสนา การแพทย์ ดาราศาสตร์ คณิตศาสตร์ วรรณคดี ดนตรี
ศิลปะ การทหาร ศิลปะป้องกันตัว เป็นต้น

กางปลาทุกชิ้นสะอาดจนเอาไปทำเป็นโมเดลกางปลาได้เลย

บริการเอาบิลค่าอาหารมาให้ ฉันล้วงกระเป๋าเงินออกมา เขายื่นธนบัตรใบละร้อยหยวนสองใบให้บริกรอย่างรวดเร็ว “ขอบคุณครับ ไม่ต้องทอนนะครับ”

“เฮ้ๆ ใครให้คุณจ่ายนะ” ฉันโวย

“คุณยังเรียนอยู่ แล้วก็ทำงานพาร์ทไทม์ด้วย”

“ก็ตกลงกันแล้วไงว่ามือนี่ฉันเลี้ยง! คุณคะ ช่วยเอาเงินคืนเขาที!”

เขากอดมือฉันไว้ “ต่อไปถ้าเรากินข้าวกัน ผมจะเป็นคนจ่ายเองทุกครั้ง Let's make it a rule, clear?”

ฉันอ้าปากเตรียมจะเถียง แต่ก็ถูกเขาปรางด้วยสายตา

“วันนี้ยอมให้แล้วกัน” ฉันพูดพลางแอบนึกดีใจ ต่อไปฉันจะมีโอกาสได้กินข้าวกับเขานะ

เขาเดินไปส่งฉันถึงชั้นล่างของหอพัก รอฉันขึ้นไปหยิบชุดว่ายน้ำ งานปาร์ตี้ในห้องกำลังสนุกเต็มที่ ฉันพักหนึ่งอานอานอย่างรีบๆ เฝิงจิ้งเออร์เข้ามากระซิบ “คืนนี้ไปเดินมัย พวกเราไปกันหมดเลย พวกผู้ชายซื้อตัวให้ ถ้าเธอไม่ไป ชีวิตเธอก็ไม่มีคู่”

“ฉันมีธุระนะ”

“แล้วคุณเพื่อนนักศึกษาหวังล่ะ เขาไปกับเธอรีเปล่า”

“เปล่า...จะบอกว่าเราเป็นเพื่อนกันไม่ได้ด้วยซ้ำ ก็แะรู้จักกัน” ฉันแก้ต่างอีกรอบ

“ฉันขอพูดอะไรสักอย่าง เธออย่าเสียใจไปนะ ถ้าต่อไปเกิดเข้าใจขึ้นมา ก็อย่าหาว่าฉันไม่เตือน” เธอพูดเสียงเรียบ “อย่าถลาลึกจนเกินไป พวกเธอสองคนนะ เป็นไปไม่ได้หรอก”

ฉันไม่ได้ถามเฝิงจิ้งเออร์ว่าเพราะอะไร และหัวกระปาลงมาจากห้องพัก

ลิซ่ายังรอฉันอยู่ชั้นล่าง เราเดินออกไปด้วยกัน ที่พื้นมีคนทิ้งเปลือกส้มไว้ ฉันเกือบลื่นล้ม เขาคว่าฉันไว้ได้ทัน “ระวัง”

“เวลาเดินฉันไม่ค่อยมองพื้นเท่าไร” ฉันพูด

“แต่ผมกลับมองพื้นตลอด ผมจะคอยมองพื้นให้คุณเอง” เขาพูด “แต่ว่าคุณต้องจับมือผมไว้ตลอด ผมถึงจะระวังให้คุณได้”

พูดจบ เขาก็จับมือฉันไว้ตามที่พูด รวากับว่าจะคอยดูแลฉัน ไม่ให้ฉันล้มอยู่ตลอดเวลา

“วันนี้ผมหาที่จอดรถใกล้ๆ ได้ ไม่ต้องเดินไปถึงหน้าประตูใหญ่มหาวิทยาลัย” เขาชี้ไปที่อาคารหลังเล็กสีแดงซึ่งอยู่ไม่ไกลนัก

ฉันมองเขาอย่างอึ้งๆ

“ทำไมเธอ”

“คุณจอดรถไว้ตรงนั้นเหรอคะ”

“อืม มีปัญหาอะไรเหรอ ที่จอดรถตรงนั้นทั้งกว้างทั้งโล่ง”

“ตายแน่ ตึกนั้นเป็นตึกสำนักงานอธิการบดี รถของอธิการบดีสามท่านจอดที่นั่นกันหมด” ฉันพูด “คุณค่อยๆ เดินไปนะคะ เดี่ยวฉันไปส่งก่อนว่ารถของคุณถูกลากไปรึยัง”

“คุณไปเถอะ ผมจะพักรอที่นี่สักครู่”

พื้นที่ภายในมหาวิทยาลัยตกแต่งแบบสวน จึงมีเก้าอี้วางอยู่แทบทุกแห่ง เขาไปนั่งบนเก้าอี้ไม้ตัวหนึ่ง สีหน้าเขาซีดเล็กน้อย

ขาของเขาตัวตั้งแต่ช่วงโคนขา ใส่ขาเทียมเดินมาไกลขนาดนี้ จะไม่ลำบากได้อย่างไร ฉันไม่ได้แยกกับเขา แต่นั่งลงเป็นเพื่อน แล้วความหนาวน้ำขุดออกมาจากกระเป๋ “ดื่มน้ำมั้ยคะ”

เขาส่ายหน้า

หลังจากนั่งพักรอสักครู่ เราก็ลุกขึ้นเดินต่อ ขณะนั้นเองก็เห็นรถเบนซ์สีดำคันหนึ่งขับผ่านมา พอเราเดินไปถึงที่จอดรถ รถเบนซ์คันนั้นก็ขับเข้ามาในลานจอดรถ ฉันมองปราดเดียวก็เห็นรถของลีชวณ จากนั้นฉันก็หยิกมือเขา

“อะไรอีกละ”

“คุณเพื่อนนักศึกษาลีชวณคะ คุณจะจอดรถทั้งที่ก็ไม่หาที่จอดให้มันดี ๆ หน่อยนะ ที่ที่คุณจอดอยู่นะ เป็นที่จอดรถของอธิการบดี”

“ที่จอดรถนั้นน่าจะเป็นที่จอดรถของผู้พิการมากกว่านะ” เขาพูด

“ที่นี่ไม่ใช่อเมริกา!”

รถเบนซ์คันนั้นจอดอยู่ตรงหน้าเรา เหมือนกับกำลังรอให้เราขับออกไป เพื่อให้ที่จอดรถว่าง

ฉันพูดเสียงเบาว่า “ลิซ่า รีบขึ้นรถเร็ว เรารีบไปกันเถอะ”

ไม่ทันแล้ว ประตูรถเปิดออก ชายอาวุโสผมสีเงินเดินลงมาจากรถ ในมือถือกระเป๋าเอกสาร

“เขาคืออธิการบดีหิว” มือฉันสั่น ฉันเห็นเขากล่าวรายงานในหอประชุมตอนพิธีปฐมนิเทศ

“เขาเป็นอธิการบดี ไม่ใช่ผีล็กหน้อย คุณจะกลัวทำไม” ลิซ่าจูงมือฉันพลางยืมให้ชายอาวุโสท่านนั้น “สวัสดีครับ ท่านอธิการบดี”

ฉันจนด้วยคำพูดจริงๆ

“สวัสดีครับ คุณคือ...”

“หวัลิซ่า นี้น้องสาว ลูกพี่ลูกน้องของผมครับ เชี่ยวเสียวชีวิต เรียนอยู่ปีหนึ่ง”

ฉันทักทายทั้งหน้าแดง “สวัสดีค่ะ ท่านอธิการบดี”

“นักศึกษา มหาผมมีเรื่องอะไรเล่า” อธิการบดีหิวจับมือทักทายกับลิซ่าอย่างเมตตา จากนั้นก็จับมือทักทายฉัน ฉันตกใจกลัวจนหยิกฝ่ามือของลิซ่าโดยไม่รู้ตัว

“คืออย่างนี้ครับ เสียวชีวิตเพิ่งจะมาเรียนที่นี่ ยังปรับตัวเข้ากับชีวิตในรั้วมหาวิทยาลัยไม่ค่อยได้ เธอคิดว่ามีสิ่งอำนวยความสะดวกและระบบบางอย่างภายในมหาวิทยาลัยที่ยังไม่สมบูรณ์พอ ก็เลยอยากขอเสนอความเห็นล็กหน้อย” ลิซ่าพูดด้วยท่าทางสบายๆโดยไม่สนใจฉัน

โอ สวรรค์! ฉันร้องไห้ในใจ คุณพี่ลิซ่าคะ นี่คุณจะผลักฉันเข้ากองไฟใช่ไหม

“อ้อ เราให้ความสำคัญกับความคิดเห็นของนักศึกษาใหม่มากที่สุดเลย นักศึกษาเชีย คุณยินดีจะไปดูรายละเอียดที่ห้องทำงานของผมมั้ย”

“เอ่อ...เธอค่อนข้างตื้นตันนะครับ คุณตรงนี้เลยน่าจะดีกว่า เสียวชีวิต

เธอคุยกับท่านอธิการไปนะ พี่จะไปถอยรถออกมา ท่านอธิการหลิว ผมต้องขอโทษด้วยนะครับ ผมแค่จอตรถไว้ตรงนี้ชั่วคราว”

“ไม่ต้องรีบถอยรถออกมาหรอก ตรงนี้มีที่จอตรถเหลืออยู่ คนรถของผมจอดได้” อธิการบดีพูดด้วยท่าทางสบายๆ ดูดีมีมาดจริงๆ

หัวใจฉันเต้นรัว พุดตะกุกตะกัก “ท่านอธิการบดีคะ หนูคิดว่าช่วงเวลาจ่ายน้ำร้อนของหอพักนักศึกษาหญิง...สั้นเกินไป วันหนึ่งจ่ายน้ำร้อนแค่สามช่วง น้ำไม่พอใช้จริงๆ ค่ะ ได้ยินมาว่าที่มหาวิทยาลัยทำแบบนี้ก็เพื่อรางวัลประหยัดน้ำดีเด่น”

“เรากำลังหารือเรื่องนี้กันอยู่พอดี เชื่อว่าเดือนหน้าจะมีระเบียบปฏิบัติใหม่ออกมา”

“หนูมาจากท้องถิ่นห่างไกล มาตรฐานอาหารในโรงอาหารมหาวิทยาลัยสูงเกินไป ราคาอาหารแพงเกินไป หนูสู้ราคาไม่ไหว”

“อ้อ” อธิการบดีกล่าว “ลูกพี่ลูกน้องของคุณคนนี้เป็นคนมีฐานะ ให้เขาช่วยเหลือคุณเรื่องการเงินสักหน่อยสิ ส่วนตัวคุณเองก็ขยันเรียนเพื่อชิงทุนการศึกษา”

“นักศึกษาฐานะยากจนอย่างพวกหนูต้องทำงานพาร์ทไทม์เพื่อหาเงินมาเป็นค่าใช้จ่ายประจำวัน ไม่มีเวลาทบทวนบทเรียน ก็เลยชิงทุนการศึกษาไม่ได้ นะคะ หนูคิดว่า...หนูคิดว่า...ระบบการให้ทุนการศึกษาของมหาวิทยาลัยมีปัญหา” ถึงอย่างไรก็พูดออกไปแล้ว ฉันจึงเสนอความเห็นมากขึ้นอีกนิดโดยไม่สนใจว่าจะเสียงแค่ไหน

“ระบบมีปัญหา?” อธิการบดีหรีตา

“ทุนการศึกษาควรแบ่งออกเป็นสองประเภท ประเภทแรกเป็นทุนอุดหนุนการศึกษา สำหรับช่วยเหลือนักศึกษาที่มีฐานะยากจน ส่วนอีกประเภทเป็นทุนการศึกษาสำหรับนักศึกษาที่มีผลการเรียนยอดเยี่ยม ทุนประเภทนี้ให้เป็นการแข่งขันกัน ตัดสินด้วยผลการเรียน”

“มหาวิทยาลัยมีทุนอุดหนุนการศึกษาสำหรับนักศึกษาฐานะยากจนมาตลอด คุณไม่ได้ยื่นเรื่องขอหรือหะ”

“ยื่นแล้วค่ะ แต่ไม่ได้รับทุน”

“นักศึกษา คุณเรียนสาขาไหน” อธิการบดีถาม

“ภาษาอังกฤษค่ะ”

“ถ้าอย่างนั้นคุณเขียนพอร์โทเฟลิโอเป็นภาษาอังกฤษนะ คุณเขียนมา แล้วผมจะเอาไปหาหรือในที่ประชุม ผลการประชุมเป็นยังไง ผมจะแจ้งให้คุณทราบ” อธิการบดียิ้มตลอดเวลาที่พูด “ผมมีประชุม ขอตัวก่อนละ”

อธิการบดีเดินจากไปแล้ว ลิซวนยืนอยู่ข้างประตูรถ เขายืนทอดมองฉัน พลาซียิ้มน้อยๆ

ฉันกัดฟันพูด “หวังลิซวน คอยดูว่าฉันจะจัดการคุณยังไง!”

“ดูสิ คุณก็พูดได้ดีไม่ใช่หรอ นี่แหละที่เรียกว่ากล้าพันธุ์ดี ได้แสงแดด นิดเดียวก็แตกหน่อ” เขายิ้มฉันต่อ

“พอร์โทเฟลิโออะไรนั่นละ ฉันเขียนไม่เป็นหรอกระ”

“คุณเขียนมา เดียวผมแก้ให้เอง ผมแค่แก้ไขการใช้คำ แล้วคุณแก้ไขไวยากรณ์เอาเอง”

“คุณเขียนเป็นหรอ”

“ผมเขียนบ่อย ผมทำงานด้านการก่อสร้าง เวลาเขียนของประกวดราคา ต้องเขียนร่างเอกสารประกวดราคา รูปแบบการเขียนไม่ต่างกันเท่าไรหรอ”

“ฉันคิดว่าภาษาจีนไม่ใช่ภาษาแม่ของคุณ” ฉันพูดกระทบกระเทียบเขา

“ผมพูดภาษาจีนได้ไม่ดีหรอ”

“ไม่ใช่อย่างนั้น แต่คุณใช้ตะเกียบไม่เป็น”

“ทำไมผมจะใช้ตะเกียบไม่เป็น ตอนอยู่เมืองนอกนะ ผมชอบกินซูชิ ต้องใช้ตะเกียบอยู่บ่อยๆ”

“ใช้เป็นครั้งคราวหรือใช้เป็นประจำ ดูจากท่าทางการใช้ตะเกียบก็เห็นความแตกต่างแล้ว”

“แตกต่างกันยังไง”

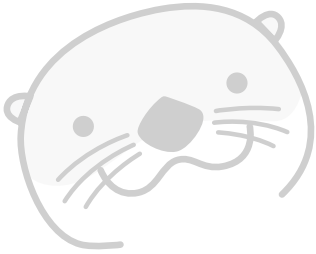
“ต่างกันตอนที่ใช้ตะเกียบกินปลานี่แหละ ไม่ควรใช้ตะเกียบแบ่งตัวปลา ออกเป็นสองท่อนตั้งแต่ปลายถูกมาเสิร์ฟ ควรจะกินเนื้อปลาส่วนหนึ่งให้หมด

แล้วค่อยพลิกตัวปลา กินเนื้อปลาอีกด้านหนึ่ง”

“โชคดีที่งานเลี้ยงทุกครั้งผมไม่ได้กินปลาทั้งตัว กินแต่เนื้อปลาเป็นชิ้น เพราะไม่ยากยุ่งยาก” เขายิ้ม “อย่างนั้นถ้ามีใครมาเห็นเข้า คงจะเสียมารยาท มากเลย คราวหน้าคุณสอนวิธีกินปลาให้ผมได้มั้ย”

“คุณต้องเลี้ยงถึงจะสอนให้”

“ไม่มีปัญหา”

กดจออ่าน